

ODPRTJE KNJIŽNICE
IVANA ČAMPE

SLAVKO Z GLINE IN
NJEVOJE LJUBEZNI

NA VALOVE PACIFIKA!
PRIPOVED JOŽETA ŽURGE

JUHUUH, POČITNICE SO TU:
ŠOLSKA POČITNIŠKA PRILOGA

Bloški korak

glasilo občine Bloke
junij 2008
letnik 9 | številka 3
cena: brezplačno | 2 € | 4 €

BRALCEM BLOŠKEGA KORAKA ŽELIMO LEPO PRAZNOVANJE DNEVA DRŽAVNOSTI!

Vlada obiskala Bloke

Dne 28. maja je imela vlada republike Slovenije krajši delovni sestanek na gradu Snežnik. Po sestanku je predsednik vlade Janez Janša obiskal Novolit v Novi vasi. Spremljala sta ga minister za gospodarstvo Andrej Vizjak in državni sekretar na Ministrstvu za pravosodje Robert Marolt. Župan občine Bloke Jože Doles pa je vodil ločene sestanke: z delegacijo ministrstva za okolje, ki jo je vodila Bernarda Podlipnik, delegacijo ministrstva za ceste sta vodila minister Radovan Žerjav in državni sekretar Peter Verlič. Sestanek pa je imel tudi z ministrom za lokalno samoupravo

Ivanom Žagarjem. Minister za finance Andrej Bajuk pa je obiskal tudi Kovinoplastiko Lož. Z vsemi delegacijami so se pogovarjali o aktualnih temah, pomembnih za razvoj Blok.

Zastopniki občine in gospodarstva, ki so se pogovarjali z visokimi predstavniki vlade, so izrazili zadovoljstvo nad razumevanjem, ki so ga pokazali do bloške problematike in do predstavljenih načrtov ter predlogov.

Stane Korenjak

Predsednik vlade s sodelavci na obisku v Novolitu

V OKVIRU OBISKA VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE V OBSTOJEČI NOTRANJSKO-KRAŠKI REGIJI SO 28. MAJA NOVOLIT OBISKALI PREDSEDNIK VLADE RS JANEZ JANŠA, MINISTER ZA GOSPODARSTVO ANDREJ VIZJAK IN DRŽAVNI SEKRETAR MINISTRSTVA ZA PRAVOSODJE ROBERT MAROLT.

Uvodoma je bilo predsedniku vlade, ministru Vizjaku in ostalim visokim gostom predstavljeno, kaj se je na Blokah pomembnejšega zgodilo od zadnjega obiska vlade v regiji, ko smo v maju 2006 na Novolitu gostili ministra za gospodarstvo Andreja Vizjaka.

Dočakali smo rešitev za vojaški kompleks Velike Bloke, ki je medtem prešel v roke Bločanov z odkupom na dražbi Ministrstva za obrambo, ob pomoči občinske predkupne pravice, čeprav se je dolgo upalo in pričakovalo, da bo prišlo do brezplačnega prenosa na občino.

Druga pomembna novica je zaključek še enega investicijskega ciklusa pri nas, v Novolitu, kjer smo se razširili tako prostorsko kot tehnološko.

Na kratko smo predstavili zgodovino podjetja.

Začetki dejavnosti na tem mestu segajo v davno leto 1923, ko so pričeli z žagarsko dejavnostjo. Pomembna prelomnica, s katero je obrat postal industrijsko podjetje, je leto 1975 s postavitvijo avtomatizirane tehnologije za proizvodnjo lesocementnih plošč, ki obratuje še danes. Kasneje smo si jo tudi ogledali. Zadnja najpomembnejša prelomnica pa je bila v letu 1998 s postavitvijo in pričetkom lastne proizvodnje stiropora. V tem desetletju se je podjetje zelo razširilo in zrastle.

Površine je dvakrat toliko kot pred desetimi leti, fizični obseg proizvodnje je desetkratni glede na obseg pred letom '98, število zaposlenih podvojeno in je iz 80 narastlo na 170 zaposlenih. Smo največji zaposlovalec na Blokah. Danes ima podjetje štiri oz. pet skupin dejavnosti, od katerih je najpomembnejša proizvodnja gradbenih izolacij. Minister Vizjak je z zadovoljstvom ugotavljal, da ima podjetje v zadnjih letih rastoče kazalnike in se strinjal, da so izolacije perspektivna panoga tudi v prihodnje.

Desetletje razvoja in rasti firme sovпада tudi z desetletjem razvoja občine Bloke, ki deluje od leta 1999. Premier Janša je izrazil mnenje, da ne more biti uspešne lokalne skupnosti brez uspešnega gospodarstva. Zanimali so ga nadaljnji razvojni načrti podjetja.

Osvajanje in uvajanje novih tehnologij in proizvodov z višjo dodano vrednostjo je bilo že do sedaj in bo tudi za v prihodnje naš osrednji razvojni moto. Ob tem smo predstavnikom vlade izpostavili problematiko zmanjšanja davčnih olajšav za pravne osebe, kar je za nas, ki smo v lanskem letu veliko investirali v zgradbe, zemljišča in opremo, zelo neugodno. Predsednik vlade je povedal, da so investiranja v zemljišča in zgradbe od lani izvzeta iz olajšav, ker so bila predmet zlor-

ab in špekulacij. Kljub temu, da so bile za lansko leto te olajšave že odpravljene, je bilo lani leto z največjim obsegom investicij, kar pomeni, da davčne olajšave niso gonilo razvoja in vlaganj. V spremembi davčne zakonodaje, ki jo pripravlja vlada, so ponovno predvidene olajšave za vlaganja v tehnološko opremo.

Minister Vizjak je dodal, da danes obstajajo viri, kjer je možno pridobivati razvojna sredstva, če zadaj stojijo realni razvojni projekti in so po obsegu kompenzator dosedanjih davčnih olajšav.

Poudarili smo dobro sodelovanje z lokalno skupnostjo in na kratko opisali tudi velik razvoj, ki je narejen v kraju, odkar je ustanovljena samostojna občina.

Kot širšo problematiko, za katero bi želeli, da jo država oz. vlada pomaga reševati v dobro kraja, kjer živimo in delamo, pa je bila izpostavljena potreba po modernizaciji in posodobitvi cest. Ceste so tisti predpogoj nemotene pretoka blaga in ljudi, ki omogoča razvoj kraja in regije. Kot prioriteto smo izpostavili povezavo z Ljubljano, v smeri Velikih Lašč, ki je najkrajša povezava do prestolnice. Poleg tega pa je za nadaljnje »odpiranje« Bloka, Cerknice in Loške doline nujno potrebno čimprej modernizirati ceste (tudi

Delovni razgovor v Novolitu

obvoznice okrog naselij) na relaciji Unec, Cerknica, Bloke ter naprej proti vzhodu (Hrvaški).

Premier Janša se je strinjal, da so to dejansko pomembne razvojne prioritete, in dodal, da bodo sedaj, ko bo končno zgrajen slovenski avtocestni križ, zagotovo prišle na vrsto regionalne povezave.

Za najaktualnejšo problematiko državne ceste proti Velikim Laščam pa je povedal, da so v planu (proračunu) predvidena sredstva za modernizacijski poseg, prav tako tudi za odsek Bloška Polica–Sodražica.

Po razgovoru smo goste popeljali na ogled proizvodnje po celotnem podjetju, začeni s starim LGP oddelkom, naprej do novih (ob priliki obiska še praznih) hal, ki so bile pripravljene za montažo nove tehnološke opreme, do sodobnih obdelovalnih strojev za obdelavo stiropora in celotnega podjetja, ki se danes razteza na več kot 4 hektarih površine.

Iztok Škrj, direktor

Na ogledu proizvodnega procesa

Vlada je obiskala Bloke

Z NASTOPOM SEDANJE VLADNE KOALICIJE PRED ŠTIRIMI LETI SE JE POMEMBNO SPREMENIL TUDI NAČIN DELA IN ODNOS DRŽAVE DO LOKALNIH SKUPNOSTI. VLADA JE NAMREČ UVEDLA REDNE OBISKE PO POSAMEZNIH REGIJAH. V SKLOPU TEH OBISKOV JE VLADA PRVIČ OBISKALA TUDI NOTRANJSKO-KRAŠKO REGIJO, IN SICER PRED DVEMA LETOMA. TAKRAT SMO PRVIČ DOBILI PRILOŽNOST, DA SVOJE NAČRTE IN PROBLEME PREDSTAVIMO NAJVIŠJIM PREDSTAVNIKOM NAŠE OBLASTI. NA TEM SREČANJU SO BILE DANE TUDI NEKATERE KONKRETNE OBLJUBE, S STRANI POSAMEZNIH MINISTRSTEV PA SO BILI PREDSTAVLJENI TUDI NEKATERI KONKRETNI RAZVOJNI PLANI.

Letošnji obisk vlade v naši regiji, ki se je odvijal v drugi polovici maja, je bil v prvi vrsti namenjen preverjanju realizacije obljub izpred dveh let ter načrtom, kaj konkretno bo možno še postoriti v tem letu. V sklopu tega obiska smo razgovore s tremi ministrstvi opravili tudi na Občini Bloke, predsednik vlade g. Janez Janša pa je skupaj z delegacijo ministrstva za gospodarstvo obiskal podjetje Novolit.

Kot prva je na Bloke prispela delegacija Ministrstva za okolje in prostor pod vodstvom ge. mag. Bernarde Podlipnik. Glavna tema razgovora z delegacijo omenjenega ministrstva je bila predstavitev aktivnosti občine Bloke za ohranitev in vzdrževanje čistega okolja. V sklopu te tematike smo predstavili projekt izgradnje čistilne naprave in kanalizacijskega sistema za naselje Nova vas, Fara in Nemška vas. V nadaljevanju smo jih obvestili, da se občina Bloke pripravlja tudi na izvedbo naslednjega projekta – obnove čistilne naprave in kanalizacijskega sistema v naselju Velike Bloke. Seveda smo se ob predstavitvi teh projektov dotaknili tudi vpliva izpusta očiščenih odpadnih voda iz čistilne naprave Fara na podzemne vode oziroma vpliva teh voda na Križno jamo. Skupaj smo ugotovili, da smo z izgradnjo čistilne naprave pomembno izboljšali stanje na področju varovanja okolja. Ob preverjanju naših aktivnosti smo tudi ugotovili, da je

Občina Bloke pri načrtovanju in izgradnji čistilne naprave vse aktivnosti izvedla ob upoštevanju veljavne okoljevarstvene zakonodaje. Delegacija ministrstva za okolje in prostor je bila s predstavitvijo zadovoljna. Na razgovoru pa smo pridobili tudi nekaj priporočil, ki nam bodo v nadaljevanju pomagala k še učinkovitejšemu ohranjanju čistega okolja na področju naše občine in celotnega porečja Ljubljane, kamor se stekajo vode z Blok.

Zelo ploden in konkreten je bil tudi razgovor z delegacijo Ministrstva za promet pod vodstvom ministra g. Radovana Žerjava. V razgovoru smo se dotaknili predvsem pregleda predvidenih ukrepov na regionalnih cestah, ki potekajo preko naše občine. Za nadaljnji razvoj Blok je velikega pomena še hitrejša izvajanje posodobitve republiške ceste Unec–Žlebič, ki nosi oznako R212. Že letos naj bi prišlo do posodobitve cestnega odseka na relaciji Nova vas–Veliki Vrh v

Župan v razgovoru s predstavniki Ministrstva za okolje in prostor

dolžini preko 1 km. Na tem popolnoma dotrajanem cestnem odseku je predvidena generalna sanacija cestišča vključno s sanacijo spodnjega ustroja. Za ta ukrep so v državnem proračunu za leto 2008 predvidena sredstva v višini 150. 000 €. V nadaljevanju smo razpravljali tudi o predvidenih ukrepih na tej cesti v naslednjih letih, in sicer na celotni trasi. Z veliko pozornostjo so bili sprejeti tudi naši predlogi. Ključnega pomena se nam namreč zdijo posodobitve, ki bi prispevale k umiritvi hitrosti v naselju Nova vas ter uvedbi režima, ki bi pripeljal do zmanjšanja tranzitnega prometa. Za Bloke je izjemnega pomena tudi posodobitev druge republiške ceste od Nove vasi do Velikih Lašč. Na sestanku smo dobili zagotovilo, da bo letos izvedena še druga faza preplastitve še neasfaltiranega dela Lužarjevega brega, postopne posodobitve te ceste pa se bodo izvajale tudi v naslednjih letih.

Z delegacijo ministrstva za promet smo se pogovarjali tudi o načrtih za posodobitev ceste Škofljica–Velike Lašče–Kočevje. Žal aktivnosti na tem projektu potekajo zelo počasi. Na ministrstvu so se soočili z veliko težavo glede umestitve ceste v prostor zaradi varovanja okolja, ki ga na področju Ljubljanskega barja prinaša Natura 2000.

Z obiskom občine Bloke so nas počastili tudi predstavniki Ministrstva za lokalno samoupravo pod vodstvom ministra g. Ivana Žagarja. Po zaslugi tega ministrstva se je finančni položaj občin v zadnjih 4 letih bistveno popravil. Pomembno se je povečal obseg primerne porabe. V tem obdobju pa so bili uvedeni tudi nekateri pomembni dodatni viri, med katere lahko uvrstimo tudi evropska sredstva, ki jih občine oziroma regija prejema iz naslova neposrednih regionalnih vzpodbud. Iz teh virov je za Notranjsko–kraško regijo do leta 2013 predvidenih kar 23 milijonov evrov. Na sestanku smo razpravljali tudi o pokrajinski razdelitvi Slovenije. Ministru sem pojasnil, da na občini Bloke nismo zadovoljni z ukinitvijo notranjske pokrajine, prav tako tudi ne podpiramo vladnega predloga, po katerem bi Bloke spadale v osrednjo slovensko pokrajino, ki bi združevala 37 občin, od Karavank do Kolpe. Za našo občino bi bila bolj primerna alternativna rešitev – Notranjsko–dolenjska pokrajina, ki bi združevala 22 občin iz Notranjske in Dolenjske južno od Ljubljane. Minister za lokalno samoupravo se je z našimi pogledi strinjal.

Vsekakor smo ob obisku vlade na Notranjskem tudi na Blokah dobili priložnost za izmenjavo različnih mnenj in pogledov na nadaljnji razvoj Blok in ostale Notranjske. Obisk vlade smo zaključili na skupnem sestanku vlade RS z župani vseh občin in predstavniki gospodarstva v Postojni. Obisk je bil koristen tako za vlado kot tudi za ostale nosilce razvoja na Notranjskem, zato upam, da bo vlada tovrstna srečanja organizirala tudi v bodoče.

Župan Jože Doles

Pogovor z ministrom za promet Radovanom Žerjavom in državnim sekretarjem Petrom Verličem

Minister za lokalno samoupravo Ivan Žagar je pokazal razumevanje za naše razvojne cilje.

SPONZORJI POHODA PO KRPANOV POTI

generalni sponzor

novolit

1881
MDK
MIKLOŠ
DEŽELE KRANJSKE D.O.O.

FRAGMAT

OBČINA BLOKE

Gradimo kanalizacijo

V letošnjem letu nadaljujemo s projektom »Izgradnja prometne in okoljske infrastrukture v naseljih Nova vas, Nemška vas in Fara« z izvedbo preboja pod regionalno cesto na vzhodnem delu Nove vasi.

Od tu dalje bomo nadaljevali z izgradnjo kanalizacijskega omrežja. Vzporedno s to izgradnjo bomo v tem koncu obnovili tudi obstoječo meteorno kanalizacijo in obstoječo instalacijo javnega vodovoda. Po zaključku teh del bomo sanirali javno pot od križišča za Volčje do križišča za Veliki Vrh z novo asfaltno prevleko in posodobili cestno signalizacijo.

Seveda bomo dela podobno izvajali tudi po osrednjem delu Nove vasi. Pričeli bomo v križišču z regionalno cesto nasproti trgovine in projekt za letos zaključili pri čistilni napravi. Tudi na tej relaciji bomo vzporedno z izgradnjo fekalne kanalizacije obnovili obstoječo meteorno kanalizacijo, obstoječi vod javnega vodovoda in zemeljsko pokabli obstoječo cestno razsvetljavo. Tudi tu nameravamo sanirati lokalno cesto v območju posega z novo asfaltno prevleko in zgraditi pločnik za pešce.

Omenjeni projekt načrtujemo nadaljevati v naseljih Nemška vas in Fara v letu 2009 in ga do sredine tega leta zaključiti.

S tem projektom smo se lansko leto uspešno prijaviли na drugi javni razpis za prednostno usmeritev »Regionalni razvojni programi« v okviru operativnega programa krepitve regionalnih razvojnih potencialov za obdobje 2007–2013, razvojne prioritete »Razvoj regij«, za kar smo v mesecu januarju podpisali s Službo vlade Republike Slovenije pogodbo o sofinanciranju. Projekt je s strani ESRR sofinanciran v vrednosti

85 % upravičenih stroškov. Ocenjena vrednost tega projekta je preko 800.000 EUR. Seveda smo projekt dolžni izvajati skladno z zastavljenim časovnim in finančnim planom, za kar smo zavezani s pogodbo o sofinanciranju tega projekta. Vse morebitne neizpolnjene obveznosti iz te pogodbe bi imele za posledico zmanjšanje sofinancerskega deleža, v primeru hujše kršitve pa celo vračilo celotnih prejetih nepovratnih sredstev.

Pričakovati je, da bo v času izvajanja del prihajalo do občasnih motenj pri oskrbi s pitno vodo in do motenj v lokalnem prometu. Odgovorni pri izvajanju del se bomo maksimalno potrudili, da bo teh motenj čim manj. Na občini Bloke se zavedamo, da brez sodelovanja prebivalcev z območja nameravane gradnje tega projekta ne moremo izvesti. Pred začetkom izvajanja del smo pisno obvestili vsa gospodinjstva v Novi vasi o nameravani gradnji, se zavezali, da bomo vse morebitne poškodbe na drugi obstoječi infrastrukturi, ki se nahaja v cestnih odsekih, ki bodo predmet posega, na svoje stroške sanirali. Kakor v navedenem pisnem obvestilu tako tudi v tem prispevku pozivamo vse prizadete prebivalce k strpnosti in sodelovanju pri izvajanju tega projekta in se jim za morebitne povzročene nevšečnosti že vnaprej iskreno opravičujemo. Prepričani smo, da bomo z realizacijo zastavljenega projekta bistveno izboljšali pogoje za kvalitetno življenje na tem območju in kar je še pomembnejše, za zanamce bomo ohranili čisto in neokrnjeno okolje.

Stane Jakopin

Dela skozi novo naselje v Novi vasi so zahtevna.

Sejem ali igre?

Stane Korenjak

Pri Bloškem koraku se vselej trudimo, da bi krajani, ki jim je namenjen ta časopis, čim več sodelovali pri njegovem ustvarjanju in predstavljali svoja mnenja in stališča. Pri tem imamo le delen uspeh. Imamo sicer kar širok krog sodelavcev, ki pomagajo pri delu, vendar najrajši vidijo, da jim ponudiš temo, o kateri naj kaj napišejo.

Na straneh našega časopisa pa so se že pojavili zapisi in pobude, da je potrebno oživiti Kmečke igre, ki so imele v preteklosti zelo velik uspeh. Te pobude so bile dane tudi na drugih javnih sestankih in še večkrat ob vrčku piva v senci gostilniške lipe.

Kmečke igre so se pričele na pobudo Kmetijske zadruge Cerknica, oziroma njenega direktorja Leopolda Freliha. Letos je že trideset let od prve prireditve. Kot idejni vodja je bil dolga leta gonilna sila in organizator prireditve. Pri tem mu je neumorno pomagal Jože Zgonc, ki je bil kasneje ko je gospod Frelih odšel na drugo službeno mesto v Ljubljano, mnogo let sam nosilec tega dela. Po tragični smrti Jožeta Zgonca se je pokazala praznina, ki jo ni bil pripravljen nihče nadomestiti. Kar nekaj organizatorjev se je izmenjalo, vendar je vsak po letu ali dveh obupal. Na forumu bloškega spleta se je pred leti razvila zanimiva debata o tej temi. Najbrž je najbolje »udaril žebelj po glavi« tisti, ki je zapisal, da imajo ljudje, ki znajo voditi takšno prireditev, v Ljubljani 3.000 EUR neto plače plus dodatek za obleko. Na Blokah pa je bilo tako, da je organizator oziroma vodja prireditve dobil potem, ko so naredili obračun, plačano kilometrino, če igre niso bile v rdečih številkah. Sicer pa nič.

Z leti pa je prireditev pričela izgubljati tudi na notranji vsebini. Sploh ni bilo več opaziti elementov, ki bi vzpodbujali in vlagali v človeške vire oziroma vzpodbujali trajnosten razvoj kraja. Igre so postale same sebi namen. Ker je bil cilj le še »Kruha in iger«, tudi občina kot družbenopolitična skupnost ni bila pripravljena vlagati v to vrečo brez dna.

V lanskem letu je Turistično društvo Bloke skušalo z nekaterimi akcijami pospešiti razvoj kraja. V obravnavi je imelo tudi pobudo o oživitvi Kmečkih iger in Mihaelovega sejma. Po premisleku se je odločilo, da skuša oživeti Mihaelov sejem, ker v tej prireditvi vidi več smiselne vsebine. Dejstvo je pač, da so nas v prejšnjem stoletju učili, da je vloga trga le v tem, da opravlja distribucijo blaga od proizvajalca do potrošnika. S tranzicijo in spremembo družbeno-političnega sistema pa se je uvedlo tržno gospodarstvo, podprto z globalizacijo. Trenutno se je na trgu pojavilo blago v neizmernih količinah in posledično vprašanje: »Kam z njim?« Sejem tako vsekakor razvija samozaupanje in vero vase ter prepričanje, da so naši izdelki vsaj tako dobri kot drugi in jih znamo ter zmoremo prodati. To je vedel že Martin Krpan in številni bloški sejmarji na sejmiših Dolenjske in Bele krajine ter drugod. Kdor nima tega prepričanja, je obsojen na propad.

In kaj s kmečkimi igrami? Še vedno nam ostaja upanje, da ne bodo šle v zgodovino. Zagovornike pobude o oživitvi le teh pa vabim, da na straneh našega časopisa javno dajo pobudo o vsebinski dopolnitvi. Igre pač ne morejo biti le poceni zabava številnim obiskovalcem od blizu in daleč, Bločani pa za njimi še nekaj dni pospravljamo smeti. Kmečke igre naj bodo praznik, ki bo pomagal preživeti Bločanom.

In kaj je rekel cesar Krpanu, ko je odhajal z Dunaja?

Odprtje bloškega »NUK-a«

BLOŠKA KNJIŽNICA JE DOBILA IME PO PESNIKU IN PISATELJU IVANU ČAMPI. SVOJ OGNJENI KRST JE DOŽIVELA 30. MAJA, KO JE BIL ODPRTEJ. SLAVNOSTNO ODPRTEJ STA OB GOVORNIKIH POPESTRILA TUDI MEŠANI PEVSKI ZBOR KULTURNEGA DRUŠTVA BLOKE TER GLASBENA SKUPINA 100 PRAŠIČKOV POJE. ODPRTJA NOVIH PROSTOROV SO SE POLEK KRAJANOV UDELEŽILI TUDI NEKATERI ŽUPANI SOSEDNJIH OBČIN IN OSTALI POVABLJENCI, MED KATERIMI NI MANJKALA NITI MELITA ČAMPA, HČI NAŠEGA ROJAKA, KATEREGA IME SI JE NADELA PRENOVLJENA BLOŠKA KNJIŽNICA.

Odprtje knjižnice je za Bloke lep kulturni dogodek.

Kmalu po ustanovitvi si ji občina zadala nalogo, da bo uredila tudi vprašanje knjižnice na Blokah. Že pred leti je izpraznila tako imenovano hišniško stanovanje pri telovadnici, z deli pa pričela leta 2006. Objekt je sodobno grajen in izpolnjuje vse potrebne standarde izvedbe. Med

ostalim omogoča obisk tudi osebam, ki imajo gibalno omejitve. Skupna investicijska vrednost znaša 350.000 EUR. Od ministrstva za kulturo je pridobila delež 90 000 EUR, ostalo pa je investicija iz lastnega proračuna.

Trak sta prerezala slavnostna govornika Jože Doles in Marija Hribar.

Zgodovina organizirane izposoje knjig na Bloški planoti sega v daljno leto 1909, ko je bilo ustanovljeno Katoliško slovensko izobraževalno društvo, ki je lahko posojalo vsega skupaj 195 knjig. Od leta 1976 je na Blokah na 18 kvadratnih metrih delovala enota cerkniške knjižnice. Tudi

Župan Jože Doles je podelil zahvalo darovalcu Zmagu Zakrajšku.

Melita Čampa, hči pisatelja Ivana, je knjižnici podarila prvo izdajo knjige Šotor v zatišju.

Priznanje društvu Novi paradoks je prevzel Boris Sommereger.

Knjižnica Ivana Čampe je podružnica Knjižnice Jožeta Udoviča iz Cerknice. Na 140 kvadratnih metrih ponuja dobro založene knjižne police ter bralni kotiček za otroke in odrasle. Lahko se pohvali s sodobno urejenimi prostori in opremljenostjo, saj obiskovalcem ponuja uporabo novih računalnikov, dvigalo pa omogoča obisk tudi ljudem z gibalnimi težavami. Ne smemo zanemariti dejstva, da knjižnica razpolaga z nadstandardnim številom knjižnih enot, kar sedem tisoč jih je, in presega veljavni normativ, ki določa najmanj štiri enote na prebivalca.

Posebno zahvalo je občina dala gospodu Zmagu Zakrajšku, ki je knjižnici podaril preko 600 knjig in Društvu Novi paradoks iz Ljubljane, ki je podarilo 300 knjig.

Za kulturni program sta poskrbela Mešani pevski zbor Bloke in glasbena skupina 100 prašičkov poje. Aktiv bloških gospodinj Zarja pa je poskrbel za pogostitev vseh gostov in radovednih obiskovalcev.

Pomembna pridobitev so tudi novi prostori v okviru knjižnice, ki bodo namenjeni društvom, ki delujejo na Bloški planoti. Omogočili jim bodo boljše pogoje za njihovo delovanje, saj so društva dobila možnost souporabe le-teh. V objektu se nahaja tudi dvorana, ki bo namenjena najrazličnejšim dejavnostim, predvsem prireditvam in večjim sestankom.

In v katerih dneh lahko še posebej poskrbite za svojo bralno kulturo? Vrata knjižnice so odprta

Hram slovenske pisane besede ob odprtju

dvakrat tedensko, in sicer ob torkih med 13. in 19. ter ob sredah med 10. in 14. uro. Direktorica knjižnice Jožeta Udoviča iz Cerknice Marija Hribar pa je zatrdila, da si bodo prizadevali, da bi bila knjižnica v prihodnje odprta večkrat in dlje.

Želimo si, da bi knjižnica dobro služila svojemu namenu. Da bi v svoje prostore privabila čim več ljudi, ki jim veliko pomeni lepota slovenske pis-

ane besede. Da bi bila kraj, kjer bi se rojevala ljubezen in ponos do našega, slovenskega jezika, ki ga je tudi Ivan Čampa v svojih delih z gorečim spoštovanjem prelil na papir.

Milanka Slavec

Obisk vladne delegacije v Kovinoplastiki Lož

Fotografija: Matej Skulič

Državna sekretarka ga. Romana Tomc, minister g. Andrej Bajuk, predsednik uprave d. d. g. Alojz Mazij, g. Janez Poje, član uprave d. d., in g. Branko Troha, predsednik nadzornega sveta Kovinoplastike Lož in predsednik uprave Družbe pooblaščenke d. d.

Ob 2. obisku vlade Republike Slovenije na Notranjskem sta v sredo, 28. 05. 2008, minister za finance g. Andrej Bajuk in državna sekretarka na ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve ga. Romana Tomc obiskala Kovinoplastiko Lož.

Z vodstvom Kovinoplastike Lož so na enournem delovnem sestanku obravnavali problematiko:

- spodbud gospodarstvu na področju razvoja in raziskav,
- visoke inflacije, ki občutno obremenjuje pretežne izvoznike, kot je Kovinoplastika Lož, obenem pa predstavlja pereč problem vseh zaposlenih in njihovih družin,
- delovanja invalidskih podjetij, katerih poslovanje se bo moralo prilagoditi (manj ugodni) evropski zakonodaji.

Na delovnem sestanku so poleg ministra in državne sekretarke sodelovali tudi g. Branko Troha (predsednik nadzornega sveta Kovinoplastike Lož), g. Alojz Mazij (predsednik uprave), g. Janez Poje (član uprave), g. Anton Žnidaršič (vodja kadrovske in pravne službe) in ga. Majda Šraj Mihelčič (vodja oddelka za kadre).

Aleš Tišler

Polovica udeležencev čistilne akcije 08

Dovoz so najmlajši budno spremljali.

Čistilna akcija 2008

Občina Bloke in Lovska družina Martin Krpan sta na pobudo slednjih organizirali v mesecu maju čistilno akcijo. K sodelovanju na čistilni akciji so bili povabljeni člani vseh društev, ki delujejo na področju občine Bloke, vsi učenci osnovne šole iz Nove vasi skupaj s starši, predstavniki ekošole in drugi. Pristojni na občini Bloke smo se dogovorili z javnim podjetjem Komunala d. o. o. iz Cerknice, ki ima koncesijo za zbiranje komunalnih odpadkov iz naše občine, da nam to akcijo sponzorira v obliki odvoza zbranih odpadkov. Za to sponzorstvo se omenjenemu podjetju iskreno zahvaljujemo.

V soboto, 10. maja, se nas je že ob 7. 00 uri zjutraj, skupaj z županom zbralo okrog 50 udeležencev. Učiteljica Pavla je pripeljala celo ves svoj planinski krožek. Predstavniki lovske družine so nas razporedili v manjše skupine, tako je bil z udeleženci akcije pokrit ves teritorij občine Bloke. Prejeli smo še PVC-vreče in rokavice, ki jih je v ta namen nabavila Občina Bloke. Akcija je stekla. Čistili smo predvsem ob glavnih prometnicah v občini. Do 11. 00 ure se je vrnila že večina udeležencev, ki je opravila nalogo. S pomočjo ene ekipe pa je Ivančič Rafael iz

Nove vasi s svojim traktorjem in prikolico zvozil zbrane odpadke na zbirno mesto pred lovskim domom. Ob tej priložnosti so udeleženci akcije očistili tudi štiri divja odlagališča, ki so se nahajala v bližini vasi Benete, Lepi Vrh ter med Studenem in Radlekom. Skupno je bilo zbranih okrog 8 m³ odpadkov.

Skupaj smo, žal, ugotovili, da imajo nekateri posamezniki kljub številnim pozivom in opozorilom še vedno nizko okoljsko ozaveščenost in svoje odpadke odlagajo kjerkoli v naravi ali pa jih preprosto odvržejo skozi avtomobilsko okno med vožnjo. Naj bo to poziv vsem, da razmislijo o svojem za okolje nesprejemljivem ravnanju.

Ob koncu akcije smo bili vsi presenečeni, saj je po naročilu župana lovski kuhar Knavs Franc pripravil okusno pečenko z »roštilja« za vse udeležence, pa tudi pijače ni manjkalo.

Na tem mestu se zahvaljujemo vsem, ki ste bili udeleženci te čistilne akcije, saj ste s tem dokazali, da vam ni vseeno, kakšno okolje imamo, in bistveno prispevali k urejeni podobi občine Bloke. Hvala vam.

Stane Jakopin

Obvestilo o delovanju Medobčinskega inšpektorata in redarstva

Obveščamo vas, da je na območju občin Postojna, Cerknica, Pivka, Loška dolina in Bloke začel delovati Medobčinski inšpektorat in redarstvo, ki so ga navedene občine z Odlokom o ustanovitvi organa skupne občinske uprave »Medobčinski inšpektorat in redarstvo« (Uradni list RS št. 108/2007) ustanovile na podlagi 49. a člena Zakona o lokalni samoupravi.

Medobčinski inšpektorat in redarstvo opravlja inšpekcijski nadzor nad izvajanjem občinskih predpisov na področjih, ki jih urejajo predpisi občin ustanoviteljic skladno z zakonom ter naloge občinskega redarstva. Medobčinski inšpektorat in redarstvo je prekrškovni organ in vodi inšpekcijske in prekrškovne postopke v občinah ustanoviteljicah.

Nadzoruje izvajanje določb odlokov:

- o občinskih cestah,
- o varnosti v cestnem prometu na občinskih cestah,
- o ravnanju s komunalnimi odpadki,
- o oglaševanju in reklamiranju,
- o občinskih taksah,
- o pokopališki dejavnosti,
- o urejanju in vzdrževanju javnih in zelenih površin,
- o odvajanju in čiščenju odpadnih voda
- ter drugih odlokov in predpisov, ki

pooblašajo inšpekcijo za inšpekcijski nadzor.

Če pri opravljanju inšpekcijskega nadzorstva občinski inšpektor ugotovi, da je kršen občinski predpis, ima pravico in dolžnost:

- odrediti ukrepe za odpravo nepravilnosti in pomanjkljivosti v roku, ki ga sam določi,
- izdati odločbo o prekršku s predpisano globo,
- predlagati pristojnemu organu sprejem ukrepov,
- odrediti druge ukrepe in dejanja, za katera je pooblaščen.

Občinski redarji opravljajo nadzor nad izvajanjem določb Zakona o lokalni samoupravi, Zakona o varnosti cestnega prometa, Zakona o javnem redu in miru ter odlokov občin ustanoviteljic in skrbijo za javno varnost in javni red na območju občin.

Občinski redarji so pooblašcene uradne osebe, ki opravljajo naloge po določbah Zakona o občinskem redarstvu in so pristojni:

- nadzorovati varen in neoviran cestni promet v naseljih,
- varovati ceste in okolje v naseljih in na občinskih cestah zunaj naselij,
- skrbeti za varnost na občinskih javnih poteh, rekreacijskih in drugih javnih površinah,
- varovati javno premoženje, naravno in kulturno dediščino,
- vzdrževati javni red in mir.

Inšpekcijsko nadzorstvo se opravlja kot redni inšpekcijski pregled ali kot izredni na podlagi obvestila občinske uprave oziroma prejetih vlog.

Prijave, pritožbe, sporočila in druge vloge je mogoče dati neposredno na naslov Medobčinskega inšpektorata in redarstva ali na sedežu občin ustanoviteljic, pisno, po telefonu ali po e-pošti.

Fizična oseba, ki poda lažno prijavo, se na podlagi Zakona o inšpekcijskem nadzoru kaznuje z globo v višini 500 eurov.

Medobčinski inšpektorat in redarstvo vodi Neva Šibenik, univ. dipl. prav.

Uradne ure:

V poslovnih prostorih: ponedeljek in sredo: od 8. do 10. ure.

Po telefonu: ponedeljek, torek, četrtek: od 8. do 14. ure; sredo: od 8. do 15. ure; petek: od 8. do 13. ure

Kontaktne informacije:

Ljubljanska cesta 2, 6230 Postojna

Telefon: 05 726 55 19

Faks: 05 726 55 69

E-pošta: inspektorat@postojna.si

Prejeta donacije Norveškega finančnega mehanizma

Bloška smučarska kultura

TURISTIČNO DRUŠTVO BLOKE SE JE LETOS V APRILU PRIJAVILO ZA DONACIJO NORVEŠKEGA FINANČNEGA MEHANIZMA. PRIJAVILO JE PROJEKT BLOŠKA SMUČARSKA KULTURA S SKRAJŠANIM IMENOM BLOŠKI. RAZPISNA KOMISIJA JIM JE ZAPROŠEN ZNESEK V VIŠINI 37 000 EUR V CELOTI ODOBRILA. DESETODSTOTNI DELEŽ MORA ZAGOTAVLJATI PRIJAVITELJ OZIROMA JIH BO ZA TA NAMEN PRISKRBELA OBČINA BLOKE. DEDIŠČINA BLOŠKEGA SMUČANJA PA NAJ POSTANE TURISTIČNI PRODUKT.

Letos v januarju je bila objavljena najava Norveškega finančnega mehanizma, da donira slovenske nevladne organizacije. Sredstva naj bi bila namenjena za vprašanja iz varstva okolja, ohranjanju evropske kulturne dediščine, razvoju človeških virov in zdravstvu oziroma socialni ter otroškemu varstvu. Ker je znano, da je Norveška dežela, ki ima največjo smučarsko zgodovino, ki jo tudi vzorno ohranja, se nam je zdelo, da bi bilo primerno tudi bloško smučarsko kulturo postaviti v evropski prostor. Tako je dozorel sklep, da se Turistično društvo Bloke prijavi na razpis s temo Bloška smučarska kultura.

Ker je vloga oziroma prijava na razpis zelo zahtevna in pomembna, se je oblikovala skupina, ki je to pripravila. Vodila jo je Jana Kus Veenliet. Sodelovali pa so še Simona Govednik, Irena Škrabec in spodaj podpisani. Komisija je uspešno pravočasno oblikovati prijavo ter jo vročiti naslovniku.

Posebna komisija je v aprilu vse prispele vloge strokovno proučila ter jih ocenila. Od štiriinsemdeestih prispelih prijav je izbrala devetnajst najboljših, s katerimi se podpiše pogodba za izvedbo. Med izbranimi je bila tudi naša prijava.

In kaj so naši cilji in namen projekta? Čeprav je bloško smučanje velika posebnost slovenskega kulturnega prostora, se tega veliko premalo zavedamo. S pojavom smučanja kot sodobnega športa se le na tega skoraj v celoti pozablja. Kulturna dediščina bloškega smučanja tako sodi med nežive oblike in deloma tudi zaradi majhnosti pojavnega prostora ne predstavlja slovenske narodne identitete. Zasnovan cilj našega projekta je tako ohraniti oziroma ponovno približati to dediščino bloškemu človeku kakor tudi slovenski in drugi javnosti. Ker so Bloke kot tudi nekateri drugi deli slovenskega podeželja pod silnim udarom globalizacije in izseljevanja, naj bi ohranjanje te dediščine povečalo gospodarski potencial tega prostora v smislu novega turističnega produkta. Bloška smučarska kultura pa naj bi bila prepoznavni znak slovenske kulture. Da pa bomo to dosegli, je potrebno okrepiti pomen in zavedanje te kulture tako v lokalnem kakor tudi širšem slovenskem prostoru.

Turistično društvo si je s to nalogo zastavilo vrsto aktivnosti, ki naj bi pripeljale k željenemu cilju. Kot osnovo vsemu delovanju bo društvo v sodelovanju z nekaterimi drugimi slovenskimi strokovnjaki izdelalo študijo o osnovah in pogojih za ustanovitev Bloškega smučarskega muz-

eja. Ta študija naj bi odgovorila na vsa ključna vprašanja. Tako naj bi obravnavala vsebinsko zasnovano, zbirke, izbiro lokacije, organizacijske potrebe, finančna sredstva in tudi vire financiranja.

Čeprav imamo o bloškem smučanju posneta dva zelo dobra filma nobeden, ne obravnava izdelave smuči, ki je pravzaprav popolnoma utonila v pozabo. (Sodobne bloške spominkarske smuči se žal ne izdelujejo po starem postopku). Tako bomo o izdelavi smuči posneli kratek film.

Ker je zavedanje o bloškem smučanju v slovenskem prostoru zelo skromno, bomo organizirali v nekaterih krajih in mestih predavanje o bloškem smučanju.

Ker dediščina starosvetnega smučanja tone v pozabo želimo, da se te vsebine oživljajo tudi skozi sodobne oblike šolskih dejavnosti.

Ker želimo staro smučanje oživljati tudi kot turističen produkt, bomo razpisali natečaj za turističen spominek, ki naj da spodbudo za večjo ustvarjalnost na tem področju.

Celoten projekt je zasnovan mnogo širše, kot so zmožnosti delovanja turističnega društva, zato bom o zastavljeni nalogi organizirali širšo delavnico o zasnovi muzeja s predstavniki lokalne in širše politične skupnosti.

Širšo slovensko javnost želimo animirati o pomenu naše kulturne dediščine s potujočo razstavo po Sloveniji.

Na Blokah se je pred leti že oblikovala skupina, ki predstavlja starosvetno smučanje po raznih delih Slovenije. To skupino je potrebno vsebinsko še obogatiti hkrati, pa organizirati srečanje skupin smučanja po starem tudi na Blokah.

Zastavljene naloge so zelo široke in gredo preko možnosti turističnega društva. Tako smo že dogovorjeni z nekaterimi organizacijami da za sodelovanje. V projekt smo že vključili Športno društvo Bloke, Študentski klub BOŠ, Zavod Sybiosis. Seveda pa bomo veseli sodelovanja tudi tistih, ki smo jih do sedaj spregledali in čutijo interes, da pomagajo. Uspeh projekta je vsekakor pogojen s splošnim javnim interesom.

Iz povedanega je razvidno, da si v nalogi nismo le zastavili želenega cilja, pač pa predvsem iščemo pot kako priti do njega. To pa je tudi oblika kako, se upreti uničujočim učinkom globalizacijskih procesov, ki tarejo svet. Eden od postulatov razpisa je bil pomen vložka v človeške vire, ker le-ti lahko rešujejo probleme. Tem idejam želimo slediti.

Stane Korenjak

Na Krpanu preko 1200 pohodnikov

ZADNJO NEDELJO V APRILU SE JE NA KRPANOVO POT PODALO ZELO VELIKO OBISKOVALCEV. ORGANIZATOR JE PRIPRAVIL NEKAJ SPREMOMB, KI SO SE POKAZALE KOT DOBRE. OB UGODNEM VREMENU SO POHODNIKI UŽIVALI V PRELEPI NARAVI.

Zadovoljni pohodniki na Gradiškem

Kot veleva tradicija, je Turistično društvo Bloke tudi letos zadnjo nedeljo v aprilu organiziralo pohod po Krpanovi poti. Dobre priprave, tradicija in ugodne vremenske razmere so privabile veliko število pohodnikov iz vse Slovenije. Organizator je sprejel 1 100 prijav. Ker večjemu številu pohodnikov ni uspel zagotoviti spominskega darila oziroma malice, so le-ti lahko odšli na pot brez štartnine. Ocena je, da je bilo teh pohodnikov več kot sto.

Za letos smo imeli načrtovali, da bi pot označili s trajnimi oznakami in poskrbeli tudi za nov boljši, prospekt. Za izvedbo tega načrta so potrebna finančna sredstva, ki smo jih pričakovali iz projekta Lider, ki se vodi preko ministrstva za kmetijstvo gozdarstvo in prehrano, pa se žal vse preveč zatika. Trenutno še ni znano, če bo sploh stekel.

Vsa leta doslej je organizator iskal najprimernejšo obliko organizacije tako za sebe kot tudi za pohodnike. V prvih letih je bilo izhodišče pohoda pri Domu pod Liscem. Kasneje smo le tega prenesli k Sv. Duhu, v Novo vas, v Velike Bloke in letos k Bloškemu jezeru na Volčje. Zadnja lokacija se je pokazala kot zelo dobra, saj so pohodniki po opravljeni poti posedali ob jezeru ter uživali v čudoviti naravi. Da je temu tako, ima zasluge tudi podjetje Hija, ki se je letos aktivno vključilo v organizacijo. Tudi sicer intenzivno skrbijo za turistično ponudbo in infrastrukturo ob jezeru.

V organizacijo prireditve pa sta se letos zelo lepo vključila tudi čebelarstvo društvo Bloke in Društvo rejcev malih živali Slivnica. Okrepčevalnica na Gradiškem, kjer so imeli bazo, je bila prava ponudba domače naravne hrane in tudi vzorčen primer, kako lahko sodelujejo v turistični ponud-

Mednarodna udeležba – dekle iz Bolgarije

Panorama, da te kap!

bi kraja. Bloške gospodinje pa so ob poti in na cilju pripravile že tradicionalno prodajo domačih pekovskih dobrot. Pohvaliti pa moramo tudi ekipo novskih gasilcev, ki so poskrbeli, da se je promet na dokaj neugodnem parkirišču odvijal normalno in ni prišlo do prometnega infarkta. Vodiči turističnega društva so poskrbeli, da so blie cerkve in druge kulturne znamenitosti ob poti pohodnikom na voljo in ustrezno predstavljene.

Letos je bil obisk pohodnikov daleč nad pričakovanji. V zadnjih letih nam ta vsako leto raste nekako po stopnji 50 %. Ker je bilo lani 600 pohodnikov, smo jih letos optimistično pričakovali okrog 900. Toda bilo jih je bistveno več. Ob ugodnem vremenu nam tako v prihodnje »grozi« 2000 pohodnikov. Letos pa smo le

stežka obvladovali že to množico. Kako naprej?

Ponujajo se nam dve poti:

Ostanemo pri tej obliki pohoda in se še bolje pripravimo ter skušamo k organizaciji povabiti še druge gostinske delavce.

Druga oblika pa je, da pohoda ne promoviramo, pač pa le pot. Ob primerni označitvi ter vodniškem propagandnem materialu skušamo povabiti čim več pohodnikov, vendar prosto po njihovih terminih. Sami pa si poskrbijo za prehrano pri bloških gostincih. Verjetno je ta drugi način bolj pravi, vendar je vprašanje, kako priti do njega.

*Turistično društvo Bloke,
predsednik Stane Korenjak*

V novo knjižnico po knjigo

KNJIŽNICA IVANA ČAMPE JE NOVA PRIDOBITEV NA BLOKAH. SLAVNOSTNO ODPRTJE PROSTOROV JE BILO KONEC MESECA MAJA. ODZIV DOMAČINOV JE BIL VELIK IN POZITIVEN. ZANIMALO NAS JE, KAKŠNO JE NJIHOVO MNENJE O NOVI PRIDOBITVI, O NAMENU KNJIŽNICE IN KAKO POGOSTO JO OBISKUJEJO.

Boža Praprotnik, Nova vas: »Menim, da je bila to zelo pametna investicija. Knjižnico redno obiskujem, novo pa sem obiskala zgolj dvakrat in lahko rečem, da je dobro založena in tudi pregledna. Urnik knjižnice mi osebno ustreza, ker sem doma, vendar bi ga morali bolj približati študentom, ki se vračajo domov ob koncu tedna. Knjižnico je potrebno »izkoristiti« in še s širšo propagando spodbuditi tudi tiste, ki ne berejo veliko.«

Jože Lavrič-Cascio, Nova vas: »Čas bo pokazal, če je bila investicija vredna, saj se na Blokah veliko gradi, vsebine pa ostajajo prazne. Glede na to, da se knjižnica imenuje po Ivanu Čampi, bi morale biti na razpolago tudi njegove knjige. Niso dovolj samo knjige, temveč bi bile potrebne tudi prireditve, ki bi spremljale knjige. Trudil se bom, da bi bilo v knjižnici čim več knjig, ki govorijo o Blokah, oziroma knjig, ki so jih napisali bloški avtorji.«

Katja Lah, Nova vas: »Knjižnica je dragocena pridobitev, sploh v tako majhnem kraju. Poleg starejše literature je veliko tudi sodobne, kar je pomembno, da pritegne čim več starostnih skupin. Upam, da bodo mladi prišli po še kakšno drugo literaturo kot pa samo po knjige za obvezno branje v šoli. Na odprtju prostorov sem pogrešala prispevek in prisotnost otrok iz osnovne šole, saj je zelo pomembno, da se mladim privzgoji bralno kulturo že na začetku. Meje mojega jezika so meje mojega sveta, je rekel Wittgenstein, in to naj bo tudi vodilo in vzpodbuda vsem, ki radi vzamejo dobro knjigo v roke«

Mojca Ulčar, Nova vas: »Knjižnica je lepa in je velika pridobitev za naš kraj. V knjižnico ne zahajam, ker imam doma veliko knjig, tudi še neprebranih. Najraje imam knjige s kmečko tematiko. Mislim, da bo najbolj primerna za ljudi v pokoju oziroma starejše, ker imajo veliko časa. Mladi se vedno bolj poslužujejo interneta in na žalost izgubljajo stik s knjigo. Da bi lahko knjižnico obiskovali tudi dijaki in študentje, bi bilo primerno, da bi bila odprta tudi ob sobotah.«

Slavko z Gline

Mesar s smislom za estetiko

SLAVKO ALI URADNO ALOJZ LAH Z GLINE JE POLN ZANIMIVIH NASPROTIJ. MESAR PO POKLICU, A VENDAR BREZ ŽELJE PO UBIJANJU ŽIVALI. PRI NJEM NI NIČ ČUDNEGA, ČE ON DOMA SKUHA KOSILO TER POSKRBI ZA ROŽE V HIŠI IN OKOLI NJE. NJEGOVO PTIČARSKO VNEMO PA JE LEPO OPISAL NJEGOV DOBER PRIJATELJ, NOVINAR SLOBODAN KULIČ, ZA NEK BEOGRAJSKI ČASOPIS PRED DVAJSETIMI LETI, KJER JE ZAPISAL, DA JE ALOJZ LAH EDEN NAJBOLJŠIH REJCEV EKSOČIČNIH PTIC V TAKRATNI JUGOSLAVIJI. S KOMAJ DOBRIMI PETIMI LETI TEKMOVALNEGA STAŽA JE S SVOJIMI PTIČI V JUGOSLAVIJI IN PO TUJINI POBRAL STOTINE POKALOV, KIPCEV, PLAKET IN DIPLOM.

Rodil se je v Lahovi družini kot prvi izmed petih otrok. Za njim so potem prišle še 3 sestre in brat. Bil je bolj tihe sorte in se je držal bolj zase. Že v samem začetku je ugotovil, da ga izredno zanimajo ptiči ter lepo pisane živali. Svojo žilico je najprej testiral na zajcih, na kuncih, kot bi Slavko lepo razložil, saj zajci obstajajo le v naravi. Vedno je izbral le najbolj pisane zajke in jih križal z zajcem, vendar ne od doma, ampak je iskal najbolj pisanega daleč okoli Gline. Ko so se izlegli mladiči, pa je za razplod zopet izbiral najbolj pisane. Že takrat, kot otrok, je začel s selekcijo. Saj v osnovi ni težko, vzameš rdečo rožo in belo rožo in na koncu dobiš roza rožo. No, tu je treba vedeti tudi druge stvari, kaj, kdaj, kako ampak, osnovno vodilo je kar enostavno.

Kmalu pa je Slavko tudi spoznal, da ga izredno zanimajo ptiči. Začetek njegovega ptičarstva je bil par vran, ki ju je spremljal od začetka, že ko sta si delala gnezdo na starem boru blizu Gline. Še kot otrok je hodil v vsakodnevno kontrolo gnezda, podtaknil jim je tudi kokošja jajca, da so se izlegla piščeta. Seveda je začel opazovati tudi druge ptice. Med temi divjimi pticami pa je imel najbolj rad liščka, ki je še sedaj zanj najlepša ptica pod soncem.

Kot se spominja Slavko, takrat časi niso bili najbolj rožnati. Doma so bili bolj revni kot ne, tako velika družina, stari starši, starši in pet otrok, službo je imel le oče, pa še to ne vseskozi. Slavko se od takrat še živo spominja svojih Borovih škorenjcev iz gume, saj mu kaj več niso mogli

privoščiti. Takrat so bile zime takšne, kot se za Bloke spodobi, ali kot je komentiral Slavko: »Ko hudič je bilo mraz, jaz pa v teh ponošenih gumastih Borovo škorenjčkih v šolo ali pa k maši!« Če je šel v šolo, je še nekako bilo, saj si je lahko pogrel noge ob peči, če pa je šel v mrzlo cerkev, mu je ja bilo grozno. »Noge v ledu potem, pa še cela ura zmrzovanja!« se je zasmejal.

Slavko je bil bister otrok in mu šola ni delala težav. Razrede je zdeloval z lahkoto, najbolj pa mu je ostal v spominu četrti razred in tovarišica Tinča, ki ga je takrat učila. Ker je bila popolnoma nova učiteljica, takrat iz Ljubljane, je imela drugačen pristop do otrok. V šolo je vnesla določeno svežino. Ne ve, zakaj, ampak njo bo vedno obdržal v zelo lepem spominu. Poleg učiteljice Tinče pa se zelo spomni tudi Čebolina, ki je bil strah in trepet otrok. Vedno je grajal otroke in vedno našel kaj narobe.

Svoj prosti čas je Slavko po večinoma preživel v gozdu, saj kaj drugega ni bilo za početi. Televizijo je hodil gledat k sosedu, na vsake toliko pa je šel tudi v kino v Velike Bloke, kjer so vrteli jugoslovanske vojaške filme.

Ko se je bližal konec osnovne šole, se je moral Slavko odločiti, kaj bo postal. Takrat ni bilo govora o kakšnih gimnazijah in potem fakulteti, takrat je veljal le poklic. Slavku je bilo vedno všeč, če si mesar. Ko so klali doma, je bil vedno glavni mesar Milavcev Lojze iz Nemške vasi, očetov bratranec. Še sam ne zna povedati, toda takrat, ko je opa-

zoval Lojzeta, se mu je ta poklic zdel tako super. No, ko se je moral potem odločiti, kaj bo, je izbral poklic mesarja in s petnajstimi leti zapustil Bloke ter odšel na izobraževanje v Ljubljano.

Takoj po vojski se je vpisal v plesno šolo. Slavko izredno rad pleše. Sicer ni imel namena, toda tam so bile tudi lepe punce in kot sam rad pove: »Pridem tja, čisto tako, da se navadim plesat, »naša« pa že tam.« V plesni šoli Jenko, ob Ljubljani, je spoznal študentko Urško. Takoj sta si bila všeč in začela sta hoditi. Že po dveh letih življenja kot par pa sta se vzela. Nekateri so zmajevali z glavo, češ da to ne bo držalo, ker sta še premaloda; ona je študentka delovne terapije na Višji šoli za zdravstvene delavce in specialne pedagogike na Pedagoški akademiji, on pa mesar, to ne bo šlo skupaj. Toda Slavko je vedel, da to ne drži. Začela sta skupno življenje in kmalu se jima je rodil sin Damjan. Čez štiri leta pa je prišel na svet še njun mlajši sin Benjamin. Takrat so živeli že v stanovanju v Šentvidu pri Stični, ki ga je Urška kot delovna terapevtka dobila na razpisu za zaposlitev. Sicer Slavko ne more prehoviti svoje žene. Kar oči se mu zasvetijo, ko začne govoriti o njej. Je veliko zdoma, saj jo kot priznana strokovnjakinja in profesorica defektologije vabijo na vse mogoče seminarje, komisije in podobno. Ob vsem tem pa hodi tudi v službo v Zavod za slepe in slabovidne, kjer uči slepe otroke brati. »Že trideset let sem z njo poročen, pa se nisva še nikoli tako skregala, da ne bi zjutraj vstala petnajst minut pred mano in mi skuhalo kavo, četudi včasih vstajam že ob pol petih zjutraj,« se pohvali Slavko.

Kmalu po poroki si je Slavko zaželel nadaljevati s študijem. Rad bi se vpisal na Živilsko tehnologijo, toda tega študija ob delu ni bilo mogoče vpisati, možen je bil le reden študij. No, potem se je vpisal pa v poslovodsko šolo, ki je bila zasnovana za študij ob delu. Čeprav ni izpolnjeval vseh pogojev, je na priporočilo profesorice iz Maribora dobil svoj stol na predavanjih. Takrat je bil eden najmlajših, ki so se vpisali v poslovodsko šolo. Čez dobra tri leta, s peto stopnjo izobrazbe, pa je bil že najmlajši poslovodja pri podjetju.

Slavko pa goji še eno posebno strast, ptičarstvo. Ko je odšel v Ljubljano, se je udeležil ptičje razstave čisto po naključju. Njegova vstopnica je zadela nagrado na srečelovu in dobil je rumenega kanarčka. Šele takrat se je prav pošteno zagrel za ptice. Ker je moral končati še šolanje, je svojo strast malce prestavil. Takoj po šolanju, ko se je zaposlil in ustvaril svojo družino, pa se je zopet ogrel. Najprej je začel z nekaj kanarčki in papiga-

Slavko na domačem vrtu v družbi pasjega prijatelja.

mi. Uredil si je stanovanje, izdelal kletke in začel ptičke križati med seboj tako, da so bili potomci bolj lepo pisani kot starši. Kanarčke je kasneje zamenjal za gould amadine. Seveda pa sedaj goji tudi čisto prave poštno golobe in grlice iz celega sveta. Najraje pa pokaže hišnega papagaja Toga, ki je z družino Lah že več kot 25 let in ima prav zanimivo zgodbo, kako je prišel k hiši.

Kmalu po poroki si je Slavko zaželel papagaja. Problem je bil, ker je bil tak papagaj, kot si ga je želel, zelo drag, več kot takratna mesečna plača. Pa vendar ga to ni oviralo, saj kar si on zaželi, to potem tudi kupi. Če pa je kakšna stvar, ki je noče, pa rajši plača, samo da mu takšne stvari ne ponujaš. No, papagaja je končno kupil, potem pa je nastal problem, kako to obrazložiti Urški. »Znašel sem se in ji ga podaril za 8. marec, potem pa ni mogla biti jezna,« se je zasmel. Ko pa je povedal svojemu očetu, koliko je plačal za papagaja, ga je ta le pogledal in dejal: »Ti si neumen! S tem denarjem, ki si ga dal za papagaja, bi lahko kupil kravo.« Nikakor ni mogel razumeti Slavkove strasti, toda Slavko se s tem ni veliko obre-

la ne moreš kar zapreti, kadarkoli se ti zljubi. »To je moj večni problem, sobote in kako razložiti ljudem, da so zame vedno delovne.« Kar nekaj stvari je moral opustiti zaradi sobot, vendar mu to ni vzelo zagnanosti za ptičarstvo. Kot član društva je bil deležen kar nekaj izobraževalnih seminarjev na to temo in rezultati so bili kmalu vidni. Na razstavah je začel redno pobirati nagrade, njegovi ptiči gould amadini so začeli dosegati vrtooglave cene. Ampak Slavko ne gleda na to skozi denar. S ptiči ne služi. Če bi rad kakšen kolega kupil njegovega ptiča, ki je skoraj neprecenljiv, mu ga Slavko, rajši kot proda, posodi za plemo, potem pa mu kolega vrne istega ptiča ali pa kakšnega njegovega potomca.

Okrog leta 1980 je ženi, še zelo mlad, umrl oče. Urška je podedovala košček zemlje nad Medvodami, kjer si je njen oče že začel graditi hišo. Iz že malce premajhnega stanovanja so se tako preselili na Golo Brdo, kjer je iz zasnovanega vikend naselja že začelo rasti pravo naselje. Nadaljevali so z gradnjo hiše in kot pove Slavko: »Po osemnajstih letih jo z ženo še vedno gradiva in urejava

Slavkova velika ljubezen

dovolj za karkoli.

Na Bloke ima Slavko lepe spomine. Čeprav je z Blok odšel že zelo mlad, po večini pozna le tiste, ki so bili starejši od njega in obratno. Zasmije se in v šali pove: »Večina Bločanov sploh ne ve, da ima Ivan z Gline kakšnega brata.«

Še vedno vzdržuje stalne stike z družino in če umre kdo od Bločanov, ki ga Slavko pozna, se skoraj zagotovo udeleži njegovega pogreba.

Najbolj je vesel, da je domačija ostala v enem kosu in da brat z njo dobro gospodari ter da se lahko kadarkoli ustavi v hiši kjer, je odrasčal. Dom ima, kjer si ga je naredl, ampak ko se ustavi pri bratu Ivanu in mu ta nareže salame in Irma skuha kavo, ne najde besed, s katerimi bi povedal, kako mu je to všeč. »Saj kavo bi lahko spil tudi v gostilni, ampak to, da mi jo nekdo skuha, to pa je nekaj vredno,« razloži. Sicer ni velikokrat na Blokah, je pa o vsem obveščen, saj je brat, na katerega je tako ponosen, v občinski svetu, tako da ima vedno kakšne novice. Je pa Slavko malce okrcal turizem na Blokah, saj mu ni jasno, zakaj ni več kmečkih iger. Če je neka stvar tradicionalna, bi morali narediti vse, da takšna tudi ostane. Poleg tega je pokomentiral tudi Mihaelov semenj, da nima pravega imena. Sicer lepo, da se obnovi tradicija, ampak poleg imena Mihaelov semenj bi bilo potrebno dodati vsaj še besedo Bloški. Vsako večje naselje ima že svoj semenj. S spremembo imena bi ljudje od drugod vedeli, da gredo na Bloški semenj in tudi kaj naj tam pričakujejo. Vseeno pa je Slavko optimističen, in prizna da je na Blokah videti dobro gospodarjenje, odkar so samostojna občina.

Sicer je Slavko vedno pripravljen pomagati, seveda po svojih zmožnostih in v okviru tega, kar obvlada. Tako je povabil vse bralce ki imajo, kakršnakoli vprašanja glede ptičev, reje le-teh, urejanja vrtov ali kaj v zvezi z bernskimi planšarskimi psi, da se lahko obrnejo na njegov elektronski naslov alozij.lah@gmail.com. Ampak za božjo voljo, nikar v soboto!

Matej Kljun

Slavko ob 50-letnici z bratom in sestrami

menjeval.

Resno se je začel ukvarjati s pticami potem, ko se je vpisal v Društvo za varstvo in vzgojo ptic. Sedaj je že čez 26 let, odkar je njihov član. Ker pa je Slavko po naravi zelo glasen, rad debatira in se zelo pozanima o stvareh, ki ga zanimajo, so to v društvu opazili in kmalu so mu dali funkcijo. Trenutno je član treh društev; že prej omenjenega Društva za varstvo in vzgojo ptic, Društva pošgarskih golobov SEL in pa Društva bernskih planšarskih psov, čeprav nima več Bernskega ovčarja. Si je pa omissil pomanjšano verzijo le-tega z imenitnim nazivom kavalier king charles španijel, ki so ga poimenovali Lars. V vseh društvih pa ima seveda tudi funkcijo. »Vse lepo in prav,« pove Slavko, »a kaj, ko so bila vsa srečanja, sestanki in razstave ravno na soboto. Zame je sobota kot za duhovnika nedelja, vsaka je delovna.« Saj bi si vzel dopust, če bi si ga lahko, ampak loka-

kolico.« Hiša je sicer že postavljena, toda Slavko mora imeti okrog hiše vse tako, kot si je zamislil. Vsak grm in drevo previdno zasadi na točno določeno mesto.

Sicer pa je Slavko zagovornik dobrih odnosov s sosedi. Njegov moto je: »Ne delaj spora zaradi drevesa, veje, listja, vode.« Če pa že mora kdaj ukrepati, pa ukrepa pomirjevalno. Ne mara kreganja in zamer. Sicer Slavko izredno rad govori, hitro pade v debato, začne kriliti z rokami in poviša glas. »Včasih delujem, kot da bi bil pijan, potem me pa žena »dregne«, naj se malo umirim, kar me zelo razjezi. To potem nisem več jaz. Če ni, strasti ni nič!« Stvari mora povedati tako, kot jih čuti. Zelo malo da na papirje in pogodbe in vse stavi na besedo. Ker ima veliko dela z ljudmi, se je naučil človeka prebrati in ugotoviti, kakšen je. Po besedi, gesti, kontaktu z očmi Slavko oceni človeka in če vidi, da mu lahko zaupa, je beseda

Lužarji (785 m), začetek velikolaške pokrajine

Pri Lužarjih Bloška planota neopazno prehaja v rutarsko planoto, ki se prav tako kot bloška planota slemeni v dinarski smeri. Obe planoti loči iška tesen, ki jo je skozi geološko zgodovino oblikoval potok Iška, ki prav tod pod vasjo Lužarji pride na dan v treh izvirih. Lužarski rob bloške planote se nadaljuje v rutarsko planoto, nato v gozdnati Mačkovec in preko krvavškega polja v mokrško hribovje, ki se izklinja v Ljubljansko kotlino.

Iška tesen po kateri teče istoimenski potok, ki je njen graditelj in oblikovalec, ni povsem prelomnega nastanka, temveč je nastala tudi z delovanjem površinske (vadozne) vode. Iški potok pride na dan v treh izvirih, pod cerkvijo sv. Ožbalta, pod vasjo Lužarji in pod robom Bloške planote. Voda je kot odlično topilo poiskala vse napake v tukajšnji matični karbonatni kamnini triasne starosti (200 do 250 milijonov let), ki so bile manj odporne, jih delno stopila, delno pa odnesla in tako počasi v geološki zgodovini ustvarila globoko in ostro tesen. Napake v matični kamnini so nastale tudi zaradi delovanja gorotvornih (orogeneznih) sil. Delovanje površinskih voda se je najprej kazalo v denudaciji (ogolitvi) in nato še v eroziji (izpiranju) ozemlja. V padavinskih obdobjih pa še številni pritoki in pritočki pomagajo odvajati vodo s strmih bregov in bogatijo Iško. Ob »hudih urah« ne nadoma oživijo razdiralni hudourniki, vendar kontrolirano odvajajo v zelo kratkem času nabrano vodo iz strmih sten v stalni iški vodotok. Slekoprej pa vodotok doseže neprepustne kamnine, oblikovanje tesni se zelo upočasni, vendar ne preneha, temveč oblikuje

Luža je okras Lužarjev.

brzice, stopnje, kaskade, slapove in tolmine. Iz geološke preteklosti sta tu ostali kot nem dokaz lepo oblikovani erozijski igli; prva tik ob krvavskih pečinah (Krvava Peč), druga pa v sotočju Iške in Zale (v Vrbici), ki zaradi odporosti kamenin počasneje kljubujejo geološkim procesom. Med seboj povezani naravni pojavi, ki se časovno vrstijo po določenih zakonitostih, oblikujejo tesen tudi danes, vendar je dolgost človeškega življenja zanemarljiva v primerjavi z dolgostjo geološkega časa, da bi bile človeku spre-

membe opazne. Ko iški potok doseže Ljubljansko barje, se upočasni, izgubi svojo razdiralno moč, začne meandrirati (vijugati) in odlagati nanosni material in tako ustvarja vodonosni vršaj, iz katerega črpa pitno vodo izžansko in ljubljansko območje.

Zaradi ugodne geografske lege vzhodnega roba bloške planote, ki predstavlja dobro obrambno lego, je bil tukajšni prostor zelo primeren za naselitev. Na mestu, kjer danes stoji podružnična cerkev Marije Snežne in sv. Ožbalta (798 m), so se naselila plemenska ljudstva že v prazgodovinski (okoli 500 let pred Kristusom) starejši železni ali halštatski dobi in oblikovala gradišče. O njihovi prisotnosti pričajo izkopanine, ki so jih našli tod. Vse tukajšnje naselitvene danosti so pozneje izkoristili tudi Rimljani, ki so naše kraje začeli osvajati in jih postopoma urbanizirati, romanizira-

Desno: stranski oltar Sv.
Ožbolta

Levo: oltar Marije
Snežne

ti, predvsem pa civilizirati ter utrjevati svojo oblast po letu 35 pred Kristusom. Ostanke rimske zgodovine so še danes vidni.

Gospodarji tega ozemlja so se menjavali, kraj Lužarji pa je vedno obdržal posebno obrambno vrednost. V poznem srednjem veku so bili ekonomski gospodarji tega ozemlja stiški menihi. Ti so marljivo gradili nova naselja, stara naselja in poti pa obnavljali. Tukaj so stiški menihi speljali pot, z majhnimi popravki, po stari rimski poti, ki je tod vodila že v času poznoantičnih rimskih zapor v 3. in 4. stoletju. Tako je čez Lužarje nastala pomembna srednjeveška tovarna pot, ki je povezovala Stično in Oglej. Po njej so tovorili sol in vino v celinsko zaledje, proti morju pa žita in posušene kože. Prav tukaj »pri križu« in rimskem milniku, kjer je danes »cestni rondo« in mlaka s klopco, je bilo cestno križišče, počivališče in oskrbovališče tovarnikov, obenem pa lepa razgledovalna in razvedovalna točka dolenske srednjeveške trgovske poti. Lučaj zahodno od milnika poteka meja med Dolenjsko in Notranjsko, ki je hkrati tudi meja med občinama Bloke in Velike Lašče. Premalo se zavedamo zgodovinske pomembnosti tega kraja. Upam, da bo v bližnji prihodnosti zaživel kakšen medobčinski projekt, ki bo še bolj povezoval krajane obeh občin. Na Lužarjih je krajevno razvodje med dvema povirjema. Tu se rojevata potoka Iška in Rašica. Potok Iška je ustvaril čudovito tesen Iški Vintgar, potok Rašica pa lenobno vijuga po Mišji dolini, dokler se v Ponikvah ne poslovli od nadzemnega sveta in vodo podzemno odvaža v Črno morje.

Danes so Lužarji razpotegnjena obcestna vas, sestavljena iz treh gruč hiš, ki se jim po domače pravi pri Krkuščeku, pri Oštirju in pri Jurmanu. Na vzpetini za vasjo je ena najstarejših cerkva v velikolaški občini, ki je posvečena Mariji Snežni in sv. Ožbaltu, ter vaško pokopališče.

Rojstvo lužarske cerkve je tako kot sam kraj Lužarji še vedno zavito v zgodovinsko temo. Zanesljivo so cerkev vsaj temeljito obnovili, če je že niso povsem na novo zgradili stiški menihi, ki so bili gospodarji velikolaškega ozemlja že v prvi polovici 12. stoletja. Cerkev je prvič pisno omenjena že v Bizantijskem popisu leta 1581, kjer je lokalizirana na »strmcu«, leta 1689 je popisana brez lokacije, leta 1739 pa je bila na novo zgrajena, med drugim svetovnim spopadom ponovno porušena in leta 1982 obnovljena in ponovno blagoslovljena.

Cerkvenopravno je tukajšne ozemlje najprej spadalo v cerkniško pražupnijo, od leta 1260 pa v dobrepoljsko predjožefinsko župnijo, ki jo je ustanovila srednjeveška nemška plemiška fevdalna družina Ortenburžani. Zelo zanimivo je dejstvo, da je papež Inocencij II. (njegov pontifikat je trajal od l. 1130 do l. 1143) v tem času izdal razmejitveni ukaz po potoku Črna voda in Rašica in tako kanonično potrdil mejo med škocjansko in dobrepoljsko župnijo. Leta 1260 je lužarska cerkev postala del velikolaške kaplanije, v letu 1662 je bila podružnična cerkev velikolaške vikariata, od leta 1862 pa je podružnična cerkev velikolaške župnije.

Marija Snežna ali sv. Ožbalt na Lužarjih?

Oboje je pravilno, le težja je časovna razmejitev med glavnim in stranskim patroncinijem.

Zgodovinska resnica nam priča, da so ekonomski gospodarji tukajšnjega ozemlja, stiški menihi, na lužarski strmini cerkev če ne že zgradili, pa temeljito obnovili ter jo posvetili Materi Božji, kar so v tem času prav radi počeli. Glavni in najstarejši patroncinij lužarske cerkve je zanesljivo Mar-

ija Snežna, ki je ovekovčena v glavnem oltarju. Od kod ime Marija Snežna? Legenda govori: Na rimskih poljanah je beli sneg, po posebnem priporočilu, sredi najhujše avgustovske vročine okoli leta 360 označil kraj za zidanje Marijine cerkve. Tukaj je bila zgrajena velika bazilika Marije Velike ali Marije Snežne. V tej baziliki, ki je mati vseh majhnih in velikih, imenitnih in skromnih Marijinih cerkva, je papež Hadrijan II. na božič, pet stoletij kasneje, slovanski apostoloma bratoma Cirilu in Metodu slovesno potrdil bogoslužne knjige v slovanskem jeziku, zato moramo biti Slovenci na ta mnogokrat pozabljeni dogodek še posebej ponosni in hvaležni Mariji Snežni.

Kasneje, v času turških vpadov, pa se je lužarski Mariji Snežni pridružil še sopatroncinij sv. Ožbalt (Osvald), h kateremu so se ljudje zatekali v molitvi in prošnji zoper vojne ujme. Rodil se je leta 604 kot sin angleškega kralja ob škotski meji. Po neprestanih bojih z Briti mu je v boju najprej padel oče in nato še starejši brat. Med preprostimi ljudmi je bil zelo priljubljen mlajši Oswald, zato so ga okronali za angleškega kralja. Vladal je nadvse modro in se zavzemal za širjenje krščanske vere v domovini. Tudi on je padel v bitki z Briti, star komaj 38 let. V protikrščanskem gnevu je dal sovražnik odsekati glavo in obe roki in vse natakniti na kol. V stranskem oltarju na listni (pisni) strani lužarske cerkve je njegov kip. Umetnost ga upodablja tako, da v rokah drži mučeniško palmo, ob nogah ali na rokah mu čepi krokar (včasih tudi bela grlica) s prstanom ali pisnom v kljunu. Njegovo čaščenje so k nam prinesli škotski menihi, ki so ga širili po evropskih deželah. Ljudje se mu priporočajo za dobro letino, za zdravje pri živini in lepo vreme. Je zelo priljubljen slovenski svetnik in je tudi eden izmed štirinajstih priprošnjikov v sili.

Manfred Deterding

Detajli v cerkvi

Gozdovi na Blokah

je še več vrhov (Bloški hrib, Lisec in drugi), najvišja točka Bloške planote pa je prav na Bloščku (1062 m n. v.). Vsi našteti in drugi bloški hribi so bolj ali manj poraščeni z gozdom, ki je nastal po naravni poti (sukcesijski razvoj gozda), pa tudi po umetni poti s sadnjo.

O podnebnih značilnostih Blok, ki razen tal, močno vplivajo na razvoj gozdov, je bilo objavljenih v raznih medijih tudi več vremenskih podatkov in iz njih izvirajočih člankov. Dejstvo pa je, da se tudi splošna klima na Blokah spreminja, saj nas na nekdanje hude zime spominjajo le še zgodovinski zapisi, kot so znani bloški teki (na kratke in dolge proge), kot tudi o nekdanjem znanem bloškem volu, ki je bil v veliko pomoč kmetom, tako na polju kot tudi v gozdu, po odsluženem delu pa za dobro prodajo.

Gozdove gojimo, negujemo, redčimo in sekamo tudi zato, da iz njih tudi nekaj iztržimo. Zato je potrebno doseči primerno lesno zalogo, starost drevja (ko ima drevo najvišjo tržno vrednost), čim nižje stroške proizvodnje in primerno gozdno infrastrukturo (ceste, vlake). Tudi ostale funkcije gozdov so pomembne za varovanje krajine. Na Blokah sta poleg proizvodne funkcije pomembni še biotopska in

hidrološka funkcija.

Od socialnih funkcij gozdov je močno prisotna rekreacijska funkcija (bloški smučarski teki, kolesarjenje in nabiranje gob).

Prebivalstvo se je v 33 naseljih na Blokah od leta 1869 do leta 2002 razpolovilo (iz 2275 na

1169), kar tudi govori o usodi nadaljnega razvoja kmetijstva in tudi gozdarstva.

Za gozd v smislu proizvodne funkcije in za lastnike gozdov pa so pomembna gibanja gozdnih fondov ali razvoj lesnih zalog v gozdovih. Na sedanjih površinah je povprečna lesna zaloga 127 m³/ha iglavcev in 81 m³/ha listavcev, skupaj 208 m³/ha. Lesna zaloga je v zadnjih 30 letih porasla za 32 %. V sestavi drevesnih vrst narašča delež smreke (za 13 %) in bora (za 17 %), močno je upadel delež jelke (za 50 %), delež bukeve pa ostaja stabilen (35 %).

Tudi razvoj gozdnega cestnega omrežja je potekal skladno s finančnimi zmožnostmi gozdarskih organizacij. Po drugi svetovni vojni gozdnih cest ni bilo. Po letu 1970 se je pričela rekonstrukcija starih traktorskih poti in vlak v kamionske ceste. Pri tem je nastajal večji problem zaradi mehkega terena, saj

so vsi jarki in grape, usmerjeni proti potoku Iška, večino leta polni vode (tu se nahajajo najboljši gozdovi). Izvir Male Iške, ki napolnjuje potoka Iško in Zalo, je eden najlepših na Notranjskem.

S strojno mehanizacijo in odvodnjavanjem površinskih voda (agromelioracije) se je tudi zares začela izgradnja trdnjših terenov za vse ceste na Blokah.

Iz malo metrov gozdnih cest v povojnem obdobju je sedaj izgrajenih 35 kilometrov gozdnih cest, ki ustrezajo sodobni tehnološki opremljenosti delo v gozdu in tudi na kmetijskih površinah. Trenutna povprečna odprtost gozdov z gozdnimi cestami znaša 18 m/ha. Kljub tem lepim podatkom manjka na Blokah nekaj kilometrov dopolnilnih gozdnih cest, predvsem v zaprte doline in na zaraščajoče površine (kdo jih bo naredil?).

Gozdarstvo kot proizvodna dejavnost na Blokah v novejši zgodovini ni imelo tako pomembne vloge kot drugje po Sloveniji. Vendar se je ohranilo kar nekaj posameznih gozdarsko-kmetijskih domačij, ki vztrajajo na trdi (ali mehki) bloški zemlji in govorici. Naj tako tudi ostane ali se še izboljša (razvoj gozdarstva in kmečkega turizma z znanimi bloškimi klobasami).

Brane Vesel, Zavod za gozdove Slovenije, KE Cerknica

Foto: M. Intihar

Mihaelov semenj

Kaj res je dedi moj to rad počel, da zdaj oči mu radostno žarijo, nasmeh na ustne mu budijo, ko vidi, da sem tudi jaz začel.

Naj drugi se pehajo za užitke. Življenja prave nitke sem tukaj z dedijem ujel ...

J. Mramor

Turistično društvo Bloke je pričelo s pripravami za organizacijo Mihaelovega sejma. Priprave pa v celoti podpira tudi Občina Bloke. Sejem bo v nedeljo, 28. septembra, v Novi vasi na isti lokaciji kot lansko leto.

Organizator za letos pripravlja nekaj dopolnil in novosti. Tako se dogovarja z nekaterimi, ki obvladujejo delo in stare obrti, da jih predstavijo.

Bloške gospodinje, združene v aktivu Zarja, pa bodo pripravile razširjeno ponudbo poljskih pridelkov, namenjenih za prodajo. Ekološko pridelana žita pa bodo kupci lahko kar na sejmu tudi zmleli. Sveže mleta moka namreč vsebuje bistveno več vitaminov in rudnin kot uležana. Na sejmu pa bodo ponudile sveže izdelke iz moke, kot

so flancati in podobno. Za kosilo si boste lahko kupili tudi svinjsko pečenko s praženim krompirjem ali pa sprieno kolerado.

Na sejmišču s sodobnimi proizvodi pa organizator želi pridobiti ponudnike tržno zanimivih izdelkov. K sodelovanju vabi ponudnike kmečkega turizma tudi od drugod. Hkrati si prizadeva pripeljati na sejme tudi vinarje iz Bele krajine in Vipavske.

Sicer pa se pustite presenetiti in sodelujte na sejmu tudi vi, če imate le malo sejmarske žilice. S strani turističnega društva bo vodil priprave in delo na sejmišču Polde Mišič, ki se je že lani izkazal pri tem delu. Če želite sodelovati, ga pokličite na telefon 040 833 444. Več informacij bomo sproti objavljali na spletu www.bloke.si

Stane Korenjak

Aljoša Intihar pomaga dedku Lojzetu Korošču na lanskem Mihaelovem sejmu.

NORICE

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE TONETA ŠRAJA ALJOŠE
NOVA VAS, BLOKE, IV. 2008

Ob koncu šolskega leta

Še dobro se nismo obrnili, pa je tu konec šolskega leta. Zvezki so se napolnili s snovjo, po redovalnicah se bohotijo ocene – glave so razgrete, misli pa plavajo proti brezskrbnim počitniškim dnevom.

Slovo ... Večinoma je kar sladko: nič več zaukazanega vstajanje v jutranjih urah, nič več domačih nalog in drugih obveznosti, nič več trepetanja za boljšo oceno ali nelagodja zaradi razprtij med sošolci ... nič več v naslednjih dveh mesecih ... samo sonce, kolesarjenje, sladoled, čebele, glasba, televizija ... morda kak teden na morski obali, morda kak dan na domačiji pri dedu in babici ... morda kako prijetno domače opravilo na njivi ali košenici, dišeči po suhi travi ... počitnice –časno slovo do prvih septembrskih dni ...

Nekoliko resnejše slovo seveda velja za devetošolce. Letos smo se od njih poslovili svečano 13. junija – v prostorih šole.

Ob slovesu? Je mar res slovo, če devet let obiskuješ isto vrvečo hišo, se v njej

srečuješ z množico vrstnikov, učiteljev in obiskovalcev ter ob tem doživiš mnogo veselih trenutkov in tudi kakšnega grenkega – potem pa jo nekega dne prerasteš in kreneš v svet? Mar je nisi vzel s seboj? Spremljala te bo celo življenje z izkušnjami, ki si jih v njej pridobil, in s trenutki, ki si jih v njej preživel. Je to slovo? Celó življenje boš srečeval ljudi, ki si jih v njej spoznal – v dokaz, da na svetu še zdaleč nisi sam. Je to slovo? In nekega dne boš o njej pripovedoval svojim naslednikom, ko bodo počasi pogledovali v svet: ne za slovo – za dober dan!

Delček našega dela učencev in učiteljev bomo podelili z Vami, dragi bralci in bralke Bloškega koraka. Pred Vami je časopis Norice. Pa prijetno branje.

Učenkam, učencem in njihovim staršem želim brezskrbne počitnice in veselo septembrsko snidenje v šoli.

Ravnateljica Milena Mišič

Učimo se skupaj s starši

Šolsko leto se še dobro začelo ni, pa se že končuje. Dogajanje v prvem razredu je bilo precej pestro. Naučili smo se veliko novega. Posebno ponosni smo bili, ko so pri pouku v prvem razredu sodelovali tudi starši in dve sestri. Obiskali smo Matejevo ekološko kmetijo na Glini, se

vozili z zapravljičkom pri Sari v Ravnah, poslušali Nejčevo mamičo, ki nam je pripovedovala o vzreji piščancev, se podučili o higieni zob z Galovo mamičo. Nejčeva mami je z nami pekla kolačke, z Rokovo smo sestavljali »pušeljce« iz suhe robe. Kevinova sestra je z nami ustvarja-

la lutke, Hanina pa nam je pripovedovala o življenju v Angliji. Karmen nas je skupaj s svojo mamičo povabila v tehniško učilnico, kjer smo izdelali vsak svoj obešalnik. Saševa mami je prišla v šolo z dojenčkom in nam pokazala, kako se neguje malčka, Jakobova mamica nam je

predstavila globine Trbovelj in opisala delo rudarjev. Merisovo mami smo poslušali pri branju zgodbe v bosanskem jeziku. Matejeva mamica pa nam je nudila brezplačne prevoze z njihovim kombijem.

Hvala vsem mamicam in sestram za sodelovanje!

Učenci 1. razreda z učiteljico Petjo Ilejšič

Pustni torek

Pustni torek je v šoli prav poseben dan. Tako poseben dan pa res ni primeren za pouk in sedenje v šolskih klopih. V šoli namreč takrat ni učencev, ampak so le maskare. Zato smo imeli letos na pustni torek kar tehniški dan.

V reviji Unikat sem našla razpis, ki je otroke vabil, da oblikujejo veliko sneženo ženo ali velikega sneženega moža. V drugem razredu smo oblikovali sneženo ženo. Za izdelavo smo

uporabili velike in majhne škatle, bel in barvni papir ter lepilo. Škatle smo ovili s papirjem in jih sestavili tako, da je bila snežena žena veliko višja od nas. Z njo so se maskare tudi fotografirale. Fotografije smo poslali v revijo Unikat. Lepo so se nam zahvalili za sodelovanje in nam poslali simbolična darilca.

Pustni dan smo zaključili s spreedom maskar po vasi in plesom v maskah v šolski telovadnici.

Mladi ekologi

Ker smo se v letošnjem šolskem letu vključili v projekt Ekošola kot način življenja, smo se v drugem razredu veliko pogovarjali o skrbi za čisto okolje, ločevanju odpadkov, medsebojnih odnosih in skrbi za svoje zdravje. Vse te teme poudarja omenjeni projekt. Ob delovnem zvezku, knjigi zgodbic in pobarvaniki smo spoznavali dogodivščine Joška Koška in njegove prijateljice Cvetke Smetke, ki sta sklenila zavezo prijateljstva naravi. Tudi mi smo sklenili podobno zavezo. Naučili smo se pravilno razvrščati odpadke. Izdelali smo varčevalne tablice za varčevanje z vodo, energijo in papirnatimi brisačami. Skrbno smo zapirali pipo in ugašali luči. Izvedli smo tudi dve čistilni akciji v šolski okolici in uredili ekokotiček z izdel-

ki iz odpadne embalaže in revijalnega papirja. Spodbujali smo dobre medsebojne odnose in pozdravljanje.

V četrtek, 15. novembra 2007, smo imeli skupaj z učenci iz prvega in tretjega razreda tehniški dan. Obiskali smo podjetje Komunala iz Cerknice. Ugotovili smo, da ljudje odvržemo zelo veliko stvari, ki tako postanejo odpadki. Z razvrščanjem odpadkov tudi mi lahko pomagamo naravi, da ostane čistejša.

Veliko odpadkov, ki jih zberemo ločeno, lahko predelajo in iz njih naredijo nove izdelke. Učili smo se pravilno razvrščati odpadke na ekološkem otoku. Ogledali smo si zbirni center in tam odložili baterije, ki so jih učenci naše šole zbra-

li v šolskem ekokotičku. Oddali smo kar 17 kilogramov izrabljenih baterij. Ob zaključku našega obiska smo si ogledali še deponijo na Rakeku, ki bo kmalu polna.

Z razvrščanjem odpadkov lahko

tudi mi pomagamo, da bo čim manj odpadkov deponiranih in čim več predelanih v nove izdelke. To je naša zaveza prijateljstva naravi in okolju, v katerem živimo.

Tehniški dan v drugem razredu

Skrbimo za ptice

Konec meseca decembra nam je zima vendarle natrosila nekaj snega in poskrbela za pravo zimsko vzdušje. V drugem razredu smo se odločili, da poskrbimo za ptice, ki prihajajo v bližino naše šole. Naš sošolec Pavel je v šolo pripeljal svojega očka, ki je lovec. Lovec nam je povedal, katere živali živijo v našem gozdu in kako lovci skrbijo zanje. Veliko živali smo si ogledali na fotografijah in o njih izvedeli marsikaj novega. Prinesel nam je tudi valilnico, ki jo bodo ptice potrebovale spomladi.

Nekaterim živalim lahko pomagamo tudi mi. Naša naloga je bila, da po načrtu sestavimo ptičjo krmilnico. Najprej smo morali kose lesa pobrusiti, da so postali gladki. Za

sestavljanje smo uporabili izvijač, saj je bilo potrebno priviti vijake. Krmilnice smo še okrasili z zimskimi motivi s papirnatih prtičkov in jih premazali z lakom.

Učenci so se naučili veliko novega o dejavnosti lovcev in o živalih. Zelo spretni so bili pri izdelovanju ptičjih krmilnic.

Učiteljica Helena Šivec

To smo mi!

Izmed mnogih dejavnosti, ki smo jih izvedli v tem šolskem letu, si na fotografijah lahko ogledate naslednje.

Učenci z učiteljico Barbaro Širaj

Izdelali smo prave razglednice in jih po pošti poslali drug drugemu.

Igrali smo na ljudska glasbila in izdelali nunalco (istrsko ljudsko glasbilo iz kanele – trstike).

Iz gline smo mojstrsko oblikovali 'prave medvede', iz odpadne embalaže pa snežake.

Preizkusili smo se v šivanju gumbov in zabijanju žebeljev.

Pred preverjanji in ocenjevanji smo se ob glasbi večkrat sproščali z masažo.

Zanimivo vsak dan

V letošnjem šolskem letu smo se učenci četrtega razreda spopadli s prenekaterimi izzivi. Zanimive aktivnosti so se vrstile iz dneva v dan in nabralo

se jih je toliko, da bi na eni strani težko naštel in opisali prav vse. Vseeno pa želimo nekatere naše izkušnje deliti tudi z vami, dragi bralci Bloškega

koraka, in smo zato pripravili peščico utrinkov, ki nazorno prikazujejo naše 'trdo delo'. Upamo, da boste ob pogledu na fotografije uživali in morda celo občutili naše prijetno počutje ob dejavnostih.

Učenci 4. razreda z učiteljico Ksenijo Brus

Nabirali smo gobe, se preizkusili v izdelavi visokega reliefa in spoznavali delo z elektriko.

Oblikovali smo kipe, izdelali gnezdilnice za manjše ptice ter po načrtu sestavili vodna kolesa.

Preizkusili smo se v žaganju lesa, oblikovanju izdelkov iz odpadnega papirja in se učili o varnosti v prometu.

Igrali smo na inštrumente, s petjem in plesom nastopali na prireditvah ter spoznali pomen gibanja za zdravje.

Utrinki iz naših klopi

Tudi letos smo se trudili, da bi bili najboljši. To nam ni vedno uspelo, vseeno pa smo se veliko naučili. Sodelovali smo na različnih krožkih in projektih, se pripravljali na tekmovanja v šoli in izven nje. Bili smo na Debelem rtiču, opravili smo kolesarske izpite, uspešni smo bili na športnih tekmovanjih. Imamo pa tudi najbolj čiste zobe. Za nagrado smo šli na prireditev v Halo Tivoli.

Kaj znamo, bomo prikazali na nastopu za starše, kjer se bodo predstavili tudi naši harmonikaši, pianist in drugi.

Razredničarka Pavla Ponikvar

Kaj mi je bilo všeč v 5. razredu?

V letošnjem šolskem letu mi je bilo najbolj všeč, ko smo imeli športne in naravoslovne dneve. – Jaka

V tem šolskem letu mi je bilo najbolj všeč to, da učiteljica ni bila preveč tečna in ni preveč kričala na nas. Le včasih je rekla, da moramo biti tiho, če ne, ne bomo nič znali. – Špela

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo šli na Bloško jezero. Tam smo raziskovali in lovili ribe. – Štefan

Všeč mi je bilo, ko smo imeli športne dneve in ker smo šli na veliko tekaških tekmovanj. – Katarina

Zelo všeč mi je bilo na Debelem rtiču. Zelo lepo pa sem se imela tudi na nekaterih tehniških in naravoslovnih dnevih. Lepo pa mi je bilo tudi pri pouku. – Anamarija

V letošnjem letu je bilo zelo zanimivo. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo šli v šolo v naravi, športni in naravoslovni dnevi, ko sem pisala kontrolno nalogo z dobro oceno, ko je bil mir pri pouku, ... – Lea

V 5. razredu mi je bilo všeč, ker smo se zabavali in ko je kdo prinesel dobrote za svoj rojstni dan. Všeč mi je bilo tudi to, da smo bile punce včasih zelo prijateljske s fanti. – Erika

Letos mi je bila všeč naša učiteljica in vsi predmeti. Všeč so mi bili tudi vsi tehniški in naravoslovni dnevi. – Andraž

Bilo nam je lepo, a je včasih učiteljica pretiravala. – Martin

Najlepše mi je bilo na Debelem rtiču. – Luka

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo delali kozolce in se zabavali. – Polona

Zelo mi je bilo všeč, ko smo bili na Debelem rtiču in na športnih dnevih, še posebej, ko smo šli na Volčje. – Primož

V 5. razredu mi je bilo lepo, kadar smo učiteljico prosili, da prestavi datum za kontrolno nalogo, saj smo potem vsi lepo pisali. – Toni

Najbolj mi je bilo všeč to, da je za vse teke organizirala šola avtobus. – Tetim

Všeč so mi bili naravoslovni, športni in tehniški dnevi. – Nika

*Zelo mi je bilo všeč, ko smo imeli naravoslovni dan. Tam smo spoznava-
li rastline in živali. Dobili smo tudi
naloge za reševanje. Ta dan je hitro
minil. – Lojzi*

Kaj mi ni bilo všeč v 5. razredu?

*Ni mi bilo všeč, ko smo imeli matem-
atiko namesto športne vzgoje. – Jaka*

*Ni bilo lepo, ko so fantje kričali na
punce. – Špela*

*V letošnjem letu mi ni bilo všeč, ko
smo bili na Debelem rtiču, saj je bila
tam voda zelo mrzla. – Štefan*

*Ni mi bilo všeč, če je bilo v razredu
glasno in to, da se nekateri med
odmori pretepajo. – Lea*

*V 5. razredu mi ni bilo všeč, da s
fanti včasih nismo bile prijateljice.
Motil me je tudi nemir v razredu. – Erika*

Ni mi bilo všeč, če je kdo težil. – Andraž

*Najslabše je bilo, kadar je pouk trajal
6 ur. – Luka*

*Če po resnici povem, ni nič takega, da
mi ne bi bilo všeč. – Polona*

Niso mi bili všeč prepiri v razredu. – Nika

Vsi smo naredili kolesarski izpit.

Razred se predstavi

PRED ZAKLJUČKOM ŠOLSKEGA LETA SE OZIRAM NAZAJ, KO SEM SEPTEMBRA PRVIČ STOPILA MED NOVE UČENKE IN UČENCE NA VIŠJI STOPNJI. POSTALA SEM RAZREDNIČARKA ŠESTARJEM, KI SO V NOVO ŠOLSKO LETO STOPILI KOT NOVI NA VIŠJI STOPNJI. PRVI ŠOLSKI DAN JE BIL NEKAJ POSEBNEGA TUDI ZARADI PRIHODA NOVEGA UČENCA V RAZRED. TAKO SE JE ŠTEVILO UČENK IN UČENCEV ZAOKROŽILO NA DVAJSET, SAJ JE DOMEN HITRO POSTAL DEL RAZREDA, KOT DA BI BILI ŽE VSA LETA SKUPAJ.

Že po prvih urah sem ugotovila, da v razredu veje raziskovalni duh. Začeli smo se navduševati nad raziskovanjem domače dediščine, ki smo jo spoznavali na tehniškem dnevu. Matej nam je priskrbel zanimiv lesen zboj za pivo, Jure je zbral stare knjige, Jan nam je predstavil drobno kmečko orodje, nekateri so prinesli star denar in postavili smo zanimivo razstavo.

V razredu je tudi nekaj dobrih športnikov, kar redno preizkušajo pri športni vzgoji. V zimski šoli v naravi na Rogli so se posebej izkazali v smučarskih veščinah in seveda v pospravljanju svojih stvari, ko cel teden mame ni zraven. V športu v razredu vodijo dekleta, tekačici na smučeh, Katja in Lara. Med fanti pa se na smučeh najbolj trudijo Andraž, Jaka, Blaž, Domen, Matevž. Nekateri se navdušujejo nad nogometom in komaj čakajo evropsko prvenstvo. Poznajo igralce vseh reprezentanc in tudi stadione, kjer bodo igrali tekme. Pomembne športne dosežke na šolskih tekmovanjih je dosegel Dominik.

Sašo, Blaž, Jure in še nekateri imajo zelo radi delo na domačiji, ko pomagajo staršem. To je pohvale

vredno.

Boris in Andraž pogosto razvozlati kakšno zapleteno stvar. Sta prava razredna »filozofa«.

Tako kot doma tudi v šoli brez

spretnih gospodinj ne gre. Lara, Marja, Marjetka in Eva so se izkazale v gospodinjski učilnici.

In kdo se v našem razredu najbolj uči? Najbolj se gotovo trudi Teja, za

njo pa vsi ostali, saj je šolski uspeh v razredu zelo dober.

Celo leto pa sem se zelo rada srečevala tudi s starši. Izkazali so se za zelo prizadevne in skrbne. Z njihovo podporo sem vedno lahko računala in se jim zato zahvaljujem in hkrati prosim za sodelovanje še v naslednjih letih.

Tako kot smo šolsko leto začeli z raziskovalnim duhom, smo ga z njim tudi končali. Odpravili smo se na pravo raziskovalno pustolovščino. Obiskali smo arheološko najdišče iz kamene dobe, Divje Babe pri Cerknem. Jama, polna okostij jamskih medvedov, je fante in dekleta čisto prevzela. Na poti proti domu smo se ustavili še v idrijskem rudniku. Mogoče bo njegovo poznavanje komu olajšalo ure zgodovine v naslednjih letih.

Razredničarka Andreja Mestek

Naša šola – ekošola

V letošnjem šolskem letu se ja naša šola vključila v projekt »Ekošola, kot način življenja«. Cilji tega projekta so tako načrtno okoljsko ozaveščanje (skrb za naravo in okolje) kot tudi skrb za človeka (varovanje zdravja) in graditev medsebojnih odnosov. Cilj vsake šole, ki se vključi v projekt, je pridobitev ekozastave. Preden pa lahko šola kandidira za pridobitev ekozastave, mora izpolniti kar precej predpisanih zahtev, ki so podane v sedmih korakih. V delovanje ekošole so vključeni vsi učenci naše

pirja. V ekokotičku zbiramo izrabljene baterije, kartuše, tonerje, trakove in mobilne telefone. Tudi v vrtcu imajo otroci svoj ekokotiček. Učenci sodelujejo pri čiščenju šolske okolice in odnašanju papirja. Vsak oddelek enkrat v šolskem letu uredi ekokotiček, ki je dobil stalno mesto na naši šoli. Učenci so oblikovali varčevalne tablice, ki nas opozarjajo na potrebo po varčevanju z vodo, energijo in papirnatimi brisačkami. Sodelujemo v različnih razpisanih projektih: ob-

Mihaela Drobnič. Mihaela je bila tudi v finalu zmagovalcem tik za petami. Na šoli, ki je gostila finalni del tekmovanja, so za tekmovalce pripravili tudi različne aktivnosti. Mihaela je lahko zajahala konja.

Kot osrednji projekt je bila v tem šolskem letu izbrana tema »medsebojni odnosi«. Na to temo so potekale aktivnosti pri razrednih urah, pouku spoznavanja okolja in dodatnem pouku, izvajale so se teme meseca (mesec prijateljstva,

Starše in občane vabimo, da učencem pomagajo pri zbiranju odpadnega papirja (pripeljejo ga lahko v zabojnik, ki je nameščen za šolo), zbiranju odpadnih kartuš in tiskalniških trakov, izrabljenih mobilnih telefonov in izrabljenih baterij (zabojniki so nameščeni v šolskem ekokotičku in tudi v vrtcu) in odkrivanju divjih odlagališč v občini. Delovanje naše ekošole želimo povezati s krajem in ekološko zavest prenesti ne le na otroke, ampak tudi na starše in ostale občane. Pohvaliti moramo učence, ki sodelujejo v planinskem in gasilskem krožku. Udeležili so se čistilne akcije, ki so

Divje odlagališče

šole, otroci iz vrtca, delavci šole in tudi starši. Ker pa ekošola ne more delovati le znotraj svojih zidov in na šolskem dvorišču, se povezujemo tudi z lokalno skupnostjo in občani.

V letošnjem šolskem letu se je zvrstilo veliko eko aktivnosti. Učenci so se naučili ločevati odpadke. Koši za ločeno zbiranje odpadkov so nameščeni po celi šoli, šola pa ima tudi svoj ekološki otok in poseben zabojnik za zbiranje pa-

Šolski ekološki otok

javljamo članke na spletnih straneh ekošole, pišemo članke v angleškem jeziku, obveščamo krajanke o naših aktivnostih v lokalnem časopisu, izbrali smo likovne izdelke za likovni natečaj z zimskimi motivi, učenci druge triade so sodelovali na ekokvizu. Sedmošolci so izdelali svoj ekočasopis.

Na finalni del ekokviza, ki je potekal na osnovni šoli v Rušah, se je uvrstila zmagovalka šolskega tekmovanja

Ekokotiček

mesec voščil, mesec pozdravljanja), izvedene so bile ankete o nasilju, predavanja za starše in ekodan. Ekodan je potekal na mrzlo zimsko soboto, 15. decembra, v popoldanskem času. Učenci so se družili s svojimi prijatelji in se igrali različne socialne in družabne igre. Pri igrah so zelo uživali. V telovadnici so se učencem pridružili tudi starši. Na obisk smo povabili pevca Giannija Rijavca, ki je predstavil svoj projekt Beli golob.

Ekočasopis

jo v začetku maja organizirali lovci. Pri čiščenju so pomagali tudi nekateri učenci skupaj s svojimi starši.

O ekoloških temah bomo v prihodnosti gotovo še zelo veliko slišali in govorili. Ekološke vsebine so že del naše sedanjosti, skrb za prihodnost pa je v rokah nas vseh – majhnih in velikih.

*Koordinatorica ekošole
Helena Šivec*

Mihaela na finala ekokviza v Rušah

Ekokotiček v vrtcu

Ekohiša iz 1. razreda

Izbrali smo ekohimno in ekoznak

V sredini meseca marca se je iztekkel razpis za oblikovanje ekoznaka in ekohimne naše šole. K sodelovanju so bili povabljeni vsi učenci. Komisiji za izbor znaka in himne sta bili sestavljeni iz učiteljev in učencev.

Po izteku razpisa sta obe komisiji skrbno pregledali vse prispele izdelke. Ugotovili sta, da ustreznih predlogov še ni, zato smo razpis

podaljšali do začetka meseca maja.

V začetku maja je komisija za izbor ekohimne ugotovila, da so nekatera besedila dobra, vendar pa se ne ujemajo s predlaganimi melodijami ljudskih pesmi in jih ni mogoče zapeti. Kljub temu je komisija odločila, da štiri predloge nagradi s tretjo nagrado. Komplete računalniških CD-jev so prejeli Karmen Zabukovec iz prvega, Veronika Bačnik iz drugega, Andraž Ponikvar iz petega in Simona Zakrajšek iz sedmega razreda.

E k o h i m n o
pa smo kljub
temu dobili.
Pri sestavljan-

ju so se potrudile učiteljice s predmetne stopnje.

Pri oblikovanju ekoznaka so v podaljšanem razpisu sodelovali vsi učenci. Risali so pri likovnem pouku. Izmed številnih predlogov je komisija izbrala tri najboljše. Ekoznak naše šole je postal znak, ki ga je narisala prvošolka Karmen Zabukovec. Prejela je prvo nagrado – USB ključ. Drugo nagrado (komplet DVD-jev) je dobila osmošolka Mirjam Drobnič in tretjo nagrado (komplet CD-jev) prvošolka Sara Zidar.

Nagrade smo podelili ob obisku

pisateljice Aksinje Kermauner, ki je na šoli sodelovala ob podelitvi bralne značke našim pridnim bralcem. Pisateljica je pohvalila naša ekološka prizadevanja in nam povedala, da tudi sama razvršča odpadke in v ekološkem duhu vzgaja svojo družino.

Preizkusite se v petju naše ekohimne in si ogledjte naš ekoznak.

EKOHIMNA OŠ TONETA ŠRAJA ALJOŠE

(na melodijo Regiment po cesti gre)

*Eko, eko šola smo!
Odpadke vsi ločujemo!
Nas za vodo skrb,
zrak le čist nam diši,
luč po nepotrebnem ne gori!
Ekofrajerji smo mi,
ker pospravljamo smeti!
Bodi frajer še ti
in pridruži se mi,
naj narava naša zeleni!*

Helena Šivec

EKOdan

EKOdan smo izvedli na sobotni popoldan v decembru. Posvetili smo ga medosebnim odnosom. Sklenili smo, da bomo naše druženje zasnovali tako, da bo ta šolski dan potekal sproščeno, v povezovalnem duhu, da bo zabaven in nas bo prepričal v to, da se imamo lahko lepo skupaj brez kletvic, zasmeševanj, poniževanj, izsiljevanja ... Takšno vedenje vse prevečkrat najde mesto na naših šolskih hodnikih.

Začelo se je prav obetavno. Učenci prve in druge triade so se igrali skupaj, učenci tretje triade pa so se razdelili na osem skupin. V vsaki skupini je bilo do osem igralcev, udeležencev iz vsakega razreda. Igrali so se lahko osem družabnih iger, ki smo jih prej z njihovo pomočjo skrbno izbrali učitelji. Tako je vsaka skupina igrala štiri različne igre, saj smo vsaki namenili pol ure časa. V vsaki učilnici so učence pričakali učitelji, ki so bili moderatorji in sodniki.

Bilo je nadvse zabavno!

Po dveh urah zabave in smeha smo bili pripravljeni na naslednji korak

– koncert. V goste smo namreč povabili znanega slovenskega pevc, Giannija Rijavca, ki je znan kot zavzet glasnik za mir v svetu. Na koncert smo seveda povabili tudi starše in šolska telovadnica je bila polna,

vzdušje pa zelo prijetno.

V uri programa, ki ga je Gianni za nas pripravil, nas je popeljal skozi zgodbo o Belem golobu. Povedal nam je, da je:

»bilo leto 1999 zanj prelomno. Bil je gost na mednarodnem zabavnoglasbenem festivalu FORTE 99 v Sarajevu, kjer je nastopil kot predstavnik Slovenije.

Srečanje z žrtvami min je nanj naredilo močan vtis. Napisal je pesem Beli golob – mednarodno himno miru. Idejo za besedilo pesmi mu je dal bivši predsednik ZDA g. Bill Clinton, ko je na trgu v Ljubljani govoril o Prešernovi Zdravljici kot o pesmi, ki naj združi narode v Evropi. K sodelovanju je povabil še

nekatero pevce iz Evrope in goste iz ZDA. Nastal je evropski Band Aid, ki poje pesem Beli golob. Sestavljena je iz dveh kitic Prešernove Zdravljice in refrena, ki ga je napisal Gianni. Skupaj s somišljeniki je ustanovil mednarodno glasbeno-mirovniško fundacijo Beli golob, katere prva in osnovna naloga je širjenje ideje o miru v svetu.

Osebnost sta Giannija Rijavca spreje-

la papež Janez Pavel II. v Vatikanu in vodja tibetanskih budistov Dalaj Lama v Indiji. Obema je podelil porcelanastega belega goloba – simbol mednarodne glasbeno-mirovniške fundacije in projekta Beli golob. »

Na koncu nam je zapel še nekaj svojih uspešnic, pesem Beli golob pa je zapel skupaj z našim šolskim pevskim zborom.

Potem pa nas je čakalo še zadnje dejanje tega večera. Povabljeni smo bili na skupen zaključek večera v šolsko jedilnico, kjer nas je objel slasten vonj sveže pečene peciva, mehko večera pa so v naše razpoloženje prinesle drobne svečke v malih hišicah, prijetnem ambientu. Naše druženje se je nadaljevalo ob obloženih mizah. Poklepčevali smo, se pozdravili z bivšimi učenci, ki se radi vrnejo v šolo in osnovnošolskih klopeh, podoživeli koncert ... Mnogi starši so zadovoljno prikimavali. To je bil zagotovo dogodek, kakršnih si še želimo.

Zunaj pa se je med tem naredil pravi mrzel bloški večer, tako lep, da je bila tudi pot domov pa zasneženi cesti prijetna.

Grozdana Gornik

10 fantov in 10 deklet

V 7. RAZREDU NAS JE 10 FANTOV IN 10 DEKLET. RAZRED JE ŽIVAHEN IN ZABAVEN, K VZDUŠJU PA STA PRIPOMOGLA TUDI DVA NOVA SOŠOLCA, KI SMO JU DOBILI V LETOŠNJEM ŠOLSKEM LETU. VSAK OD NJIJU JE PO SVOJE V RAZRED VNESEL NEMIR IN VESELJE TER POPESTRIL VČASIH DOLGOČASNE TRENUTKE V ŠOLI.

V letih skupnega druženja (v šoli in v različnih šolah v naravi) smo se dobro spoznali. Skupaj smo doživeli veliko zabavnih trenutkov, ker pa smo zelo svojeglavi, se med nami pogosto zaneti tudi iskrica spora, ki se včasih razplamti celo v pravi požar. Na srečo je gasilcev, ki gasijo naše požare, veliko tako v šoli kot doma, zato škode ni veliko. Ena izmed glavnih gasilk je naša razredničarka Alma Kandare, ki nam je kot druga »mama«, saj budno spremlja naše uspehe in spodrsrljaje.

V razredu je veliko pridnih deklet in fantov, ki so vedno pripravljeni pomagati – tako z rešeno domačo nalogo, pa tudi s tihim (ali manj tihim!!) pogovorom med učiteljevo razlago ali pa kar z nasmehom za lepši dan. Še nedolgo tega smo imeli v razredu veliko zelo mirnih posameznikov, ki pa smo jih v zadnjem letu skupnega druženja »pokvarili« in spremenili v zelo živahne

in zabavne osebe. Posebno je vidna sprememba po prihodu iz letošnje šole v naravi. Ker smo ravno v pravih letih, je v naše glave poleg šolskih skrbi prišla tudi prva zaljubljenost. No ja, če smo pošteni v zadnjem času ima šola v naših glavah zelo malo prostora ..., ko pa so druge stvari pomembnejše in zanimivejše. Na srečo smo brihtne glavce, tako da je kljub temu naš učni uspeh (še kar) dober. Sedenje v klopih in poslušanje je sicer zanimivo, vendar se nikakor ne more primerjati z aktivnostmi, ki nam jih nalagajo učiteljice pri različnih dejavnostih, v katerih neizmerno uživamo. Letos smo bili nekateri pravi mali bloški ambasadorji, saj smo Bloke zastopali na sejmu v Ljubljani. Pritegnili smo veliko mimoidočih in vsakemu prav ponosno povedali, od kod smo in kaj lepega lahko pri nas vidijo. Zelo smo uživali tudi pri različnih tehniških in gospodinjstskih dneh, kjer sta nas učiteljici Anica in

Andreja poizkušali naučiti različnih ročnih spretnosti. Tudi šport nam ni tuj, saj imamo v razredu dobre športnike, ki na različnih tekmovanjih dosegajo zelo lepe rezultate.

Želeli smo predstaviti vsakega od nas posebej, vendar smo ugotovili, da smo si preveč podobni in bi isto lahko zapisali za skoraj večino od nas. Vsi smo enkrat zabavni, drugač ne, vsi smo včasih pridni, drugač pa ne in vsak od nas je v letih skupnega druženja že ušpičil kaj, na kar ni ravno ponosen.

Skratka, imamo se lepo in upamo, da se bo to nadaljevalo tudi v naslednjih dveh letih.

Še nekaj naših misli o letošnjem šolskem letu:

- *Fino je bilo, ker smo se s sošolci igrali.* – Ilija
- *To šolsko leto se mi je zdelo slabo, ker ne maram šole. Fino je bilo, ko*

smo šli v Javorniški Rovt. – Franci

- *V tem šolskem letu mi je bilo »the best«! Najbolj si bom zapolnila devetartarje. Drugače pa je bil sedmi razred super.* – Ines

- *To leto mi je bilo všeč, ker smo imeli čudovito šolo v naravi.* – Jana

- *Slabo je, da sem dober po uspehu. Fino pa je, da je k nam prišel Ilija.* – Tim

- *Letošnje šolsko leto je bilo zanimivo, zabavno in poučno.* – Janez

- *V to leto sem vložila veliko dela in pridobila veliko znanja. Tudi smejala sem se veliko.* – Tina

- *V tem šolskem letu mi je bilo najbolj všeč v šoli v naravi. Pa tudi športni dnevi so bili v redu. Razen zadnjega, saj nam je nagajal dež.* – Simona Z.

Sedmarji in razredničarka Alma Kandare

Bili smo v šoli v naravi – Javorniški Rovt

Tekmovali smo na atletskem tekmovanju v Postojni.

Izdelovali smo kozolce.

Drugo leto bomo glavni!

8. RAZRED JE SLIKARJEVA PALETA, NA KATERI NAJDEMO VSE MOGOČE BARVE. V ŠOLSKE KLOPI SEDAMO PRIJATELJI, KI IMAMO RAZNOVRSTNA ZANIMANJA. IMAMO NEKAJ UMETNIŠKIH TALENTOV, KI RIŠEJO, USTVARJAJO NAKIT, IGRAJO KLAVIR IN HARMONIKO, MED NAMI SO ŠPORTNIKI, MEHANIKI, LJUBITELJI MOTORJEV, DOMAČIH ŽIVALI, RAČUNALNIKOV, PA TUDI KAKŠEN NELJUBITELJ ŠOLE SE NAJDE. PREBERITE, KDO VSE JE LETOS OBISKOVAL OSMI RAZRED.

Rok Majdič – spozna se na motorje, pa tud' na računalnike nič manj. Zanj Hribarjevo premajhna je vas, zato je z Londonom podražil nas.

Blaž Kraševac – V šoli mu je najbolj všeč odmor, telovadba in TIZ. Trenira tek na smučeh, kar mu gre zelo dobro. Bravo, Blaž!

Karmen Kraševac – Razživi se med odmori. Takrat jo zanima vse drugo kot šola. Je navdušena umetnica in rada posluša 'noro umetniško glasbo'.

Anja Knap – je zelo 'sramežljiva' punca, ki rada pogleda za fanti, oni pa za njo. Z Urbanom se je skregala že najmanj sedemintridesetkrat, osemintridesetič pa sta postala dobra prijatelja.

Rok Pavčič – ne moremo reči, da bo športnik, ko bo velik; velik je že, športnik pa tudi. Najraje ima kemijo. Je zelo pozitiven človek.

Tjaša Zabukovec – naša sošolka Tjaša zelo rada pleše. Mislim, da bi bila lahko odlična baletka ali pa plesalka break-dancea. Je pa strastna bralka.

Lucija Mestek – prva med šolarji naše šole, ki pride že v zelo zgodnjih jutranjih urah v šolo. Ob njej nikoli ne manjka smeha. Je odlična kuharica in dobrosrčno dekle, ki smo ji dali Lucy ime.

Martin Marolt – Zelo rad ima glasbo, nekaj časa je igral tudi klavir. Nekoč je bil tekač na smučeh, a je, žal, kariero obesil na klin, zato ne bo olimpijski prvak. A, pa riše tudi rad.

Simon Hribar – včasih, ko brcne žogo, reče 'baaamm'. Je priden, zabaven je pri nogometu in pri pouku.

Sandi Ponikvar – je zabaven fant, ki uživa, ko nas zabava s svojim smehom in pripombami. Ne bo se vam

dobro godilo, če ga boste kaj razjezili.

Alessandra Lavrič Cascio – rada igra nogomet. Pri slovenščini se je naučila, kje je rezervno kolo pri avtomobilu. Njena največja želja je, da bi jo Žan peljal z motorjem.

Žan Zakrajšek – je izumitelj brez očal in pokončnih las, vendar z no (r) vimi idejami in dobrim srcem (psihično in fizično). Posebno rad razpravlja o motorjih in vsem ostalem, kar se da 'razšraufati'.

Urban Lužar – v šolo pride, da vidi kakšno 'fletno', pa tudi punce so vesele, da vidijo njega. Je zelo vnet nogometaš, njegov vzornik je Brazilac Kaka. Sam zase pravi, da je car.

Mirjam Drobnič – poleg vseh šolskih obveznosti obiskuje tudi glasbeno šolo, različna šolska tekmovanja in je nenazadnje tudi dobra gasilka. Pri njej lahko dobite tudi nakit, ki ga izdela sama.

Damjan Lipovec – je zanimiv človek, njegova pot v šolo je zelo dolga, saj sedaj živi na Marofu. Vedno ima poln nahrbtnik dobrot.

David Brus – v šoli ima najraje odmori. Lahko bi rekli, da je Bloški korak št. 2, saj nam vsak dan pove kaj novega. Je pa optimist.

Jernej Rebec – rad ima glasbo, še posebej skupino Nightwish, v starih časih je igral klavir. K pouku rad prinese piškote.

Tine Jakopin – kako vesel bi bil, če bi bili šolski predmeti Spoznavanje motorjev, Popravljanje motorjev, Spoznavanje motorjev, Vožnja z motorji.

*Osmarji in
razredničarka Jerneja Kovšca*

Mojemu razredu srečno pot

Čudne so življenjske poti. Včasih se srečujejo, drugač se križajo in prepletajo ali pa potekajo kar ena mimo druge. Vaša se je z mojo začela srečevati že takoj ob vašem vstopu v šolo. Najprej smo se srečevali le bežno, na hodnikih, potem smo začeli sodelovati na športnih dnevih na testiranjih in tekmovanjih. Skupaj smo se veselili uspehov in skušali popraviti napake ob spodrsrlajjih. V četrtem razredu so se začele naše poti prepletati. Najprej smo odšli skupaj v šolo v naravi na Debeli rtič in se še celo šolsko leto srečevali pri urah športne vzgoje. Prišel je peti razred, kjer so se naše poti zavozlale za naslednja štiri leta, postal sem vaš razrednik. Vsa leta sem vam poskušal pomagati in svetovati ob težavah in problemih, ki jih v teh štirih letih ni bilo malo. Naše sodelovanje je bilo velikokrat uspešno in skupaj smo preživeli veliko srečnih trenutkov. Lepo smo se imeli v zimski šoli v naravi na Rogli, kjer ste poglobljali svoje smučarsko znanje. Čudoviti so bili tudi dnevi v Javorniškem Rovtu. Tudi pri pouku je bilo naše sodelovanje dobro. Ves čas sem vas prepričeval, da bi bilo vaše učenje sprotno, pri tem pa nisem bil preveč uspešen, čeprav sem iskal pomoč tudi pri vaših starših. Tukaj niste hoteli hoditi po najlažji in načrtani poti, ampak ste večkrat naredili velike ovinke in izgubili markacije. Potem pa je bil povratek na pravo pot velikokrat težak in povezan s slabo voljo vas, učiteljev in staršev. Pravijo, da osel gre le enkrat na led, a to velja za osle, vi pa ste kar naprej drsali. To je najbrž cena mladostne samovšečnosti in samozadostnosti, ko vam je vsak nasvet neumen in odveč, ker vi gotovo vse in največ veste. Upam, da bodo ta leta kmalu minila in boste z veseljem pobrskali po spominu in poiskali kak koristen napotek, ki smo vam ga dali v teh letih in je ostal neizkoriščen.

Dragi moji otroci, dovolite, da vas imenujem tako, čeprav ste že veliki. Naše poti so prišle na križišče, kjer se bo treba ločiti. Odšli boste vsak po svoji poti naprej. Naj te vaše poti vodijo po načrtani smeri s čim manj ovinki do zelenih ciljev. Odnosite se seboj vse dobre nasvete, ki ste jih dobili na naši skupni poti. Uporabite

bite svoje kapacitete in sprejemajte znanje, ki vam bo ponujeno, kajti znanja vam ne more nihče vzeti. Bodite dobri dijaki in pozneje še boljši študenti, da boste enkrat zadovoljni in uspešni strokovnjaki na svojem področju. Predvsem pa bodite dobri in pošteni ljudje. Kamor koli vas bo že vodila življenjska pot, ne pozabite, da ste z Blok. Radi se vračate domov.

Skupaj smo preveslali del poti in včasih smo stali na različnih bregovih, a vedite, da sem vam želel vedno le najboljše. Bili so trenutki, ko ste mi ukradli še kak las z glave, a ti bodo pozabljeni in ostali bodo le lepi spomini. Vedite, da boste ostali v mojem spominu in da sem ponosen na to, da sem nekaj časa sokrmari vašo življenjsko barko po razburkanem morju.

Srečno pot, moja bloška mornarica.

Vaš Nace

Naj učenec

VERJETNO ŽE VSI POZNATE MATEJA DROBNIČA, UČENCA 9. RAZREDA, KI SLOVI PO DOBRIH DOSEŽKIH NA RAZLIČNIH TEKMOVANJIH. KER SEM NJEGOVA SOSEDA, SEM SE KAR ČEZ VRT ODPRAVILA K NJEMU NA KRATEK POGOVOR.

Na katerih področjih največkrat dosegaš odlične rezultate?

Najboljše rezultate sem dosegel pri matematiki in fiziki.

Ali so naloge zelo težke?

(Smeh) Odvisno, na kateremu področju. Poznati moraš različne »finte« za tisto stopnjo tekmovanja.

Koliko časa si vzameš za pripravo na tekmovanje?

Odvisno, za katero tekmovanje gre. Ponavadi si vzamem več ur časa.

Kot nekateri vemo, so tekmovanja večinoma v marcu in aprilu. Ali sta to tvoja najnapornejša meseca?

Ja, takrat je tudi v šoli največji naval kontrolnih nalog in učenja.

Nekatere zanima, ali se za kontrolne naloge učiš ali samo v šoli dobro poslušáš.

Učim se toliko, da znam, vendar pa ponavadi le ponovim pred kontrolko (5 minut).

Kateri je tvoj najboljši dosežek (v življenju, v šoli, na tekmovanjih)?

Na tekmovanjih sta moja največja

dosežka dve zlati priznanji iz matematike in dve iz fizike, za kar se zahvaljujem svojim mentorici: gospe Mileni Mišič, gospe Kristini Hace, gospe Andreji Klančar, gospe Anici Indihar Zabukovec.

Katera je tvoja največja razvada?

Zelo rad dolgo spim, to je to.

Ali se da na tekmovanjih plonkati?

Ja itak, da se da, samo znati moraš. Kako? Hmmm, to pa ve vsak, ki je že kdaj plonkal, načinov pa je tisoč.

Matej je bil kratek in jedrat, saj se mu je mudilo rezat drva za naslednjo zimo.

Klavdija Kraševc

Slikanica iz vrtca

OB DOPOLDNEVIH, KO STA MAMICA IN OČKA V SLUŽBI, SEM JAZ V VRTCU. S SVOJIMI PRIJATELJI SE IGRAMO, POJEMO ... NIKOLI NAM NI DOLGČAS.

List iz Julijinega dnevnika

Po plesu:

To je bil prvi ples, ki ni bil dolgočasen. Seveda ni bil, saj je Romeo prišel in me zaprosil za ples. Bilo je čudovito. Želim si, da bi celo življenje plesala z njim, želim si, da bi se poročila, saj ga neizmerno ljubim. Vendar moj oče hoče, da se poročim z nekim bogatim trgovcem. Pa saj ga sploh ne poznam! Kako naj vem, če je pravi zame? Pa saj vem,

da ni, saj v mojem srcu le Romeo živi. Če pa ne ustrežem očetu, me bo vrgel z dvora in pristala bom na cesti. Ne vem, kaj naj naredim. Naj poslušam svoje srce ali očeta? Težko je. Le koga naj vprašam za nasvet? S takimi vprašanji si cele noči belim glavo. Vedno bolj pa verjamem, da je Romeo tisti pravi. Ljubezen premaga vse, tudi take probleme.

Drugi dan:

Zbudila sem se vsa prepotena. Imela sem grozne sanje, ki se, upam, ne bodo nikoli uresničile. Pred mojimi očmi je oče vpil na Romea. Če bi to res storil, bi ga zasovražila. Ubila bi ga z lastnimi rokami! Romeo se mi ni nič oglasil. Le kaj je narobe? Najbolje bo, da grem kar sama pogledat. Kaj pa, če me sploh nima rad? To me bo zelo prizadelo. Ampak, zakaj je govoril, da me ima rad, zakaj me je povabil na ples? Dovolj dvomov! Nemudoma se moram z njim videti in pogovoriti.

Tretji dan:

Poslala sem mu sporočilo, on pa se še ni oglasil. Zdaj me pa res skrbi!

Kako je lahko tako brezčuten? Ali ne ve, da ga ljubim? Zakaj se ne oglasi? Zakaj, zakaj, zakaj? Danes bom zaspala v solzah.

Četrti dan:

Končno sem dobila njegovo pismo!

Julija!

Oprosti, ker se ti nisem nič oglasil. Vendar vadiamo za predstavo. Prosim, ne jezi se name! Prišel bom, kakor hitro bom mogel. Ljubim te. Romeo.

Tako vesela sem bila tega pisma. Samo, da je vse v redu z njim. Oh, tako zelo ga ljubim.

Eva Modic

Moj prvi izlet v London

Prvomajske počitnice, torek, 29. april. Tivoli, Ljubljana. Poslavljamo se od staršev in čakamo na avtobus. Nekateri so živčni, drugi neizmerno veseli. Jaz pa se vožnje sploh nisem veselil. Ko sem premišljeval, kako dolgočasno bo na avtobusu, je ta že prispel. Poslovil sem se od mame in brata, vrgel kovčke na avtobus in odrinili smo. Vse se je dogajalo tako hitro, čeprav smo čakali skoraj eno uro.

Na avtobusu so vrteli dolgočasen romantični film. Poskušal sem zaspati, vendar mi ni in ni uspelo. Prispeli smo v Trst. Po slabih treh urah z enim premorom za stranišče. Ko sem videl letališče, polno steklenih šip, obdano z reklamnimi plakati, sem pomislil, da je pravzaprav veliko kot ljubljanski kino Kolosej. Slišal sem letala, ki pristajajo. Po kratki izmenjavi vtisov smo se odpravili v letališko zgradbo. Prvi vtis je bil »zelo malo ljudi«. Čakali smo, da najavijo naš let. Čas ni in ni hotel miniti. Po dolgem čakanju smo izvedeli, da nas čaka še daljše čakanje. Let je bil napovedan za 22:30, prišel pa naj bi z zamudo, ob 22:50. Torej še dobri dve uri.

Ti dve uri smo se zamotili tako, da smo raziskovali letališče. Trgovine z dragimi blagovnimi znamkami, trgovine z živili, kavarne. In glej ga zlomka, dve uri sta minili, kot bi miglila. Odpravili smo se v tako imenovani check-in, kjer pošljejo prtljago, vetrovke in podobno skozi rentgen. Potem smo odšli do preverjanja osebnih izkaznic, potnih listov. Mini-

lo je kar hitro. S posebnim minibusom so nas pripeljali do letala. Bil je srednje velikosti, so nam rekli. Verjemite mi, srednja velikost je precej velika! Stevardesa nam je predstavila uporabo rešilnega jopiča in kisikove maske. Potem smo vzleteli. Začela se je nova dogodivščina zame: moj prvi polet z letalom. Sprva smo šli počasi, bi rekel, da bi bil peš hitreje. Ampak že po nekaj minutah je letalo tako »potegnilo«, da me je dobesedno »prilimalo« »na sedež.

Gašper pri znamenitih kamnih (Stonehenge, 2008)

Let je minil hitro, potovali smo samo uro in pol. Prispeli smo na letališče v Southamptonu. Bilo je prav takšno kot v Trstu, le potnikov je bilo veliko več. Med potniki je bilo največ Azijcev, pa tudi temnopoltih ljudi ni manjkalo. Pobrli smo prtljago, ki pa je nisem takoj našel. Počutil sem se izgubljen.

Nato na avtobus – slovenski, čigar lastnik se ukvarja s prevozi po Angliji. Vozili smo po levem pasu.

Nič drugače se mi ni zdelo kot po desnem. Naša destinacija so bili tako imenovani Docklandsi. To je področje neposredno ob vodi. Naš hotel je last družbe Britannia Hotels.

Hitro smo se umili in šli spat. Zaspal sem kot dojenček. Dogodki tega dne so me izčrpali. Toliko novega v enem dnevu!!!

V skupini nas je bilo samo petnajst. Po samopostrežnem zajtrku smo se šli vozit z nadzemno železnico, videli smo mnogo ogromnih bank, saj je na Docklandsih več bank kot na ameriškem Wall Streetu. Čas je

je res velikanski, skrivnostni, kaj dosti več pa ne. Naš naslednji postanek je bil sladek: tovarna čokolade – Cadbury's. Videli smo izdelavo, predstavitev ter izvedeli o zgodovini čokolade. Zanimivo in poučno.

Nato: Shakespearova rojstna hiša. Fotoaparati so klikali, fotografirali smo vsepovprek. Domačina sploh ni bili mogoče prepoznati, sami turisti.

Tretji dan smo si ogledali veliko cerkev, za približno tri farovške cerkve in pol. Sledil je še ogled zaporov, ki so jih uporabljali v srednjem veku. Nato pa smo se odpravili še v vas Vikingov. Ogled vikinške vasi je bil nadvse zabaven in zanimiv.

Naprej so bili na sporedu še menjava kraljeve straže ter London Eye. Menjava straže je zelo veličasten dogodek, na London Eye pa smo v vrsti čakali eno uro in pol. Vsi izčrpani od vročine smo se stlačili v kabino, ki lahko sprejme 25 ljudi. Dvigne se zelo visoko, počutiš se kot velikan, ki gleda na ljudi kot na mravlje in na stolpnice kot zobotrebce. Ta zadnji dan je bil zame najlepši ... Na London Eyu sem zelo užival.

Prišel pa je čas za odhod. Iz pristanišča Dover, kjer smo lahko videli bele klife, smo s trajektom odpulili v Francijo. Ura je bila okoli dveh ponoči. Po tistem sem se zavedel šele jutraj, nekje v Nemčiji. Pot do Slovenije ni bila več dolga.

To je bil brez dvoma čudovit izlet.

Ponovil bi vsega še enkrat, samo 24-urne vožnje z avtobusom ne!

Gašper Vavtar

My future...

14.

When I grow up, I will be a doctor, because I want to help people, who need help. When I leave school I think I'll go to university (study medicine) at first and then I want to get married and have children. In my future I want to travel to lots of different places. After that I want to get a job in a hospital. I don't want to work outdoors or in an office, because I'm fond of company.

I want to get married when I'm between the ages of 23 and 27 and I want to have at least 3 children, I hope that my partner will be intelligent and kind. I don't want to be famous and rich, and I don't think that I will appear on TV or make a record. (Probably, I will write a book), but most than all I want to be happy and healthy. I hope that I will live in a small town or in a village, because I don't like noise and big cities. In small towns and villages people know each other and they are kind. There you have always got friends.

I don't think that the world will change very much. We'll probably have "flying cars" or "electric cars". I hope that doctors will find cures for cancer and lot of other diseases. I think that the life will be easier and people will live longer. Perhaps we will travel to space or take holidays in a space hotel, but I don't think that the Aliens will visit the Earth..., but Nobody knows!

Mirjam Drobnič, 8. r

Srečni lovec

V gozd se lovec je namenil,
da srnjaka bi uplenil,
pa morda še tega zajčka,
ki v zelenem grmu ajčka,
pa morda še tisto ptičko
z dolgo sivo perutničko.

Vedno, kadar gre na lov,
spremlja kuža ga njegov.
Prav na vse je bil pomeril,
pa ničesar ni ustrelil.

Živeti pustil je srnjaka,
zajček še v grmu čaka,
ptička še bo žrgolela,
še po nebu bo letela.

Lovec srečen gre domov,
kuža laja hov, hov, hov.

Simona Zakrajšek

Moja prva ljubezen

Moja prva ljubezen se je rodila že v zgodnjem otroštvu. Zaljubil sem se, ko sem jo videl na vasi in sem jo pogrešal vsako sekundo, ko ni bila poleg mene. Bila bolj okrogla, lepa in zanimiva. Ta moja prva ljubezen je bila košarkaška žoga, ki jo še danes ljubim in se vsak dan igram z njo.

Žan Anzeljc

Primer sudokuja (podobno, vendar veliko težji je bil na državnem tekmovanju iz logike)

6			1		8	2		3
	2			4			9	
8		3			5	4		
5		4	6		7			9
	3						5	
7			8		3	1		2
		1	7			9		6
	8			3			2	
3		2	9		4			5

Haiku

Haiku natečaj, ki ga organizira OŠ iz Tolmina, je obrnil pet listov kozmičnega periodičnega sistema, ki mu pravimo življenje. Naša šola je s svojimi prispevki sodelovala vseh pet let. Letošnja tema je bila ljubezen.

Mentorica Martina Kočvar

Ko si zaljubljen,
ti lica zardijo, ušesa zasrbijo in
srce hrepeni po njej.

Jure Premrov 6. raz.

Ko zažari, zmore vse,
ko ugasne,
ostanejo posledice.

Matej Drobnič, 9. raz.

Ljubezen je kot ogenj:
gori in gori,
dokler ne zmanjka polen.

Matej Milavec, 6. raz.

Uspešni smo tudi na tekmovanjih iz znanja in na športnih tekmovanjih

ZLATA PRIZNANJA 2007/08

- **Stefanovo priznanje:** Matej Drobnič, 9. r. (Mentor: Milena Mišič)
- **Vegovo priznanje:** Matej Drobnič, 9. r.; Mirjam Drobnič, 8. r. (Mentor: Anica I. Zabukovec)
- **Angleška bralna značka:** Karolina Kovačič, 4. r.; Sara Žnidaršič, 4. r.; Kaja Zakrajšek, 4. r.; Mihaela Drobnič, 5. r.; Anamarija Truden, 5. r.; Luka Škrli, 5. r.; Lea Erjavec, 5. r.; Matej Milavec, 6. r.; Andraž Primožič, 6. r.; Jan Ponikvar, 6. r.; Marja Bizjak, 6. r.; Jaka Komidar, 6. r.; Eva Premrov, 6. r.; Janez Škrli, 7. r.; Mirjam Drobnič, 8. r.; Gašper Vavtar, 9. r.; Andreja Intihar, 9. r. (Mentor: Ksenija Brus in Grozdana Gornik)
- **Zlati bralci:** Žan Anzeljc, 9. r.; Žan Hribar, 9. r.; Tina Kranjc, 9. r.; Erik Knavs, 9. r.; Matic Jakopin, 9. r.; Mateja Ponikvar, 9. r.; Blaž Zabukovec, 9. r.; Tina Žnidaršič, 9. r.; Eva Modic, 9. r.; Matej Drobnič, 9. r.; Andreja Intihar, 9. r. (Mentor: Martina Kočevar)

SREBRNA PRIZNANJA 2007/08

- **Stefanovo priznanje:** Matej Drobnič, 9. r.; Mirjam Drobnič, 8. r. (Mentor: Milena Mišič)

- **Vegovo priznanje:** Matej Drobnič, 9. r.; Mirjam Drobnič, 8. r. (Mentor: Anica I. Zabukovec)
- **Angleščina:** Gašper Vavtar, 9. r. (Mentor: Grozdana Gornik)
- **Preglovo priznanje:** Mirjam Drobnič, 8. r. (Mentor: Alma Kandare)
- **Turizmu pomaga lastna glava:** Anzeljc Žan, 7. r.; Hribar Teja, 7. r.; Knavs Simona, 7. r.; Kraševac Kaja, 7. r.; Modic Franci, 7. r.; Sterle Tjaša, 7. r.; Tanko Saša, 7. r.; Denis Xsekič, 7. r.; Zgonc Matic, 7. r.; Klemen Zgonc, 7. r.; Žnidaršič Tina, 7. r. (Mentor: Andreja Mestek)
- **Angleška bralna značka:** Simon Rigler, 4. r.; Kristjan Brus, 4. r.; Alin Stefany Kramar, 4. r.; Sašo Lužar, 4. r.; Katarina Kovačič, 5. r.; Polona Rot, 5. r.; Teotim Hiti, 5. r.; Martin Grže, 5. r.; Erika Jakopin, 5. r.; Jan Kraševac, 6. r.; Blaž Otoničar, 6. r.; Matevž Modic, 6. r.; Marjeta Hiti, 6. r.; Lara Milavec, 6. r.; Boris Hiti, 6. r.; Katja Kranjc, 6. r.; Lara Mramor, 6. r.; Mateja Šraj, 7. r.; Gal Vavtar, 7. r.; Tim Jerič, 7. r.; Ines Obrovac, 7. r.; Tea Hribar, 7. r.; Kaja Kraševac, 7. r.; Tina Žnidaršič, 7. r.; Alessandra Lavrič Cascio, 8. r.; Matej Drobnič, 9. r.; Gašper Perušek, 9. r. (Mentor: Ksenija Brus in Grozdana Gornik)
- **Vesela šola:** Mihaela Drobnič, 5. r.; Jan Ponikvar, 6. r. (Mentor: Martina Kočevar)

BLOŠKI ŠOLARJI IN ŠPORTNA TEKMOVANJA

Mlade moramo navajati na zdrav način življenja in na koristno preživljanje prostega časa. Prav gotovo je šport ena od dejavnosti, ki zadovoljuje te cilje.

Tudi v letošnjem šolskem letu so se učenci naše šole udeleževali številnih športnih tekmovanj. Aktivni smo bili predvsem v športnih igrah in atletiki. Največji problem šole je majhno število učencev, tako morajo v športnih igrah šolo zastopati skoraj vsi učenci. To še posebej velja za dekleta osmega

in devetega razreda, kjer je skupaj le 14 učenk. Kljub temu smo se udeležili vseh področnih tekmovanj v košarki.

Udeležili smo se tudi področnega tekmovanja v nogometu.

Z ekipo iz osnovne šole Stari trg smo odigrali dve prijateljski tekmi v košarki v Starem trgu in dve v Novi vasi.

Zelo aktivni smo bili tudi na atletskih tekmovanjih. Že v mesecu oktobru se je 38 učencev udeležilo

šolskih tekov na Ljubljanskem maratonu.

Konec aprila je bil na Turjaku 12. Krpanov kros. Sodelovalo je 11 šol, med njimi je bilo tudi 34 učencev naše šole. 10. maja so se tri naše ekipe udeležile teka trojk za osnovnošolce v Ljubljani.

V četrtek, 15. maja, je bil v Postojni atletski pokal za osnovne šole notranjsko – kraške regije, na katerem je sodelovalo 15 osnovnih šol s tega področja, med njimi tudi 34 učencev naše šole. Tudi tukaj so učenci pokazali veliko tekmovalnega duha in dosegli kar nekaj lepih uvrstitev.

Letos že drugo leto poteka tekmovanje v teku za Notranjski tekaški pokal. Za naše učence smo organizirali prevoz in spremstvo. Tako se je prvih treh tekem (tek na Križno goro, tek na Slivnico in tek ob Cerknškem jezeru) udeležilo 20 naših učencev, ki so odlično tekli. Rezultate najdete na spletni strani

naše šole.

V letošnjem šolskem letu pa čaka naše učence še troboj v Borovnici, vsaj dva učenca pa se bosta udeležila tudi državnega finala v atletiki.

Čeprav je naša šola majhna, so naši učenci prisotni na mnogih športnih tekmovanjih. Vse učence plavalno in smučarsko opismenimo. Imamo tudi nekaj izredno športno talentiranih učencev, ki bi se lahko resno vključili v proces treniranja v klubih, seveda le ob veliki podpori staršev. Za boljše delo z mladimi športniki pa nujno potrebujemo vsaj dvostezno tekaško stezo, v krogu 200 do 300 metrov. Za doseganje dobrih rezultatov namreč niso dovolj le otrokov talent, pripravljenost za delo ter ustrezna podpora staršev.

Za vse te lepe rezultate gre zahvala tudi staršem, ki podpirajo otroke pri športnih aktivnostih.

*Učitelj športne vzgoje
Nace Farkaš*

UREDNIŠKI ODBOR GLASILA NORICE: GROZDANA GORNIK, BOŽIDAR STRMAN – MIŠO, ALMA KANDARE, MILENA MIŠIČ

LEKTORIRANJE: JERNEJA KOVŠČA

OBLIKOVANJE IN RAČUNALNIŠKA GRAFIKA: BOŽIDAR STRMAN – MIŠO, BOL

Vrzi se!

Poletje je tu in tako kot so vsi osnovnošolci in dijaki zaključili s poukom, smo tudi študenti zaključili s predavanji za tekoče študijsko leto. V nasprotju z mlajšimi kolegi, ki že razmišljajo o tem, kdaj in kje bodo preživel zasluzene počitnice, pa študenti še vedno sedimo pred knjigami in se učimo za zadnje izpite junjskega izpitnega obdobja.

Slednje je eden izmed glavnih razlogov, zakaj prostori študentskega kluba BOŠ v tem času bolj kot ne samevajo. Zadnji uradni BOŠev dogodek se je zgodil v začetku meseca maja, ko smo na Petkovem žuru gostili glasbeno skupino The Slims iz

Cerknice. Udeležba je bila sicer bolj skromna, vendar kljub temu zabave ni manjkalo.

Naslednji dogodek, ki ga načrtujemo izvesti v drugi polovici meseca julija, je obisk Bungee centra na Solkan-skem mostu pri Novi Gorici (točen datum bo znan en teden pred dogodkom). Glavni cilj dneva bo seveda skok s 55-metrskega mostu, ki se bohota nad reko Sočo. Če je med bralci Bloškega koraka kak dijak ali študent z željo po tovrstnem adrenalinskem izzivu, ga vabim, da to sporoči na telefonsko številko 031 518 658 (Janez).

Janez Mišič

Z diplomo v žepu

TONI KLJUN

Toni je 4. aprila 2008 z zagovorom diplomske naloge Zasnova in izvedba baterijskega modula za industrijski elektronski števec električne energije zaključil univerzitetni študij na Fakulteti za elektrotehniko v Ljubljani, smer elektronika.

Od nekdaj so ga zanimala naravoslovne vede. Matematika in fizika sta bila njegova najljubša predmeta že v osnovni šoli. Z veseljem se je zatopil v strokovne revije s področja tehnike in znanosti in tako je še danes. Dokončna odločitev za študij je padla po informativnem dnevu na fakulteti, kjer so ga navdušili z vizualno zelo zanimivimi vsebinami in demonstracijami, kot je na primer lebdenje krogle. Kasneje pa je spoznal, da so za izvedbo te "čarovnije" potrebne dolge ure računanja zapletenih enačb.

Študij mu je bil všeč, še posebej za-

nimiv se mu je zdel v višjih letnikih, ko so predmeti postali bolj praktično naravnani in so zahtevali realizacijo konkretne naloge v praksi. Želel bi, da bi bilo tega še več.

Za nadaljnji študij se zaenkrat še ni odločil. Od novembra 2007 je redno zaposlen v podjetju Iskraemeco d. d. v Kranju, ki je bilo njegov štipenditor. V domačem kraju takrat ni bilo večjega zanimanja po tem kadru. Tujina ga zaenkrat ne mika.

URŠA ULČAR

Urša je obiskovala srednjo kemijsko šolo, čemur je sledila odločitev za nadaljnji študij kemije na Fakulteti za kemijo in kemijsko tehnologijo v Ljubljani. V začetku junija 2008 je z diplomskim delom Študij interakcij med železom(III) in fifati uspešno zaključila smer analize na kemija. Odločitev za to smer ni

bila težka, saj je bila analizna kemija njen najljubši predmet že v srednji šoli.

Urša v šali pravi, da je v času študija najbolj uživala med počitnicami. Fakulteta ji ni dala le znanja, temveč tudi priložnost za spoznavanje novih ljudi. Všeč so ji bile tudi vaje, malo manj pa izpiti.

Namerava se zaposliti. Ker je prejela kadrovske štipendije podjetja Kovinoplasika Lož d. d., čaka na odgovor o možni zaposlitvi tam. O nadaljnjem študiju trenutno še ne razmišlja, mogoče kasneje, če bo delovno mesto zahtevalo nadgradnjo njenega znanja. Delo čez mejo je ne zanima, tujina jo mika le kot destinacija za počitnikovanje, in sicer: Anglija, Škotska, Irska, Francija, Egipt, Grčija ...

TOMAŽ PONIKVAR

Diplomiral je tudi Bločan Tomaž Ponikvar, ki se je pred leti s starši in sestro preselil v daljno Avstralijo, kamor roma tudi naš Bloški korak,

ki ga rad prebira. Obiskoval je University of South Australia (Univerza v južni Avstraliji), School of Electrical and Information Engineering (Fakulteta za elektrotehniko in informacije).

Program na fakulteti je zasnovan malo drugače kot pri nas. Naslov njegovega zaključnega projekta je bil Glasbena skrinja za elektronske violine, kasneje je opravil še praktični del v podjetju ter tako 31. marca 2008 prejel diplomo.

Za ta študij se je odločil zato, ker ga je že od malih nog zanimalo, kako so stvari sestavljene ter kako delujejo elektronske naprave. Med študijem so mu bile najbolj všeč praktične naloge, kjer je teorija zaživela v praksi. V timu so na primer konstruirali in oblikovali mobilni avtomatski robot ter se ukvarjali s podobnimi projekti. Želel bi si, da bi bilo takih stvari še več ter da bi fakulteta namenila več sredstev za vzdrževanje opreme, ki študentom omogoča raziskovanje in eksperimentiranje. Tomaž meni, da fakulteta postaja čedalje bolj podobna podjetju, ki stremi le za zasluzkom, manj pozornosti pa posveča kvaliteti študijskih programov. Študentska leta so bila zanj tudi čas sklepanja novih prijateljev, ki trajajo še danes.

Trenutno je zaposlen v podjetju blizu svojega doma. Kam ga bo peljala nadaljnja poklicna pot, je še preuranjeno reči, vleče pa ga tudi nazaj, v deželico na sončni strani Alp.

Vsem skupaj iskrene čestitke!

Alenka Ponikvar in Dunja Volf

Čebelarški posvet in čebelarška prodajna razstava v Celju

Janko na ogledu razstave

Čebelarška zveza Slovenije je v sodelovanju s Celjskim sejmom organizirala 31. državni čebelarški posvet in mednarodno čebelarško prodajno razstavo. Posvet je bil dvodnevni (15. in 16. marca 2008) in je potekal v dvorani Celjskega sejma.

Bloški čebelarji smo se skupaj s čebelarji iz ostalih društev, vključenih v ZČD Cerknica, posveta udeležili v soboto 15. marca. Zjutraj je bilo najprej odprte razstave, nato pa še čebelarškega posveta. Posvet se je pričel z multimedijsko predstavitevijo štajerskega velečebelarja in vzrejevalca matic Janka Pislaka. Osrednja tema je bila namenjena problematiki izginjanja in odmiranja čebeljih družin po svetu. Predaval je priznani evropski

strokovnjak, dr. Peter Neumann iz Švice. Po predavanju je bila na to temo še okrogla miza, ki so jo vodili slovenski strokovnjaki. Na koncu so nam predstavili tudi nov kozarec za med, ki je posebej oblikovan in avtorsko zaščiten. V okviru čebelarške prodajne razstave so pripravili tudi razstavo medov in medenih pijač z degustacijo. Organizirane so bile delavnice o izdelavi sveč iz voska, slikanju čebelarških motivov na razne materiale ter prikaz izdelave lectovih src in dražgoških kruhkov.

SODELOVANJE NA POHODU PO KRpanovi POTI

S TD Bloke smo se dogovorili, da letos tudi ČD Bloke sodeluje pri or-

ganizaciji pohoda. Pohodnikom bi pripravili čaj z medom, medenjake in medeni liker. Stojnico pa bi skupaj z Društvom rejcev drobnice Slivnica postavili na Gradiškem.

Zbrali smo potreben med za v čaj, čebelarke in žene naših čebelarjev so spekle nekaj tisoč medenjakov, čebelarji smo pripravili dvanajst litrov medenega likerja in še nekaj litrov domačega žganja za vsak primer.

Tako dobro oboroženi smo se v lepem sončnem jutru na dan pohoda zbrali na Gradiškem in uredili stojnico.

Prostor smo opremili še s plakati (čebelarški motivi) in promocijskim gradivom. Komaj so nam dostavili čaj in smo ga polovico osladkali z medom, že so začeli prihajati prvi pohodniki. Potem je prišla glavni-

na in naš prostor je bil kmalu pretesen. Vseh osem sodelujočih iz ČD Bloke je imelo veliko dela. Prihajali pa so vedno novi in novi pohodniki. Po dobri uri smo postavili še zadnjo skledo medenjakov na stojnico, nekaj kasneje smo začeli točiti liker iz zadnjih steklenic, le čaj je zdržal do konca. Vsega je zmanjkalo tudi na sosednji stojnici pri rejcih drobnice, kjer je bilo na voljo kozje mleko, kozji mladi sir na več načinov in dodatki (kruh, orehi, suho sadje itd.)

Pohodnikom smo vse ponudili za stonj kot promocijo čebelarstva in reje drobnice. Zbirali smo le prostovoljne prispevke za društveni prapor. Našo stojnico je obogatila tudi ga. Kaplan s svojimi izdelki iz keramike, ki so vzbudili veliko pozornosti. Tudi teh je na koncu zmanjkalo.

*Za ČD Bloke-Nova vas,
Stane Car*

Čebelarška okrepčevalnica na Krpanovi poti

PSOGLAVSKI DNEVI

v Sodražici

08`

petek, 4. julij 2008

2. PSOGLAVSKA Noč
 • POP DESIGN • N`DIVJA •
 • TURBO ANGELS • OGNJEMET •

sobota, 5. julij 2008
DAN ŠPORTA & VAŠKI VEČER
 odbojka na mivki, nogometni turnir,...

nedelja, 6. julij 2008
TRŽNI DAN
 z ansamblom FRANCA MIHELIČA
 pekel se bo "SODRAŠKI VOL"

Invalidi na Bavarskem

V sklopu Programa dela Medobčinskega društva invalidov za leto 2008 je bil 9. in 10. maja organiziran izlet v južno Nemčijo – ogled bavarskih gradov, zgrajenih v času kralja Ludvika II. Bavarskega v 19. stoletju. Prevoz in organizacijo

je zgrajen veličasten dvorec Ludvika II. – kopija francoskega Versaillesa. Grad je obdan s prelepim parkom in fontanami – vodometi, v notranjosti pa med razkošnimi dvoranami izstopa predvsem posebna in zares čudovita zrcalna dvorana.

Pod skakalnico v Garmischu

izleta je prevzela agencija "Relax".

Tako smo prvi dan izleta še v nočnih urah iz Loške doline preko Nove vasi in Cerknice krenili na pot. Nadaljevali smo pot skozi karavanški predor in preko Avstrije ter mimo mejnega mesta Salzburg prišli v Nemčijo do Kimskega jezera (Chiemsee) v kraju Prien. To je zelo čisto jezero, veliko 15x16 kilometrov. Z ladjico smo se popeljali na otok Herreninsel, na katerem

Po ogledu tega gradu smo se že v popoldanskih urah odpeljali do rokokojskega gradu Linderhof, ki je prav tako poln lepote in ohranjenega bogastva iz tistega časa. Po izčrpnih razlagi vodiča o zgodovini gradu smo se sprehodili še po negovanih vrtovih in se povzpeli tudi do Venerine jame. To je umetna podzemna jama z uvoženimi kapniki in tudi glasbena dvorana, v kateri je skladatelj in dirigent Richard Wagner prepeval operne arije samo

Ludviku II. Bavarskemu.

Že pozno popoldne smo se odpeljali do Garmisch – Partenkirchna, kjer so bile leta 1936 zimske olimpijske igre. Tudi naši skakalci so tu dosegli že lepe uspehe. V hotelu smo prenočili in se naslednje jutro ustavili prav pred velikanko – skakalnico v Garmischu.

Nadaljevali smo pot in imeli vmes postanke za kavico in nakupe spominkov. V kraju Vies (= travnik) smo sredi lepo urejenih bavarskih travnikov in pašnikov obiskali lepo baročno romarsko cerkev, podobno našim Brezjam na Gorenjskem. Bila je ravno binkoštna sobota in pridružili smo se množici romarjev iz okoliških krajev (in tudi tujcev, zlasti Japoncev) ter poslušali kratek orglarski koncert. Za tem smo prispele v mesto Ettal, kjer je zelo znan benediktinski samostan in si ogledali čudovito baročno baziliko.

V popoldanskih urah drugega dne našega izleta smo prišli do sanjskega gradu Neuschwanstein, katerega slog notranje opreme je bil bivalno še najprimernejši za Ludvika II. in se je v njem največ zadrževal. Rodil se je leta 1845. Po svojem značaju je bil velik romantik in zanesenjak. Vse imetje je vlagal v gradnjo svojih gradov in se tudi čezmerno zadolževal. Bil je pravo nasprotje vladarjev tistega časa – Franc Jožef II. je na primer v času svojega vladanja zgradil več kot 900 kilometrov železnic, šole, bolnišnice itd., Ludvik II. Bavarski pa gradove, ki jih lahko občudujemo še danes.

Umrli je še mlad, brez družine in potomcev, star komaj 41 let. V tistem času so hoteli dokazati, da je naredil samomor, zgodovina pa je pokazala drugače – da je bil umorjen (utopljen v jezeru) skupaj s svojim osebnim zdravnikom.

Na poti proti avstrijskemu Innsbrucku smo v lepem sončnem vremenu lahko videli najvišjo nemško goro, visoko 2962 m – Zugspitze. Z nemške strani pelje na vrh zobata železnica, z avstrijske se lahko na vrh povzpemo z gondolo.

V Innsbrucku nam je vodič predstavil zgodovino tega mesta in življenje v času vladanja cesarja Maksimilijana v 15. stoletju. Tudi tu smo videli svetovno znano smučarsko skakalnico – letalnico.

Po avtocesti smo se nato mimo Salzburga vrnili v Slovenijo in s prelepimi vtisi z izleta na svoje domove.

V mesecu juliju MDI organizira enodnevni izlet na Grossglockner. Do zapolnitve mest na avtobusu se še lahko prijavite na sedežu Društva invalidov v Cerknici, tel. 01 7093 332.

Vse dobro v poletnih počitniških in dopustniških dneh, ki so pred nami, želim vsem bralcem.

Jožica Škerlj

Medgeneracijska vez je živa

Vez med generacijami je živa in plemeniti naše življenje v Domu starejših občanov v Cerknici. Zato se zahvaljujemo učencem in prizadevnim mentoricam OŠ Toneta Šraja Aljoše Nova vas.

Šele nekaj mesecev sem v domu in si še nabiram vtise o novem okolju. Prijetno me je presenetila prisrčna vez med generacijami, ki jo s prebivalci doma gojijo osnovnošolci iz okoliških šol: Nove vasi, Grahovega, Rakeka, Unca, Begunja. Obiskali so nas tudi gimnazijci Gimnazije Jožeta Plečnika iz Ljubljane in nas razveselili s svojim res izvirnim pro-

gramom.

Posebno pozornost med prebivalci in obiskovalci doma pritegnejo razstave, ki nam jih postavijo učenci iz Nove vasi in tako popestrijo naš vsakdanjik. V zimskem času so nas razveseljevale ptičje valilnice, delo pridnih rok učencev 3. in 4. razreda. Lepaki so nas seznanjali z življenjem ptic in ptičjega zaroda. Kar žal mi je bilo, ko so jih odstranili.

Pod vodstvom učiteljice Barbare so učenci 3. in 4. razreda OŠ Nova vas razstavili risbe hiš v različnih tehnikah. Ena je bila lepša od druge! Četrtošolci pa so se nam predstavi-

li z zbirko haikujev Lunine pesmi, kjer so izrazili svoja občutja ob opazovanju lune. Všeč so mi bile tudi ilustracije: volk, ki laja v luno.

Ob pesmi Vojana Tihomirja Arharja »Živel nekoč je ogenjček, nemiren, svetel, vroč ...« so nastali akvareli, ki tudi lepšajo našo avlo. Največ ogenjčkov gori v kaminih, kakšen pa je zagorel tudi v stari krušni peči in nas spomnil na naše kmečke domove. Tretješolci pa so risali strahce. Nekateri so nas res uspeli prestrašiti!

Najnovejša razstava pa nas je popeljala v preteklost, v čas, ko smo, zdaj že babice in dedki, svoje otroke voz-

ili v otroških vozičkih, in v čase, ko na kmetijah še ni bilo strojev in je bilo treba zemljo obdelovati ročno, z motiko, srpom, cepci in drugim orodjem. Ob razstavi obujamo spomine na svoje otroštvo in mladost in ugotavljamo tehnični napredek.

Hvala mentoricam, ki ustvarjajo to medgeneracijsko vez in vzgajajo in plemenitijo mladi rod. Hvala tudi učencem, ki nas razveseljujejo s svojimi izdelki.

*Sonja Verbčeva, stanovalka
Doma Deos v Cerknici*

MePZ Bloke

Izlet na Koroško

V junijskih dneh zaključuje MePZ KD Bloke 37 let neprekinjenega dela. Za nami je uspešna sezo-

na 2007/2008 z vajami, nastopi in druženji. Obogatili smo kar nekaj prireditev doma in v bližnji okoli-

ci. Začeli smo že v začetku lanskega septembra z nastopom na srečanju Združenja borcev in krajanov v

Novi vasi. Na odmevnem septembrskem občinskem prazniku smo sooblikovali osrednjo kulturno prireditev s podelitvijo občinskih priznanj.

Komemoracija ob 1. novembru je za naš zbor že mnoga leta stalna obveza in tako je bilo tudi lani, prav tako pa tudi prireditev ob dnevu samostojnosti na štefanovo. V spomladanskem času je bilo naše delo najprej namenjeno čim boljšemu nastopu na aprilski Območni reviji pevskih zborov, ki jo spremljajo strokovni spremljevalci. Letos je bila to gospa Andreja Martinjak, ki je v svoji oceni navedla kar nekaj spodbudnih besed in našem zboru čestitala za nastop in mu zaželela nadaljnje uspešno delo.

Ob druženjih na revijah pevskih zborov se naš zbor udeležuje tudi vsakoletne prireditve »Zdaj zaori pesem o svobodi« ob prvomajskih praznikih v Cerknici. Na tej prireditvi nastopamo z vsemi zbori iz občine Cerknica ob spremljavi Cerkniškega pihalnega orkestra. Letošnji združen nastop, ki ga je pred polno športno dvorano v Cer-

Predstavitev društva rejcev drobnice Slivnica

Na pobudo Jovičevega Mojmira iz Otonice, Lovkotovega Toneta in Koroščevega Vilija, iz Cerknice ter s pomočjo cerkniške Kmetijsko-svetovalne službe se je v začetku leta 1996 zbrala skupina rejcev ovc in koz ter ustanovila društvo rejcev drobnice, ki si je nadelo ime Slivnica. Potreba po organiziranju se je namreč pokazala, ko je nekaj kmetov najelo od Sklada kmetijskih zemljišč večje površine za ureditev pašnikov in je bilo treba to dejavnost uokviriti v zakonske norme.

Začetnih štirinajst članov je komaj zadostovalo za razdelitev zahtevanih funkcij. Tako je prvi predsednik postal M. Jovič, tajnica M. Doles in blagajnik I. Tekavec. V upravnem odboru so bili še F. Zbačnik, V. Korošec, F. Knaus in M. Pohole. Za prvega častnega člana novoustanovljenega društva je bil sprejet program dr. T. Vidriha, domačin in tudi rejec ovac.

Prva naloga društva je bila poleg sprejema osnovnih aktov tudi organiziranje Pašne skupnosti Pristava in izdelava vseh potrebnih dokumentov, da sta združenji lahko zakonsko delovali.

Člani društva so se lotili promocije reje drobnice in s pomočjo sponzorjev organizirali društveno razstavo ovc in koz na pašniku pašne skupnosti Pristava na Marofu. Skupaj z razstavo je bila tudi seja upravnih odborov takratnih društev rejcev drobnice v Sloveniji. Ker se dogovor znotraj društva o tradicionalni razstavi in sočasni seji Upravnega odbora Zveze društev rejcev drobnice Slovenije na tretji vikend v juniju ni izvajal, in to predvsem zaradi nasprotovanja izbrani lokaciji nekaterih članov Pašne skupnosti Pristava, je društvo Slivnica izgubilo svojega prvega predsednika. Nasledil ga je V. Premrl, ki pa ni nadaljeval začetne zagnanosti in ga je

na mestu predsednika po dveh letih mrtvila zamenjal dotedanji tajnik društva J. Mramor. Poleg njega so odgovornejše naloge dobili še S. Ambrožič kot tajnica in V. Korošec kot blagajnik. Tega je kasneje zamenjal J. Štrukelj in njega nato še

S. Korošec. Za člana upravnega odbora sta bila izvoljena I. Knaus in D. Ravšelj, v nadzorni svet pa T. Lovko. Častno razsodišče, ki do sedaj ni imelo še nobenega dela, vodi prof. T. Vidrih. Sedež društva se je ob tem iz Otonice preselil na Sv. Trojico.

V tem času se je v Sloveniji močno povečalo število rejcev ovc in koz in tudi število članov Zveze društev rejcev drobnice Slovenije se je stalno povečevalo. Ta se je kasneje

Koze na paši

knici vodil naš zborovodja g. Jože Rajk, je dobresedno dvignil na noge vse občinstvo.

Člani MePZ smo se letos veselili odprtje prostorov nove občinske knjižnice Ivana Čampe, 30. maja v Novi vasi. Kljub neugodni uri je bila naša udeležba polna. Tako smo z nastopom na najboljši način prikazali našo zahvalo tudi ob pridobitvi novih prostorov za delo društev.

V našem zboru sodelujejo tudi člani iz sosednjih občin. Posebej tradicionalna je skupina z Bločic. Letos smo se jim vsaj delno oddolžili z nastopom na njihovi slovesnosti ob odprtju poslovalne kapele, 7. junija na Bločicah.

Za konec pa nekaj besed o težko pričakovanem društvenem izletu 24. maja. Da glasba prežene deževne oblake in prikljiče sonce, še kako drži. Ta dan smo obiskali slovensko Koroško. Izleta so se udeležili praktično vsi člani zbora. Na pot smo povabili prijatelje iz Tamburaškega orkestra iz Sodražice z instrumenti. Izlet smo pričeli s spl-

avarjenjem po Dravi v bližini Mute. Na pravem »flosu« ni manjkalo dobre volje, glasbe, pa tudi grlo se ni dolgočasilo. Gostitelji so se zelo izkazali in krstili našega »flosarja« Cigota. V pivovarni Relaks smo se dali podučiti o izdelavi svetlega in temnega »flosarskega« piva in uspešno opravili pokušino. Po krajšem postanku v Slovenj Gradcu se je prilegla pika na i z dobro večerjo na turistični kmetiji Klevž v kraju Legen. Tu se je razvilo pravo tamburaško in pevsko vzdušje. Kar težko smo se v večernih urah odpravili proti domu in nato celo vožnjo podoživljali lep dan.

Počitnice bodo hitro za nami in spet se bomo ob koncu poletja srečali okrepljeni z novimi članicami in člani v novih prostorih.

Iza Krajnc, Lojze Mazij

združila s Kozjerejsko zvezo Slovenije v enotno organizacijo, ki trenutno šteje 28 članov, to je društvo. Postala je pomembna sogovornica vladnim službam, nosilka rejskega programa za ovce in kože ter močna promotorka reje drobnice in porabe pridelkov in izdelkov iz nje. V vseh teh aktivnostih pomembno sodeluje tudi DRD Slivnica.

Društvo Slivnica se utrjuje, saj ima trenutno 24 članov, ki so si za osnovno dejavnost zadali druženje, izmenjavanje izkušenj, sodelovanje pri lokalnih in državnih prireditvah itd. Lotili so se tudi nekaj žgočih problemov, kot so pasja problematika na Cerknškem, problemi škode po zavarovanih zvreh, zakol na domu in veterinarski pogoji za to, prevelika zahtevana obremenitev travnih površin za ekološke kmete v programu KOP, omejitev možnosti gojitve GSO na območju UE Cerknica. Zelo odmeven je bil tudi letni občni zbor Zveze društev rejcev drobnice Slovenije za leto 2005, ki je bil konec aprila 2006 v gasilskem domu v Novi vasi in se ga je udeležilo skoraj 100 gostov. Vsi so hvalili dobro organizacijo, prijeten kulturni program in posrečeno pog-

ostitev novskih gasilcev.

V okviru sprejemanja zakonov je DRD Slivnica prispevala svoje poglede na delo in organiziranost KGZS, na strategijo upravljanja z medvedom in volkom ter opozorila pristojne tudi na problem škode po krokarju ...

V letošnjem letu bodo dokončali zgibanko o članih društva, priredili družinsko čolnarjenje članov po Cerknškem jezeru, sodelovali na lokalnih prireditvah s promocijo in poskušnjo pridelkov in izdelkov iz drobnice, se izobraževali in se nenazadnje udeleževali stanovskih prireditev širom Slovenije in zunaj nje.

In kdo smo? Poleg petnajstih Cerknčanov in enega Ložana so v društvu J. Ambrožič iz Blok, A. Intihar iz Zavrha, I. Knaus z Runarskega, A. Mramor z Ulake, J. Mramor od Sv. Trojice, R. Ponikvar iz Nove vasi, F. Zbačnik iz Topola in V. Zgonc z Radleka.

Nič narobe pa ne bo, če se po članku tem nam še kdo pridružil bo ...

Janez Mramor

Na sprejemu odličnjakov pri županu

Župan naše občine je povabil devetošolce odličnjake, jim čestital in zaželel uspehov v nadaljnjem šolanju. Ob tej priložnosti so prejeli knjižne nagrade; Matej Drobnič in Andreja Intihar za odličen uspeh v vseh letih šolanja, Eva Modic pa za odličnih sedem let.

Bloški ptički

Društvo za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije je 14. junija organiziralo strokovno voden ogled ptic, ki poseljujejo Bloško jezero in okoliško področje nizkega barja. Obiskovalci so si ogledali tudi posebnosti rastlinskega sveta. Izlet je strokovno vodila Jana Kus Veenvliet. Škoda je le, da so bili obiskovalci večinoma od drugod, Bločani pa nismo pokazali tovrstnega interesa.

Nova metla na črpalki

Letos pomladi se je upokojil dolgoletni franšizer črpalke v Novi vasi. Za njim je delo prevzel Mitja Kranjec z Rakeka. Vidi se, da je prišla »nova metla«. Posadil je že nekaj rož in za utrujene voznike postavil klopcu. Mitja pa pravi, da se bo še naprej trudil in polepšal okolico črpalke. Pa tudi storitve bo skušal še izboljšati.

Vreme v poletju 2008

Spoštovani bralci Bloškega koraka. Pred vami je vremenska 'napoved' za poletje 2008. Preden pa se je lotimo, si oglejmo, kako se je uresničila naša napoved za letošnjo pomlad. Vreme se je kar precej držalo naših napovedi. Napovedali smo hladno vreme in pozno pomlad. Res je bilo tako. Tudi velika noč je bila snežena. Sneg se je v velikih količinah 'izkazal' šele konec marca. Otoplilo se je šele konec aprila. April pa je bil, kot se spodobi – deževen. Majski prazniki so bili topli in večji del kar lepi. Za maj 2008 smo napovedali dež ob vseh luninih menah. Na našo žalost je bilo res tako.

Kako pa bo poleti 2008?

Pestro bo. Podrobneje pogledajte v našem koledarju luninih men in primerjajte, kaj nam obetajo godovniki v nekaterih dneh.

Otoplilo se bo zadnje dni v maju. Sledil bo prvi poletni mesec, rožnik. Lep in vroč bo. Le okrog 26. se bo za kakšen dan shladilo. Tudi dež ni izključen. Na kaj bomo pozorni? 8. junija goduje Medard. Če ta dan dežuje, bo še 40 dni tako. Letos pričakujemo na Medarda lepo vreme. Ker pa Medard prinaša tudi gobe, kaže, da jih tudi letos ne bo kdo ve koliko. 21. junija goduje sv. Alojzij. To je tudi kresni dan in kre-

sna noč. Letos pričakujemo spremenljivo vreme. Po napovedi naj bi bilo tako tudi ob žetvi.

Julija bo vreme nestanovitno. Drugi dan julija (sv. Marija) napoveduje kot prvi svetnik vreme letošnje jeseni. In kaj pričakujemo letos? Nestanovitno vreme, prej mokro kot suho. Pozorni bomo na 17. julij, ko goduje sv. Aleš. Če je vroče, sledi huda zima. Vremenski ključ kaže letos spremenljivo vreme. Kaže, da bo zima letos tudi taka. Bomo videli. 23. julija se začno pasji dnevi – dnevi najhujše vročine. Letos pričakujemo lepo vreme, zato bo vino sladko. Jakob goduje 25. julija. Po njem se bo ravnala letošnja zima. Spet pričakujemo spremenljivo vreme. Prihajajoča zima torej (spet) ne bo stanovitna. Proti koncu

meseca se bo vreme skisalo in z mla-jem (1. 8.) bo prišel obilen dež.

Avgust bo v začetku moker, potem pa se bo začelo lepo vreme, ki bo trajalo vse do konca meseca. Spet je pomemben drugi dan v mesecu, ko goduje sv. Porcunkula. Letos pričakujemo deževno vreme, zato tudi ona napoveduje 'slabo' zimo. Sv. Lovrenc goduje 10. avgusta. Pričakujemo lepo vreme in prav taka naj bi bila jesen. Podobno vreme napoveduje tudi sv. Jernej (24. 8.).

Kako bo pa jeseni, pa v prihodnji številki.

Dušan Kaplan

Pomladansko vreme letos kar pestro

Res je bilo pestro. Marec je bil na začetku in ob koncu precej topel, vmes pa tudi mrzel in snežen. Aprila smo imeli tradicionalno »aprilsko« vreme z večkratnim deževjem in nevihtami, maja je bil začetek zelo hladen, ob koncu meseca pa smo imeli nekaj dni pravo poletno vročino.

Marec se je začel z nekaj sončnimi in toplimi dnevi (do 17° C), že 4. pa je začelo snežiti, zapadlo je 30 cm snega, t. j. več kot prej v vseh treh zimskih mesecih. Ta sneg je sicer čez en teden skopnel, je pa ob začetku koledarske pomladi več dni močno snežilo. Nad nami sta se namreč »zgrižla« sredozemski in severnoevropski ciklon. Prvi je prinesel veliko padavin, drugi pa je temu dodal mrzel zrak in smo tako dobili za veliko noč 90 cm debelo snežno odejo, ki se je obdržala do začetka aprila. Mesečna količina padavin je bila temu primerna, namerili smo kar 220 l/m². Toliko snega v marcu za Bloke ni nekaj izjemnega. Leta 1970 ga je zapadlo 106 cm, leta 1976 pa celo 140 cm. Vendar je bilo to v začetku meseca. Letos pa je bilo to po 20. marcu in smo tako imeli »belo veliko noč«. Marljivi člani Smučarskega kluba Bloke so zato lahko izvedli Bloške teke na belo

nedeljo, 30. marca, bloški birman-ci pa si bodo ta dan tudi zapomnili, saj je bila popoldne še v snegu pri Fari in pri Sv. Trojici birma.

Ta marčevski sneg je vztrajal še nekaj dni v aprilu, vendar ga je kmalu pobralo, saj so bile prve dni temperature okrog 15° C. Potem pa je bilo vreme značilno za ta mesec, delno sončno, delno deževno. Menjajali so se sončni in deževni dnevi, dopoldne sonce, popoldne dež, ali obratno. Padavin je bilo 155 l/m², kar je petdesetkrat več kot lani, ko je samo štirikrat rahlo deževalo in smo namerili komaj 3 l/m².

Maj se je začel z nevihto in sodro, hladno je bilo in zato je odpadel marsikateri »prvomajski« piknik. Naslednje dni se je nekoliko ogrelo, tudi padavin ni bilo in smo krompir lahko posadili. Ledeni možje (12. – 14. maja) se tudi letos niso izneverili. Te dni je bila zjutraj slana, vendar kakšne škode ni naredila. Zofka (15. maja) je bila letos suha in je za nekaj dni zamudila. Šele po 18. maju je bilo malo dežja. Zadnjih nekaj dni v maju pa smo imeli pravo poletno vročino. Kar 28° C je bilo 25. maja ter nato senčno in zelo toplo do konca meseca.

Naj spomnim, da smo v prejšnji

številki »napovedali«, kakšno vreme naj bi bilo v zvezi s starimi napovedmi vremena po 12-tih dnevih pred lanskim božičem. Po teh »napovedih« naj bi bilo v marcu, aprilu in maju letos hladno, precej padavin in snega. Če to primerjate z letošnjim vremenom, lahko ugotovite, da se je ta »napoved« skoraj v celoti uresničila. Po istem viru naj bi bili poletni meseci, razen junija, topli in dokaj sončni.

France Škrabec

P.S.

V zvezi s člankom v prejšnji številki Vreme nekoliko drugače Dušana Kaplana moram povedati, da mu ne bom nič zameril, ampak kar odmeril. Na meteorološki postaji v Novi vasi namreč le spremljamo, kakšno je BILO vreme, on pa, kakšno NAJ BI BILO po ljudskem izročilu. Se dopolnjujeva.

Stara slika

Predvojaška. Kdo še ve, kaj je to? No, takole so se posedli na Vidmu nad Faro bloški fantje na predvojaški menda leta 1955. Tisti, ki so še živi, so danes že sivolasi gospodje. Ali jih prepoznate? Zanimivo pa je še, da se je pokrajina tudi spremenila. Na fotografiji sta tudi Mali Piškovci in Slivnica. Ali ju prepoznate?

Prva pomoč

Pozabljena ali samo iz mode (2. del)

TEMELJNI POSTOPKI OŽIVLJANJA (TPO)

Znanje TPO bomo potrebovali povsod. Naj bo to v nakupovalnih središčih ali odročnih krajih, kot udeleženci v prometu, na potovanjih in še kje. In zakaj oživljati? Zato, ker je življenje dragoceno, saj je le eno.

Namen TPO je z zunanjo masažo srca in umetnim dihanjem zagotavljati še ustrezno nasičenost krvi s kisikom ter pretok krvi skozi življenjsko najpomembnejša organa, to sta srce in možgani. S TPO skušamo podaljšati čas od nastopa srčnega zastoja do nastanka možganske smrti. Ravno čas, ki je potekel od nastanka srčnega zastoja do začetka izvajanja TPO, odloča o uspehu ali neuspehu oživljanja. Ukrepati moramo takoj, saj so sekunde lahko usodne. TPO izvajamo pri osebi, ki je nezavestna, ne kaže znakov življenja, kar pomeni, da ne diha, se ne premika, ne požira in ne kašlja. Pri odraslih sta najpogostejša vzroka za nenadno smrt infarkt in prometna nesreča. Srčni zastoj pa se lahko pojavi tudi pri zadužitvi, utopitvi, zastrupitvi, kar pa je pogostejše pri otrocih.

VRSTNI RED TPO:

1. Pristopimo k poškodovanemu oz. nenadno obolelemu in ugotovimo stanje. Zagotoviti moramo varnost sebi, prizadetemu in pričam.
2. Preverimo zavest, tako da prizadetega obzirno stresemo in glasno vprašamo, če je v redu. Če na vprašanje odgovori, ga pustimo v položaju, v kakršnem smo ga našli. Pokličemo številko 112 in pri-

detega opazujemo. Če se prizadeti ne odziva, glasno zakličemo »na pomoč«, da pritegnemo pozornost mimoidočih.

3. Preverimo dihanje z opazovanjem prsnega koša, če se le-ta dviga in če slišimo dihalne šume. Če je prizadeti nezavest in diha normalno, ga namestimo v stabilen bočni položaj in pokličemo zdravnika. Če sumimo na poškodbo vratne hrbtenice, tega ne naredimo, ampak prizadetega opazujemo in kličemo 112. Če ne diha, sprostimo dihalno pot tako, da glavo zvrnemo nazaj in dvignemo brado. Iz ustne votline odstranimo vidne tujke. Če prizadeti kljub odprti dihalni poti ne zadihali ali ne diha normalno, začnemo z masažo prsnega koša.

4. Zunanja masaža srca zajema 30 stisov prsnega koša s frekvenco 100 stisov/min. Sledita 2 umetna vpiha. Roke položimo na sredino prsnice in pritiskamo toliko, da se ta vtisne za 4–5 cm.

5. Zunanjo masažo srca in umetno dihanje v razmerju 30:2 izvajamo neprekinjeno, dokler prizadeti ne začne normalno dihati, ne prispejo reševalci, dokler smo fizično zmožni.

ZADUŠITEV

Zapora dihalne poti s tujkom je redek, vendar dramatičen zaplet, ki ima brez takojšnjega ukrepanja lahko zelo hude posledice. Pogostejša je pri otrocih. Tujek lahko povzroči delno ali življenjsko nevarno zaporo dihalnih poti. Pri delni zapori prizadetega spodbujamo, da kašlja, ker kašelj omogoči čiščenje tujkov iz dihalnih poti. Pri

življenjsko nevarni zapori, pri kateri prizadeti ne more govoriti ali učinkovito kašljati, se poslužimo udarcev med lopaticami do 5-krat in tako imenovanega Heimlichovega prijema, ki ga izvedemo tako, da se postavimo za prizadetega, ga nagremo nekoliko naprej in sklenemo roke okoli zgornjega dela trebuha. Stisnemo dlan v pest, jo položimo v predel med popkom in žličko, z drugo roko primemo prvo in izvedemo močan sunek, usmerjen proti sebi in navzgor. Če nam zapore dihalne poti ne uspe razrešiti in prizadeti izgubi zavest, ga previdno položimo na tla, pokličemo 112 in začnemo s TPO.

UTOPITEV

Utopljenca, ki ne kaže znakov življenja, najprej damo 5 vpihov, nato pa nadaljujemo z zunanjo

masažo srca in umetnim dihanjem v razmerju 30:2. Če smo sami, najprej 1 minuto oživljamo, nato kličemo 112.

OŽIVLJANJE OTROK

Ker je pri otrocih največkrat vzrok za nenadno smrt težava z dihanjem, začnemo najprej z izvajanjem umetnega dihanja. Damo 5 umetnih vpihov, nato nadaljujemo z zunanjo masažo srca in umetnim dihanjem v razmerju 30:2. Oživljamo eno minuto nato kličemo 112.

Sonja Kraševac DMS

Jabolko

Če lahko posadite samo eno drevo, potem mora biti to jablana. Star pregovor pravi: »Vsak dan jabolko, pa ne potrebuješ zdravnika.«

Jejto jabolko z lupino, če so iz vašega vrta, ker boste samo tako ohranili vse njihovo bogastvo. Če pa jih morate kupiti na trgu, jih raje olupite. Na žalost je vse sadje doletela usoda, da je danes njihova lupina, ki je bila včasih najboljša, nevarna zaradi kemikalij, s katerimi škrope sadje med zorenjem. Iz svežih jabolk si naredite sokove, naribajte jih za majhne otroke, kuhajte iz njih kompot ali jih pecite.

In zaupajte grdim jabolkom, ker teh zanesljivo niso škropili s kemikalijami. Eden mojih prijateljev, ki stanuje v bližini Pariza, pridelava ogromno skoraj divjih jabolk, a se jih ne more znebiti. Najprej jih je ponudil svojim prijateljem, toda ti so se zaničljivo nakremžili: saj so vendar lisasta! Potem jih je hotel podariti nunam, a tudi te so jih odklonile. Kakšna napaka! Jabolka so zdravilna za vse: otroke, stare ljudi, nosečnice, jetrne bolnike, revmatike in v ome-

jeni količini celo za diabetike. Jabolko učinkuje tudi pomirjevalno, zdravi migreno in nespečnost.

Pojete jabolko, preden ležete, pa boste dobro spali. In imeli boste bele, zdrave zobe brez zobne gnilobe, ker jabolko čisti zobe in razkužuje.

Če imate domača jabolka, prihranite lupino in peščiče, ker je oboje bolj zdravo kot njihovo meso. Posušite jih in si pozneje iz njih skuhajte čaj. Prevretek iz peščiča in lupine je odličen za srce in protin.

V Normandiji pripisujejo iste lastnosti jabolčniku, ki mu pravijo cidre. A piti ga moramo zmerno. Povzroča namreč veliko kisline. In poleg tega vsebuje alkohol, zato ga ne smemo dajati otrokom.

Svež jabolčni sok utrjuje tkivo, če ga damo na kožo. Kadar vaša jablana spomladi cvete in je bela kot sneg, brž odtrgajte nekaj pesti cvetov in jih posušite. Pozneje iz njih pripravite prevretek, ki omili bolečine v grlu in kašelj.

Maurice Mességué

Na valove Pacifika!

JOŽE ŽURGA JE BIL ROJEN NA STUDENCU. KO MU JE BILO SEDEMNAJST LET, SE JE Z DRUŽINO IZSELIL V ARGENTINO. TU SE JE SREČAL Z MORJEM. ŠE Z NEKATERIMI PRIJATELJI SO OSVOJILI SRFANJE NA VALOVIH. TO JE BILA NJEGOVA VELIKA LJUBEZEN. NA TRDITEV, DA JE IMEL RAJŠI VALOVE KOT DEKLETA, PRAVI, DA JE TO LAŽ. PRISTAVI PA: »ČE SO VALOVI BILI, SMO ŠLI DRSAT.« ČEPRAV ŽIVI V TUJINI ŽE TRIKRAT DLJE, KOT JE ŽIVEL DOMA NA BLOKAH, JIH NOSI VSELEJ V SRCU IN SE RAD VRAČA. V PRIČUJOČEM ZAPISU PRIPOVEDUJE, KAKO STA S PRIJATELJEM POTOVALA IN ISKALA MORSKE VALOVE NA PACIFIKU IN UŽIVALA NA NJIHOVIM HRBTIH (UREDNIK)

S SPAČKOM NA POT

Po nekaj letih deskanja si je vsak od nas deskarjev želel spoznati kraje po svetu z dobrimi, velikimi valovi, o katerih se je veliko govorilo in pisalo. Hawaji (Sunset, Waimea, Pipeline), otoki Fidži, otok Bali, Južna Afrika, Peru, Mehiko in drugi.

To se je dogodilo že pred mnogimi leti. Bilo je konec letne sezone, ko mi je prijatelj rekel: končal sem študij, sedaj si pa hočem privoščiti potovanje na kakšne »fajn« valove in me povabil zraven. Odločitev je bila hitra in čez nekaj tednov že sediva v njegovem spačku (Citroen 3cv) z deskami na strehi na poti v Peru. To je okoli 6000 km dolga vožnja v eno smer. Vedelo se je, da ne bo lahko, posebno za spačka. Nisva pa si predstavljala toliko puščave, to je več kot polovico poti. Naprej naju je pot peljala preko 4000 m visokega prehoda čez pogorje Andov v Čile, kamor

smo potovali trije, in sicer do lepega obmorskega mesta Vinia del mar, kjer je imel ta drugi naš prijatelj sorodnike. V tem kraju, na Pacifiku, je bilo morje že hladno. Tudi ni bilo videti dobrih valov, rušili so se skoraj na plaži, zato nisva poskusila deskati. Sedaj so tam odkrili dobre valove (Riniaca) nedaleč od tega mesta, kjer organizirajo celo mednarodna tekmovanja. Pri tem je potrebno povedati, da ni vsaka obala ali plaža pripravna za deskanje. Imeti mora pravilno nagnjeno morskotno dno ali imeti širok greben pod vodo, da se val ruši iz enega konca proti drugemu. To se največkrat dogaja v zalivih ali na arecifah. Po tem sva nadaljevala vožnjo sama in naslednjih približno 2000 km do peruanske meje je bilo treba prevoziti v dveh dneh, ker so omejevali čas bivanja tako v Čilah kot v Peruju na takso, ki si jo plačal ... Za spačka je bilo to zelo naporno, ker je zmogel le 100 km/h in še to, če je pihal ugoden veter.

SKOZI PUŠČAVO ATAKAMA

Na pot sva odšla že zgodaj zjutraj, nekaj časa sva

vozila še po zeleni pokrajini, ta pa se je začela počasi spreminjati v puščavo. Ko vstopiš v to puščavo, dobiš en poseben občutek. Vse se ti zdi ena velika praznina, obenem pa toliko kamenja in skal, kamor ti oko doseže, nekaj mogočnega. V teh krajih se nahajajo rudniki bakrene rude in tudi solitra, ki delno zaposlujejo te ljudi in dajejo Čilu pomembno gospodarsko moč. Del te puščavske poti je potem vodil čez dolgo planoto z vso razpokano površino; te so bile več kot 10 cm široke in blizu metra globoke. Ta pojav je bil zanimiv, zato sva vprašala v naslednjem zaselku, zakaj so te razpoke, saj tukaj ne more biti močnega dežja. Rekli so, da je enkrat voda pridrla iz bolivijskih gora in poplavlila te kraje, to pa se je posušilo in razpokalo. Ko sva jih vprašala, če pri njih kaj dežuje, so odgovorili, da se ne spomnijo dobro, ampak zadnjič naj bi prišlo pred kakimi štirimi leti. Midva pa sva morala paziti na zalogo vode in tankati, kjer se je dalo, da nisva ostala brez goriva. Po ravni in dolgi poti je sonce peklo ves dan. Vozila pa sva na visoki nadmorski višini in se spet po ravni cesti z majhnim naklonom spuščala proti morju. Do sem sva videla mnogo skal, ampak takih, kot so bile tej na obali, bele zgoraj in črne spodaj, pa še ne. Kakšna je sestava kamna, sva ugotovila šele od blizu. Da so zgoraj »pobarvane« belo, so razlog ptičji iztrebki. Ptiči pelikani se do sitega najedo rib v morju in potem na skalah odlagajo obilen zajtrk. Kmalu po prihodu na morje sva poiskala primerne valove, pa tudi osvežitev po dolgem potovanju nama je prav prišla. Priznati pa moram, da je bilo zraven kar nekaj skrbi zaradi prvega drsanja na Pacifiku, ki ima lahko druge »navade« kot naš Atlantik.

PERU ZA DESKARJE OBLJUBLJENA DEŽELA

Omejitev bivanja naju je prisilila, da sva hitela. Morala sva biti še ta dan na meji, v mestu Arika, ki je znano po sporu med Bolivijo, Perujem in Čilom. V vojni, ki je bila v drugi polovici devetnajstega stoletja, so si ga prisvojili Čilenci in z njim tudi vse bogate rudnike.

Na perujski meji meji so nama strogo pregledali stvari in nama določili en mesec bivanja v tej državi glede na takso, ki sva jo plačala.

Prvo večje perujsko mesto je bilo Arekipa; zanimiv kraj, ki leži na puščavski ravnini, nedaleč za mestom se pa dvigajo visoke gore z zasneženimi vrhovi. Pot je vodila tudi mimo Nazca, kjer so znane figure (ptica, pajek, opica, astronaut

in razne črte) vdane v to peščeno in kamnito površino v tako velikem merilu, da jih lahko prepoznaš samo visoko iz zraka. Te figure imajo svoje skrivnosti, kdo jih je delal. So bili Inki in zakaj tako velike, saj takrat še ni bilo avionov, da bi te znake opazovali iz zraka? So bili namenjeni bogovom ali so mogoče obstojale še druge civilizacije in so ta znamenja služila za kaj drugega? Za tem sva prevozila še vrsto kanjonov, kjer je bilo na dnu le-teh nekaj zelenja, največ nasadi banan. Kupovala sva jih kar cele veje, na tem delu poti so bile najina glavna hrana.

Ker govorim o bananah, bi omenil eno dogodivščino. Leta 1958 (17 let star), ko smo se izseljevali v Argentino, je pristala ladja tudi na Kanarskih otokih. V pristanišču je stal tovornjak, poln samih banan. Bila je to posebnost, saj smo ta sadež poznali na Blokah samo po slikah in iz prirodoписа. Tovornjak je postajal zanimiv, zato sva se z enim Slovincem izkrcala z ladje, splezala na kamion in si napolnila žepe z bananami. Vsa

v strahu sva zbežala nazaj na ladjo, se skrila v en kot, da naju ne bi izsledili in jih začela jesti. Bila sva razočarana, banane niso bile prav nič okusne in nisva mogla razumeti, zakaj jih ljudje tako hvalijo. Boljša so bila jabolka z našega (Grgcovga) vrta na Studencu. V resnici sva jedla še zelene, ker te dozorevajo in postanejo sladke med potjo, ko jih iz teh krajev razvažajo na razne trge po svetu. Še v Argentini jih dolgo nisem maral.

Po več kot enem tednu vožnje sva prispela na cilj, v prestolnico Peruja, Limo. To mesto ima izrazit kolonialen stil gradnje in je tudi zelo izpostavljeno potresom; morda zato ni bilo opaziti veliko visokih stolpnih. Rastlinstvo morajo stalno zalivati in čeprav je mesto veliko dni v letu prekrito z meglo, nimajo dežja.

Imava naslov neke družine, ki so nama ga posredovali naši prijatelji iz Argentine, naj pri tej družini poskusiva vzpostaviti kontakt v Peruju. Bili so prijazni ljudje, kar se je ponavljalo pozneje povsod. Oče je takoj ponudil čakalnico v svoji zobozdravniški kliniki za prenočišče. Sinova sta bila deskarja in že drugi dan, ko smo šli na valove, sta nama predstavila celo skupino teh športnikov. Med njimi tudi dva Mehikanca, ki sta prišla sem drsat in s katerimi sva ostala vnaprej vedno skupaj. Eden od njiju je imel za nas malo čuden (indijanski) priimek, in sicer Alatraste, kar pomeni Žalostna perut in je danes poznan pisatelj v Mehiki, za kar se takrat ni izdal.

RAJSKI VALOVI PACIFIKA

Naše bivanje v Limi je bilo usmerjeno v glavnem na deskanje. Vsak dan smo hodili drsat na poznane plaže (Punta roca, Senioritas, Silencio, San Bartolo, La isla) in skoraj povsod smo dobili dobre deskarje in lepe, močne valove, ki so ponekod presegali 5 m višine, kar je precej več kot v Argentini. Tudi v primerjavi z enako visokimi so bili tukaj na Pacifiku močnejši in hitrejši kot na Atlantiku, zato sva se morala temu kar nekaj dni prilagajati.

Ker imajo dobre valove blizu glavnega mesta, je to veliko pripomoglo, da se je ta šport že takrat močno razvil v Peruju. Imel sem priliko spoznati deskarja (El gordo Barreda), ki se je uvrstil na visoka mesta v svetovnem merilu. Trdijo, da so bili oni prvi v zgodovini, ki so zaceli z deskanjem, pri tem pa se opirajo na izkopanine, da je na neki keramiki upodobljen en njihov prednik z desko na valovih. Za to čast se potegujejo tudi na Havajih; oni pa imajo zapiske, ki segajo precej daleč v zgodovino ... Res je, da je bil Havajec Duke (okoli 1920) tisti, ki je s svojim talentom razširil ta šport po svetu in tako postal nekaj pionir modernega deskanja. Seveda se je od takrat do danes vsa tehnika tako pri izdelavi desk kot pri samem deskanju še veliko izboljšala, pri tem pa je postajal ta šport čedalje bolj priljubljen med kopalci na plažah vseh treh oceanov, posebno v krajih, kjer razpolagajo z lepimi valovi.

Če se vrnem nazaj v Limo, bi še omenil, da pri hrani nismo imeli veliko izbire. Riž so dodajali vsaki jedi, tako je bilo treba natakarju že prej povedati, da riža ne maraš. Imeli pa so eno dobro pijačo, ki se je imenovala pisko sauer, narejena iz piska (njihovo žganje), temu so potem primešali v določeni meri limonin sok in sladkor. Zgodilo se je, da so naju enkrat povabili na eno večje družinsko slavlje in postregli s to pijačo. Bila sva prepričana, da je to nedolžna limonada, vsaj do takrat, ko so začele prihajati posledice in se je začelo vrteti v glavi. Pri tem pa je postajal najin položaj precej neroden in sva morala z veliko muko reševati najin ugled.

En dan so tamkajšnji deskarji začeli omenjati, da morajo biti dobri valovi v Cikama zaradi naraščanja morja. To so znani valovi, kakih 600 km od Lime naprej proti državi Ekvador. Omenili so tudi, da je ta kraj samo eno majhno indijansko naselje in da je možno dobiti stanovanje s hrano pri neki osebi, ki ji pravijo »el ombre«

(človek). Vozili smo se skupaj z Mehikanci v njihovem kombiju spet po puščavi in enkrat čez dan prispeli tja. Ni bilo treba dolgo iskati tiste osebe. Kmalu se je pojavil nekdo, ki nas je ustavljal in začel spraševati: »Hombre«, od kje prihajaš; »hombre«, ostaneš tukaj; »hombrehombre«, vsaka druga beseda je bila »hombre«. Ni bilo dvoma, da smo prav prišli. Zmenili smo se za ceno in zapeljal nas je v svoj »hotel«. Vse naokoli je bil sam pesek brez vsakega zelenja, naša soba pa je imela ali bolje ni imela oken v steni, prav tako ni bilo poda, spali smo kar na zemlji, za pod vsakega je bila pripravljena iz bičevja spletena podlaga. Ker ni imela strehe, si lahko ponoči prešteval zvezde, strop pa je bil iz prekrizanih bambusovih palic. Tudi tukaj ni dežja. Hrana je bila vsak dan enaka: ocvrta jajca, kuhane banane in riž. Enkrat smo si za priboljšek privoščili meso, to pa je bilo videti kot zmečkana cunjica. Verjetno je bilo od kakšnih pelikanov, ki jih je tam veliko. Jate teh in še drugih ptičev pogosto in v velikem številu letajo ob obali, včasih nepretrgano od horizonta do horizonta. Malo zvezdic našega »hotela« so nadomeščali lepi dolgi valovi, za kar smo pravzaprav prišli. Družbo so nam delali deskarji iz raznih drugih držav, ki so prišli sem drsat. Pri tem so nas pa domačini, vajeni Amerikancev, tudi naju zamenjali za te in se trudili z angleščino. Žal niso vedeli, da tudi Bločani surfamo in znamo špansko. Naj omenim, da na dveh valovih zaporedoma prevoziti skoraj kilometer, čeprav je povprečje na enem okoli 100-150m. Ta kraj leži v zalivu, kjer lahko drsaš vzporedno ob stranski obali v notranjost tega zaliva in to na tako lepih enakomernih valovih, kot da bi narava ta teren nalašč pripravila za deskanje. Po kakih desetih dneh, ko se je morje začelo slabšati, se odločimo za vrnitev. Bil sem pa tudi malo žalosten, ker sem vedel, da takih valov verjetno ne bom nikoli več našel.

TUDI VRNITI SE JE TREBA

Kmalu za tem sva že v Limi začela pripravljati stvari za povratek. Kar malo naju je bilo strah, saj sva morala nazaj skozi tisto puščavo. Pa tudi prekršek bivanja ni bil rešen. Dovoljenje je veljalo za en mesec, nama pa je bivanje ušlo na dva. Mehikanca sta obljubila, da prideta v Argentino, kar se je potem tudi zgodilo in tisti »Žalostna perut« je ostal celo šest mesecev v gosteh. Med potjo za nazaj sva še v Peruju opazila nekje na samem lepe, precej oddaljene valove. Videti je bilo, da niso preveliki. Odločila sva se za deskanje in začela veslati proti njim. Presodila sva slabo. Čim bolj sva se jim bližala, večji so postajali. Bili so zelo pokončni, vredni spoštovanja. Pri drsanju na teh valovih imaš občutek, da se bo vsa ta masa vode zrušila na tebe. Če se to ne zgodi, je užitek, da val pada tik za teboj, temu uhajaš in se voziš po pokončni steni morda s hitrostjo 50 – 70 km/h. Bili so to najhitrejši valovi, po katerih

sem kdaj drsal. Noč sva spet prespala v puščavi, zjutraj pa nama ni pognal avto. Na pomoč je prišel en dobrodušen Perujec in naju z enim starim tovornjakom privlekel do predmestja Arekipe. Tam je bilo treba spet iskati drugo vozilo, da naju je prepeljalo skozi mesto do delavnice, ki naj bi bila na drugi strani. Ko sva si priskrbeli šlepar in privezela spačka za njim, si je moj sopotnik najel taxi z namenom, da bi poiskal delavni-

co. S šoferjem šleparja bi morala med tem časom preveriti, če je vrv dobro privezana in počakati. Tega pa možakar ni dobro razumel in namesto, da bi samo nategnil vrv, je potegnil za taxijem čez celo mesto z menoj zadaj v spačku. Jaz nikoli prej nisem nisem vozil avta. Tako mi je ostala Arekipa dobro v spominu.

Vožnja naprej se je odvijala še kar normalno vse do meje, tam pa niso pozabili na najin prekršek. Morala bi plačati kazen, ker pa denarja ni bilo, so naju še isto dopoldne odpeljali nazaj na policijo v Takno in potisnili v eno veliko sobo polno ljudi, samih pripornikov, »deklet«, ki so hodila služiti denar k perujskim vojakom, in bolivijskih gverilcov, ki jih je takrat njihova vlada preganjala in so se zatekali potem iz Peruja v Čile. Tisto noč je bilo veliko joka. Vse tiste, ki so pribеžali brez dokumentov, so vračali nazaj v Bolivijo in tam se ni vedelo, kaj jih čaka. Tudi midva sva bila v strahu ... Šele drugi dan popoldne so naju spustili skupaj z dvema Bolivijcema. En oborožen vojak nas je potem predal čilenski policiji, ti pa so nas kmalu dokončno osvobodili.

Pred nama je bila spet Atakama, za tem Vinia del mar, kjer sva naložila našega prijatelja, ki se je v teh dveh mesecih zaročil z eno Čilenko, nazadnje še tisti visoki prehod preko Andov, ki pelje mimo smučišča El Portillo, takrat z 2 m visokim snegom in kjer so nas ljudje debelo gledali, kaj delamo z deskami za valove. Morda sva pa ravno midva dala komu zamisel za deskanje na snegu, ki v tistih časih še ni obstajalo. Tako smo se spet vsi trije vračali domov, polni dogodivščin, v žepih pa suša kot v tisti puščavi.

Povedal bi še to, da so bile povsod, koder smo drsali, posebno pa na tekmovanjih, pri meni vedno zastopane tudi Bloke.

Jože Žurga

Bloški teki 2008

Letošnji Bloški teki so bili nekaj posebnega, saj nam je kot prireditelju uspelo izpeljati teke v pomladanskih razmerah, ko bi ostali organizatorji podobnih prireditev po Sloveniji obupali.

Tekov se je udeležilo 274 tekačev na 20 in 7-kilometrski progi.

Zahvala za uspelo prireditev gre vsem sodelujočim društvom z Bloške planote, našim sponzorjem in vsem Bločanom, ki so kakorkoli pripomogli pri organizaciji Bloških tekov 2008. Skupaj smo dokazali, da znamo in zmoremo obdržati tradicijo te prireditve.

Športni pozdrav, Športno društvo Bloke

Na štartu je bilo napeto kot vselej.

Okrepčilo se je privilego.

Najlepši del proge je cilj.

Bloške stopničke: 1. Drago Bregar, 2. France Primožič, 3. Boštjan Marolt

Ni čudno, da je zmagala Barbara – spodbujala sta jo dva nadebudneža..

Medobčinska liga v nogometu

Gremo! ...

Sonce je prijetno grelo.

Rebeka na ogledu proge

Tudi letos se je spomladi začela nogometna liga v Loški dolini. V ligi uspešno nastopata tudi dve ekipi iz občine Bloke, ki sta uvršteni tik pod vrhom. Ekipi Kava bar Tanja in Novolit Bloke sta bili lansko sezono uvrščeni na 7. in na 3. mesto. Letos pa kaže veliko bolje, saj so trenutno na 4. in na 3. mestu. Ekipa Novolit Bloke igra letos v novi podobi, saj jim je Novolit sponzoriral nove drese. Obe ekipi vabita vse Bločane na ogled tekem, ki so ob sobotah ali nedeljah.

Rok Širaj, ŠD Bloke

Nogomet za osnovnošolce

Letos smo se pri ŠD Bloke odločili, da bomo organizirali treninge nogometa za osnovnošolce. Priznati moramo, da nas je presenetil zelo velik obisk, ki je bil zelo dobrodošel. Treninki, ki jih obiskuje preko dvajset osnovnošolcev, se odvijajo ob ponedeljkih in četrtek od 19. do 20 ure. Mentorja sta Rok Širaj in Jaka Ivančič. Upamo, da bo v prihodnje obisk še večji in da bomo še velikokrat igrali nogomet.

Rok Širaj, ŠD Bloke

Evgenu Maroltu

*Po vseh višavah je mir,
po vseh goščavah skoraj nikjer ne
gane se dih;
po gozdu so tički pospali.
Čakaj le, kmali boš tudi sam tih.*
(zapisal Goethe pred 200 leti)

V nedeljo, 08. 06. 2008, smo se zbrali pri Sv. Ožboltu na stičišču bloških in dolenskih gozdov, nad izvirom Iške, ene najlepših slovenskih rek, ki igraje teče, prav tako po eni najlepših gozdnih sotesk, vse od izvira izpod Sv. Ožbolta do Iškega Vintgarja in naprej do izliva v Ljubljano. Tam pri Sv. Ožboltu bo našega lovskega tovariša Evgena zadnji dom, tam, kjer se stikata Levstikova in Krpanova dežela.

Zbrali smo se njegovi lovski tovariši LD Martin Krpan Bloke, lovci pobratene LD Šentrupert, lovci drugih družin, prijatelji in znanci, njegovi sorodniki in njegovi najdražji, da se dostojno poslovimo in mu zaželimo spokojen zadnji dom ob šelestenju dolenskih in bloških gozdov ter žuborenju veličastne Iške.

Naš lovski tovariš Evgen Marolt se je rodil 22. oktobra 1938 kot tretjerojeni med štirimi brati. Komaj je dobro spregovoril mama in ata, že je tudi njegovo družino prizadela morija druge svetovne vojne. Vas Novi Pot je italijanski okupator požgal, pogorelo je tudi njihovo poslopje.

Prva štiri leta osnovne šole je Evgen obiskoval v kar oddaljeni Karlovi. Nižjo gimnazijo pa je končal v Velikih Laščah, kjer je zaradi oddaljenosti od rojstne vasi med šolskim letom tudi prebival.

Nato je šolanje nadaljeval na pok-

licni avtomehanični šoli v Ljubljani in jo uspešno končal. Toda vedno in ob vsaki priliki se je vračal domov v rodno vas Novi Pot, kjer se stikajo ribniški hribi z bloško planoto, na stičišču Levstikove in Krpanove dežele, k svojim bratom in staršem, še posebno je bil navezan na svojo mamo.

Vojaški rok je naš lovski tovariš Evgen služil v skupni državi Jugoslaviji in ponosen je bil, da je šest mesecev odslužil na Sinaju v enotah Združenih narodov.

Po vrnitvi se je zaposlil kot šofer in kmalu postal samostojen podjetnik; najprej kot prevoznik blaga, nato pa je nabavil lastni avtobus. Poročil se je in si z ženo Ivico zgradil svoj dom na Vrhovcih pri Ljubljani. Družina se je povečala za hčerki Renato in Romano. Vnučinja in vnuk pa že objokujeta izgubo svojega starega ata Evgena.

V rojstni vasi Novi Pot pa petindevetdesetletna mama Pavla zaman čaka svojega sina Evgena, ki jo je tako pogosto in rad obiskoval.

Naš lovski tovariš Evgen je bil dober kosec in velik ljubitelj narave. Ljubezen do narave in veselje do druženja je našega Evgena pripeljala v zeleno bratovščino že davnega leta 1963. Postal je član LD Nova vas, sedaj LD Martin Krpan Bloke. Vsa leta je bil vzoren član in dolga leta član častnega razsodišča in njegov predsednik. V letih 1999 do 2002 pa je bil član upravnega odbora. Leta 1991 je prejel lovsko odlikovanje znak za lovske zasluge. Še posebno cenjeno je bilo in bo njegovo prizadevanje in negovanje prijateljstva z lovci pobratene LD Šentrupert.

Lovci LD Martin Krpan Bloke, lovci pobratene LD Šentrupert in drugi lovci se našemu pokojnemu lovskemu tovarišu Evgenu zahvaljujemo za vse, kar je naredil za slovensko lovstvo. Svojcem in sorodnikom, njegovim najdražjim, še posebno pa mami Pavli, še enkrat izrekam iskreno sožalje.

Lovski tovariš: Franc Hiti

Poslovil se je notranjski slavček

Vsako slovo je boleče, še prav posebej pa je težko slovo od človeka, ki je bil doma tam, kjer so bili doma veseli in poštene ljudje, kjer se je pela lepa slovenska in umetniška pesem.

Sredi aprila smo na zadnji poti pospremili Janeza Kranjca iz Topola pri Begunjah. Rodil se je kot četrti otrok v družini leta 1932. Med otroškimi igrami in obveznostjo pastirčka se je rad ustavljal tudi pri vaškem pevcu – Možakovemu očetu. S štirinajstimi leti je prvič zašel na kor in po slovesu priletnega organista kmalu prevzel odgovornost za petje pri bogoslužju. Kmalu je kot samouk zaigral na orgle in si s talentom prislužil vozovnico za San Francisco, ki pa jo je zavrnil. Nekaj časa je pel pri frančiškanih na Tromostovju v Ljubljani, kjer se je tudi glasbeno izobraževal. Vrnil se je v domači kraj, kjer je leta 1969 prevzel novoustanovljeni zbor Tabor iz Cerknice in ga vodil do krute bolezni.

V svojem življenju je počel mnoge reči. Bil je delavec, kmet, gozdarski delavec, cestar, vedno pa je bil predvsem glasbenik. V svojem bogatem delovanju je ustvaril neverjeten opus blizu 1000 pesmi, ki jih je uglasbil ali napisal tudi besedila. Melodija se mu je porajala vsepovsod, doma, na delovnem mestu, v žalosti in veselju. Prav optimizem in veselje sta vela iz večine njegovih skladb, saj Janeza nismo poznali drugačnega kot veselega, preprostega prijatelja, ki je poznal vse in vsi so poznali njegga.

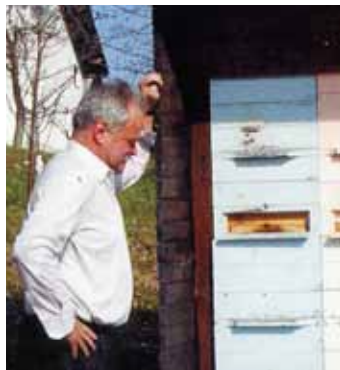
V bogatem glasbenem delovanju je vodil številne pevske sestave, od kvartetov, oktetov, cerkvenega pevskega zbora, skoraj štiri desetletja moški pevski zbor Tabor. Z njim se je redno udeleževal nastopov v Sloveniji, gostoval z njimi čez lužo ter sodeloval na številnih revijah, tudi na vsakoletnem srečanju v Stični. Za to priložnost je napisal tudi pesem Pojo naj ljudje, ki je postala nekakšna himna tega srečanja. Janez je težko odklonil povabilo h glasbenemu sodelovanju. Zato se je pred dobrimi tremi leti odzval tudi na prošnjo, da bi na noge postavil lovski pevski zbor na Blokah. Ta je bil njegov najmlajši glasbeni otrok, zato mu je posvečal še posebno pozornost in skrb. Čeprav ni bil lovec, mu je bila zelena barva blizu, saj je neizmerno ljubil naravo in gozd. Prva pesem z lovsko tematiko se mu je utrnila v hudi zimi januarja leta 1970, ko je iz Topola v hudem snegu gazil v Cerknico in nazaj domov. V snegu je opazil številne sledi živali in nastala je pesem Lovčev slovo. Iz njegove duše so še posebej v času našega druženja vrele nove in nove pesmi, saj skoraj ni minila vaja, na katero ne bi prinesel nove pesmi. Pozdrav, Moj dom, Stari lovec, Ko se prvi svit zaznava, Lovčev zemeljski raj so pesmi, ki so le delček njegovih del zadnjih let na lovsko tematiko. Bile so preproste, kot je bil on sam, a vendar polne ljubezni in toplote, ki jo je razdal lovskim in pevskim prijateljem.

Janez Kranjc je za svoje delo prejel številna priznanja. Ponosen je bil na nagrado občine Cerknica, še posebej pa na najvišje cerkveno priznanje za delo v kulturi – odličje sv. Cirila in Metoda. Največ pa so mu pomenili aplavz poslušalcev in zadovoljstvo pevcov.

Janez – notranjski slavček, se je poslovil, a v mislih in pesmih ostaja z nami.

mf

Janezu Zakrajšku

V petek, 16. maja 2008, smo se na pokopališču v Lužarjih poslovili od Janeza Zakrajška, po domače Jurmanovega Janeza. Vsako slovo je težko, toda kadar se poslavljamo od takega moža, kakršen je bil Janez, je slovo kruto in nam za izraze občutja in sočutja zmanjka besed. Njegov nenadni odhod nas je vse osupnil, do globin pretresel in prizadel. Narava je včasih neizprosna in nerazumljivo trda. Na mah in brez napovedi smo izgubili imenitnega človeka, dobrega delavca, poštenjaka, spoštovanja vrednega moža, očeta in brata. Bil je tudi imeniten sosed in tak organizator, da jih ne najdeš kmalu. Bolečina, ki je nas prevzela ob njegovi smrti, nas je zadela kot krivica življenja.

Janez Zakrajšek, po domače Jurmanov Janez, je bil rojen 9. decembra 1939 v vasi Lužarji, v ugledni, številni, kmečki družini. Jurmanova mama je povila deset otrok, tri deklice in sedem dečkov. Janez je bil najstarejši. Osnovno šolo je obiskoval na Karlovinci, zadnja leta pa tu na Sv. Duhu. Družina se je težko preživljala, saj je bila kmetija srednje velika in za skromno preživetje je bilo potrebno mnogo garanja. Janez je zato že kmalu odšel s trebuhom za kruhom v Ljubljano, v šolo za policiste. Delo je opravljal pridno in pošteno. Ob delu je doštudiral in postal univerzitetni diplomirani pravnik. V policiji je opravljal zahtevne in odgovorne naloge, nazadnje je bil načelnik Uprave za notranje zadeve Kranj. Za pošteno in marljivo delo je prejel visoka priznanja.

V Ljubljani je našel svojo življenjsko sopotnico, ženo Evo,

in leta 1964 sta sklenila zakonsko zvezo. V srečnem zakonu sta se jima rodila hčerka Polonca in sin Primož. Ljubezen do domačega kraja je Janeza z družino pripeljala nazaj v Lužarje. Čeprav sta še vedno službovala v Ljubljani, sta 1980. začela graditi hišo v Lužarjih in se 1989. leta, po upokojitvi, za stalno naselila v novozgrajeni hiši. Janez se je kmalu vključil v Čebelarско društvo Bloke in v njem zagnano delal. Ljubezen do narave in čebel ga je vodila na številne tečaje, prebral je ogromno literature s tega področja in si nabral veliko znanja. Bil je pravi čebelarški mojster in mentor mnogim članom. Ni bilo čebelarja, ki mu ne bi rad priskočil na pomoč. Leta 2002 je postal tajnik Čebelarškega društva Bloke. Pa ni bil samo tajnik, bil je tudi strokovni vodja in organizator. V lanskem letu mu je bila zupana dolžnost tajnika ČZ Cerknica. Sodeloval je tudi v komisiji za pravne akte pri ČZ Slovenije, v letošnjem letu pa je bil izvoljen za člana upravnega odbora ČZ Slovenije. Tako visoko funkcijo v čebelarški zvezi ni doslej opravljal še noben Bločan. Zelo smo bili ponosni na Janeza. Za svoje bogato, nesebično delo na področju čebelarstva je prejel odličje Antona Janše III. in II. stopnje. Janez pa ni bil aktiven samo pri čebelarjih, ampak tudi v društvu upokojencev na Blokah in v Velikih Laščah ter na raznih športnih, kulturnih in drugih področjih.

Vsakega dela se je lotil preudarno, načrtno in z veliko vnemo, zato je tudi toliko ustvaril. Vse življenje je garal in ob delu je tudi ugasnilo njegovo dobročuteče srce.

Od bolezni trudno telo takega tempa ni zdržalo. Položili smo te v domačo zemljo na pokopališču pri Sv. Ožboltu. Prekratek čas si bil med nami. Verjeli smo, da bomo še dolgo skupaj, vendar človek obrača, Bog pa obrne. Naj se ti za vse Tvoje delo iskreno zahvalim v imenu ČD Bloke, DU Bloke, občine Bloke in v svojem imenu

Miroslav Doles

Zahvala

Ob boleči izgubi našega

Janeza Zakrajška
Jurmanovega Janeza iz Lužarjev

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za izražena sožalja, darovano cvetje, sveče in svete maše.

Hvala gospodoma župnikoma g. Jaksetiču in g. Zadniku za opravljen obred.

Zahvaljujemo se g. Miroslavu Dolesu za poslovilne besede, praporščakom, pevcem, članom ČD Bloke-Nova vas, ČD Velike Lašče, zveze ČD Cerknica, DU Velike Lašče, DU Bloška planota, članicam društva Podeželskih žena Velike Lašče in bloških gospodinj Zarja, medobčinskemu društvu invalidov Cerknica-Loška Dolina-Bloke in vsem, ki ste ga v tako velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti.

Zalujocha žena Eva v imenu vseh njegovih

Vabimo vas na krvodajalsko akcijo:

- v četrtek, 26., in petek, 27. junija '08, v četrtek od 7. do 15. ure in petek od 7. do 13. ure v OŠ Cerknica.
- v ponedeljek, 30. junija '08, od 7. do 13. ure v OŠ Stari trg.

Kri rešuje življenja.

Vljudno vabljeni

MP SERVIS

Marjan Peterlin s.p., Dolščaki 10a, 1314 Rob

GOSPODINJSKIH APARATOV

Electrolux

ZANUSSI

Candy

gorenje

tel.: 01/7881-456 mobi: 051/648-783

HUMOR NA ANGLEŠKI IN BLOŠKI NAČIN

V prejšnji številki je Anita pisala, kako se kaj po angleško napiše in da se lahko razume na več načinov. Pa sem se spomnil na davno leto 1941, ko so Italijani zasedli naše kraje. V osnovni šoli smo se eno uro na teden morali učiti italijansko. Ni nam šlo v glavo, da se črka C enkrat izgovori kot K, drugič pa kot Č. Npr. Besedo »cucina« kuhinja smo prebrali, kot je napisano, čeprav bi morali izgovoriti »kučina«.

Učitelj Dušan Lenščak, ki je znal več jezikov, nam je pojasnil, da imajo različni jeziki različna pravila glede pisave in izgovorjave. Rekel je: »Italijanščina je pri tem še kar enostavna, ima jasna pravila. Težje je z angleščino, kjer se, kar se piše, čisto drugače izgovori. Npr. napiše se že žaba, izgovori se pa krota.«

No, ob teh žabah sem se spomnil, da imajo štokrke rade oboje, žabe in krote. Zato vam moram povedati, da sta se letos štokrki vrnili na Bloke. Spet gnezditja na »rajfni-ku« Slamarjevega penziona s tremi zvezdicami. Izgleda, da jima tri zvezdice kar ustrezajo. Pa imamo na Blokah penzion, tri zvezdice in dve štokrki.

DVIGALO NA BLOKAH

Pred kratkim so prerezali trak ob odprtju prenovljene knjižnice v Novi vasi. Ob vходу je tudi dvigalo. Župan se je pohvalil, da je to prvo dvigalo na Blokah. Jaz pa pravim, da je bilo prvo dvigalo že davno prej v Metlah na Blokah.

Spominjam se, da so stari ljudje pripovedovali o neki ženski, ki se je delala strašno pobožno in je vsak večer v metuljski cerkvi na glas mo-

lila in prosila, da bi šla živa v nebesa. Mežnarju je šla že malo »na živce«, ker bi zvečer rad cerkev zaklenil. Nekega večera, ko je nekaj za oltarjem pospravljaj, se je pa oglašil in rekel, da bo dan pred vaškim žegnanjem njena prošnja uslišana in da naj na predvečer pride v cerkev. Ker pa da je pot v nebesa dolga, mora s sabo prinesiti kakšno klobaso in kračo, pa še kaj za popotno.

Ženska je šla vesela domov in na dogovorjeni dan prišla zvečer v cerkev obložena s temi dobrotami. Mežnar pa je prej pripravil koš in skozi zračnik pod velbom spustil v cerkev »porepnik«, (t. j. močna vrv za povezavo voza). Ko je slišal, da je ta »kandidatka za nebesa« prišla, se je s podstrešja oglašil in naročil, da vse, kar je s sabo prinesla, zloži v koš. Nato je to potegnil na podstrešje, koš izpraznil in ga ponovno spustil na tla. Ženska je zlezla vanj. Mežnar

je začel dvigati, ko jo je dvignil do sredine, je pa »porepnik« privezal na tram, sam pa šel v cerkev in ženski rekel:

»Žena, tvoja želja je bila pregrešna, samo Marija je šla živa v nebesa. Za pokoro boš do jutri tu gori visela, da te bodo zjutraj vsi ljudje gledali, dokler se te ne bo kdo usmilil in doli spustil.« Nato je odšel in cerkev zaklenil.

Kaj je bilo drugi dan, ne bom povedal. Vsekakor je bilo dosti smeha na račun tega nenavadnega »lustra« in bloškega zbadanja.

No, dvigalo v knjižnici ne gre do nebes, zato se ga le pridno poslužujte, dvignilo vas bo brez kraš in klobas.

Prijetno bivanje v novi knjižnici vam želi Obloški Tonček

VSAKA KUHINJA IMA SVOJO ZNAČILNO ZAČIMBO

Ne poznam kuharice, ki bi mlečni riž popoprala. Prav tako so moje misli, da k odprtju občinske knjižnice ne pristoji glasba, kakršna je že bila. Če bi šlo za odprtje restavracije že.

Tako pa gre za knjižnico, ki ima v izboru samo slovenske knjige. Pristajala bi slovenska glasba. Saj imamo na Blokah tudi oddelke glasbene šole. Ali organizatorji niso znali poiskati učencev te šole, da bi zaigrali kaj takega, kar je domače slovenskemu ušesu?

Saj je slovenski in evropski literaturi dalo krščanstvo svoj neizbrisni pečat ...

Če pa kdo misli, da je za Bločane vse dobro in pripelje glasbenike iz drugega kulturnega področja, naj se zave, da v drugih verskih sredinah Kristusovo kraljestvo silo trpi, le mi tolerantni in brezbrizni do naroda in vere pozabljamo svoje slovenske in krščanske korenine.

VINJETE

Naši politiki vseh barv imajo do Hrvaške zelo lakajski odnos. Ker se južni sosedje pritožujejo, da bo Slovenija z uvedbo vinjet za polletne vinjete močno podražila tranzit Avstrijcem in Nemcem, obstaja možnost, da jih bodo natisnili za toliko časa, kolikor se ti gostje mudijo na oddihu pri Hrvatih.

Moje mnenje pa je, kar doma naj bodo in si namakajo noge v »lavorju«. Tako se največ prihrani in ne bodo le nastiljali Slovenijo z odpadki.

RAZLIČNI NAČINI UNIČEVANJA NARAVE

Slovenija je po številnih živalskih in rastlinskih vrstah, ki še obstajajo v EZ, na samem vrhu. Nesporno je dejstvo, da ima zaradi razgibanega reliefa in različnih naravnih enot tako pester izbor.

Ko se človek znajde v naravi, ga ta pestrost in lepota upijani, da puli s koreninami, vse kar je užitno, osta-

lo pa razbrca in razmeče. Pravi vandalizem.

V zadnjih dneh pa sem opazila, da so tudi nabiralci zdravilnih rastlin veliki uničevalci. Zdravilni glog je nekdo pred menoj rezal s škarjami in to cele veje. SAMO DA JE ZA SEDAJ IN ZAME!!! Take uničevalce bi bilo ob odkritju treba nemudoma prijaviti policiji.

Treba je imeti v glavi: Bog vedno odpušča, človek včasih, narava pa NIKOLI!

VODA, PITNA VODA

Po vojni je ljudi, ki se niso bali za svoja življenja ali interese, med drugim navdajal strah pred skupnim kotlom. Če pa pogledamo danes v kuhinje, vidimo, da se tam, kjer so ljudje po službah, največ pripravljajo »fast food«, se pravi na hitro pripravljena hrana. Ješprenj, ki se ga je prejšnji dan namočilo in potem kuhalo še vse dopoldne, je malokrat na mizi, pa čeprav v vsem nadomešča probiotični jogurt. Koleraba je redkost na mizi, ki se kot taka ponu-

di udeležencem na Krpanovi poti. Bolj zaskrbljujoče pa je dejstvo, da imamo skupni vodovod in s tem vsi skupaj nekvalitetno vodo. Kdor pije sokove, razredčene z vodo, ve, kakšna penina se natoči v kozarec iz pipe. Kdor si toči vodo v banjo za kopanje, je lahko skeptik, ali bo po kopanju kaj bolj čist.

Kdor si umiva zobe z zobno pasto in vodo iz vodovoda, tvega, da bo imel lepo obarvane konjske zobe.

Veliko bolj kot kilometri asfalta šteje h kvaliteti življenja dobra voda. Za urejen kraj, ki je privlačen za obiskovalce, je tekoča pitna voda vedno kot magnet. Malokdo v mesecih, ko ni snega, sprašuje po smučiču; pri »štirni« se jih pa veliko ustavi, cedi čisto srebro skozi dlani, si natoči vodo v steklenice in uživa ob pogledu na ribe.

Enkrat sem že pisala, pa se ni zdelo nikomur od odgovornih na občini vredno odgovoriti. KDO KALI BLOČANOM VODO, saj smo vendar na strehi Slovenije!

MaC

Občini Bloke, Bloškemu koraku in organizatorjem Bloških tekov in pohoda!

Spoštovani!

Sem ena izmed Bločank, ki se še vedno rada vračam v eno izmed vasic na Blokah, kjer je bila doma moja mama, pa tudi stara mama, kot tudi oče in dedek. Po končani med. fakulteti me je življenjska pot zanesla na Štajersko, točneje v Celje, na delovno mesto in v eno izmed idiličnih okoliških vasic v občini Štore, kjer z dvema sinovoma in možem živimo v prijetni hiši izjemno družinsko življenje.

Že vrsto let se vedno znova družno vračamo na Bloke, pa najsi bodo to Bloški teki ali pohod po deželi Martina Krpana.

Letošnji, skoraj aprilski, zimsko-tekaški Bloški teki so nas, kot seveda tudi organizatorje, izjemno presenetili. Tudi mojo družino. Kljub vsemu smo na Bloke prišli, v kraje moje mladosti! Moje srce je ponovno zaigralo, ko je zadihalo bloški zrak, zaprle pa so mi sapo besede čvekalastega komentatorja ali povezovalca letošnjih Bloških tekov, ki ni bil tisti kot vsa leta doslej. Sicer ne poznam ne enega ne drugega, vendar za slednjega zagotovo sumim, da v življenju še ni stopil na tekaške smuči. Nič, daleč nič od tistega, kar bi bilo vredno omeniti ali pohvaliti. Čvekanja v nedogled se ljudje hitro naveličamo, posebno še tisti, ki smo si s plačilom štartnine dovolili, da lahko prehodimo ali pretečemo tistih nekaj kilometrov. Če letošnji komentator ali povezovalec ni od 300-glave ali morda več množice tekmovalcev prepoznal vsaj ducat znanih udeležencev Bloških tekov, ga je lahko sram. Da nas je pa nenehno, saj menda drugega tekačem in občinstvu ni znal povedati, pital z oglasi in firmami, ki so omogočile letošnje Bloške teke, pa je bilo vse prej kot okusno.

Temu komentatorju naj na uho povem in vsem drugim, ki se trudite z organizacijo Bloških tekov, da sem sebi in svojim najbližjim edina omogočila sodelovanje na teh tekih le jaz. Zame so sponzorji najmanj pomembni, več pozornosti pa bi zaslužili ljudje, tekači, ki so kljub vsemu prišli tudi od daleč kot jaz in morda še od dlje. To, kar sem vam, spoštovani na občini in uredništvu Bloškega koraka, napisala v tem sestavku, sem povedala marsikomu na pohodu Martina Krpana, dvomim pa, da pravim. Te moje kritične

pripombe se vam morda zdijo nemestne. Vendar se jih le poskušajte znebiti v prid tekačev, ki bodo še prišli na Bloke.

O pohodu po poteh Martina Krpana pa vse najlepše! Pot in počutje oh njej je bilo na ravni, vredni pohodnika. Vpisna mesta, bilo jih je očitno premalo, pod kritiko. Nekateri smo čakali tudi po uro, da smo lahko plačali štartnino, da smo lahko pešali. Sama vem, kakšna je bloška avtohtona hrana, ki so jo delili po koncu pohoda. Naša skupina jo je bila deležna bore malo. Tiste, na hitro skuhane klobase, in še veliko boljše pa bi si lahko privoščili že na Trojanah po znatno nižji ceni! Pa še to! Vašemu županu, slavnostnemu govorniku na cilju in startu pri Bloškem jezeru, pa le na uho prišepnite, da bo prihodnje leto že deveti pohod, saj se letošnjega osmega, brez pomoči ozadja, ne bi uspel spomniti. Pa brez zamere! In vedite, da bodo brez udeležencev tekov in pohoda tudi te dobre zamisli kaj kmalu šle v pozabo! Štore, 5. maja 2008.

J. Jošt

PRIPIS UREDNIŠTVA:

Ker nas je na Blokah razmeroma malo ljudi, običajno razni prostovoljci sodelujemo na več prireditvah. Sam poleg uredništvovanja tega časopisa sodelujem pri delu Turističnega društva Bloke, ki je tudi organizator nekaterih prireditev, zato si dovoljujem k pismu dodati nekaj misli.

V kratkem pozdravnem nagovoru na Krpanovem pohodu sem dejal, da naj obiskovalci o slabostih in težavah, ki jih imajo ob prireditvi, povejo nam, o lepem doživetju in prijetnih trenutkih, ki jih bodo preživeli na Blokah, pa naj povejo drugim. Zaradi tega gospe Jošt za iskrene besede, tudi kritike, najlepša hvala. Čeprav je vselej tako, da so naša ušesa veliko bolj prilagojena božajočim besedam pohvale, ne moremo mimo dejstev, ki pa jih radi spregledamo ali se ob njih sprenevdamo.

Resnici na ljubo pa skozi način sporočanja ugotavljamo, da naša dopisnica nima izkušenj z organizacijo večjih prireditev, zato je nekaj pomislekov o dobronamernosti na njeno sporočilo.

Zelo lepo je, da ima organiza-

tor spretnega govornika pred mikrofonom, ki lahko dela z čudeže z jezikom in tudi po več ur zabava obiskovalce. Med njegove naloge sodi seveda tudi promoviranje sponzorjev. Čeprav bi le te ga. Jošt zlahka pogrešala, brez njih ne gre. Štartnine na prireditvah so včasih že kar visoke, žal pa je tako, da praviloma ne pokrivajo stroškov, še zlasti takrat, ko je vreme neugodno in stroški kljub temu nastajajo. Organizatorji smo tako zelo hvaležni našim rednim sponzorjem, kot so Novolit Nova vas, Občina Bloke, Kovinoplastika Lož, Mesnine dežele Krajske, Fragmat in še mnogo drugih. Brez njih vseh teh prireditev ne bi bilo. Naša naloga je tudi, da jih v zahvalo ustrezno promoviramo. Kako to storiti na prijeten in učinkovit način, pa je veliko vprašanje. Mediji so nas navadili in prepričali, da je zelo dobra reklama, če jo neprestano ponavljamo. Sam sicer ne mislim tako in lahko na primer povem, da mi gre na bruhanje že takrat, ko slišim ali vidim reklamo za Actimel, kaj šele, če bi ga pil.

Na Krpanovem pohodu je bilo letos veliko več pohodnikov kot kdajkoli doslej in kot so si upali napovedati največji optimisti. Temu primereno je bilo potrebno čakati pri prijavi, deljenju malice in podobno. Tudi postrežba ni bila tako odlična, kot jo je imel Krpan pri Klinčarju v Razdrtem. Večina pohodnikov je to stoično prenesla. Boli nas le tista pripomba o na hitro skuhanih klobasi. Pri tem je potrebno povedati, da nam klobase že več let podarjajo Mesnine dežele Krajske in to tiste, ki jih prodajajo pod blagovno znamko »bloška klobasa«. Vsakdo, ki redno hodi po nakupu v Mercator ali drugam, pa ve, da je ta klobasa tista, ki sodi v zgornji (tudi po ceni) kakovostni razred. Seveda pa niso tako dobre kot tiste od našega pujske tam v letih po vojni.

Tudi pripomba o prišepetavanju županu ni nujna, ker o prihodnosti ne vemo nič. Da bo prihodnje leto deveti pohod, je pač predpostavka. Res pa je, da je bil lani sedmi pohod.

Vse pa vabim, da nas na Krpanovi poti obiščete kadarkoli, ne le na »protokolarnem« pohodu. Mi se trudimo, da bi pot čim prej ustrezno označili, jo razširili in pripravili ustrezno vodniško gradivo. Po obisku poti pa se malo zadržite v kakšni bloški gostilni. Resnično vas bodo

skoraj tako dobro postregli, kot so Krpana pri Klinčarju v Razdrtem.

Naši dopisnici pa hvala za pismo in opozorilo o naših nerodnostih, saj si tudi mi želimo čim več zadovoljnih gostov na Blokah.

Urednik

PISMO IZ RUANDE

V uvodnem odstavku pismo izraža sožalje ob smrti žene glavnega urednika našega časopisa in nadaljuje: *Hvala vam za zvestobo in velikodušno pošiljanje Bloškega koraka. To je edini, ki ga preberem od prve do zadnje vrstice. Veliko mi pomeni. Prebuja in ohranja v meni spomin na ljubi rojstni kraj. Veselim se vsega napredka, ki ga drage Bloke doživljajo. Veselim se, ker ljudje cenijo kulturne in verske vrednote preteklosti. Želim, da bi ta zavest v vsakem izmed vas doma in v svetu rasla in nas notranje bogatila in povezovala. Naj Bog blagoslovi vsa Vaša prizadevanja za dobro in plemenito. Iskreno pozdrav iz Ruande.*

s. Vesna Hiti, usmiljenka

ZAHVALA

Otroci imajo kratke noge, a delajo največje korake do sonca, do sreče, čez svet in puščajo za vse zanesenjake v prihodnosti sled.

Ko prihajajo iz njihovih ust tiste velike besede, kakor sonce in sreča in svet, je, kot bi iz zlate skleda zajemali sladko jed.

In ko se nasitijo, sijejo od zdravja in židane volje kot sonce, kot sreča, kot svet, ki se je premaknil na bolje za celo velikanovo ped.
(Tone Pavček)

Zahvaljujemo se vsem, ki ste namenili mnogo dobrih misli, želja in molitev, nam pomagali, da so naši trije fantki spet polni smeha in otroške radoživosti. So trenutki, ki posebej zaznamujejo naše življenje, in spoznali smo, da v nesreči nismo ostali sami.

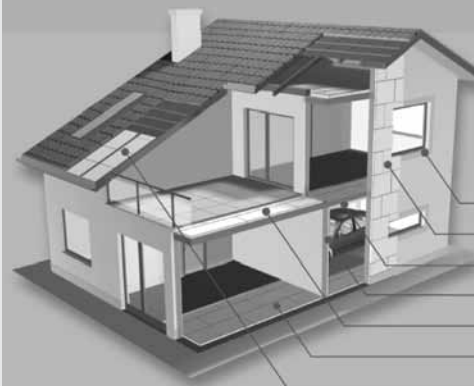
Iskrena hvala vsem!

*Dolesovi iz Raven in
Modičevi iz Nove vasi.*

NOVOLIT, PODJETJE ZA
PROIZVODNJO IZOLACIJSKIH
IZDELKOV D.D. • NOVA VAS 56
SI-1385 NOVA VAS NA BLOKAH

TELEFON +386 1 7050 300
TELEFAXS +386 1 7050 330
E-MAIL NOVOLIT@NOVOLIT.SI
[HTTP://WWW.NOVOLIT.SI](http://WWW.NOVOLIT.SI)

FASADNI PROFILI
FASADNI SISTEMI
PRIBETONIRANE PLOŠČE
ABSORPCIJA ZVOKA
RAVNE STREHE
IZOLACIJA TAL
POŠEVNE STREHE

>>> CELOVITE REŠITVE NA PODROČJU TOPLOTNE IN ZVOČNE IZOLACIJE

Z NAMI VAM BO POLETI HLADNO IN POZIMI TOPLO

GRADBENO TEHNIČNA TRGOVINA

01/705 03 57
01/705 03 00

Pokličite svetovalci vam bomo
041/993 591

Plošče gips
12.5x1200x2000 **5,10 €**

Ursa ELF 100 (rol=8,4m²) **21,60 €**

Lestev ALU trodelna
3x11 stopnic 6,44m Krause **138,43 €**

Vitel gozdarski
EGV 40 SI 60m Tajfun **1.087,20 €**

Kotel DEMIR DOKUM
SOLITECH DKY-S 5-34,9
(30kW) - brez regulacije **709,90 €**

Motorna žaga Stihl 170;
1,8KM; 3,8kg **201,24 €**

Ponudba velja do razprodaje zalog. Cene vključujejo DDV. Nudimo gotovinske popuste.

VSE ZA GRADNJO od temeljev do strehe v Novi vasi na Blokah

SENČILA

polkna
rolete
žaluzije
komarniki

**Uresničite svoje sanje
o svetlem,
varnem in toplém domu**

PANORAMSKE STENE

drsno-nagibne stene
dvižno-drsne stene
pregibno-drsne stene

OKNA

PVC okna
PVC/ALU okna
aluminijasta okna

VRATA

PVC vrata
aluminijasta vrata
protipožarna vrata

KOVINOPLASTIKA LOŽ

Lož, Cesta 19. oktobra 57, 1386 Stari trg pri Ložu,
tel.: +386 1 70 95 100, fax: +386 1 70 58 466
www.kovinoplastika.si